

ХЕЛТЪР ГРЕЪМ

Забранена истина

ХЕДЪР ГРЕЪМ ЗАБРАНЕНА ИСТИНА

Превод: Радостина Михалева

chitanka.info

Кит Дилейни е изгряваща млада художничка, която не знае почти нищо за семейството си.

Срещата ѝ с Дейвид Мур, който живее в имението на семейство Дилейни и работи за заможните корабостроители, не само ѝ дава възможност да види красивия дом в Маями, но и да изживее пламенна любов.

Когато пристига в имението като съпруга на Дейвид, Кит разбира, че за живота и смъртта на майка ѝ се носят всякакви слухове. Решава да научи старателно прикриваната истина, независимо от рисковете, на които се излага, и от изпитанията, на които подлага любовта си...

ПРОЛОГ

Тя премигна, за да спре внезапно бликналите сълзи, като си спомни за хората, които не беше искала да нарани. В това число и себе си, мрачно си помисли тя. Но в онзи момент така ѝ се плачеше. Не биваше да пие толкова. Алкохолът винаги объркваше всичко. Освен вината, яростта и мъката, които щяха да я преследват от утре, когато всичко в малкия ѝ свят щеше да се промени, я чакаше и противен махмурлук.

Тя ускори крачка по алеята, която минаваше през „Бугънвиля“, огромното имение на семейство Дилейни с мисълта, че би могла да уталожи болката си, ако стигне до брега, където щеше да почувства нежния бриз в късния следобед и да наблюдава как слънцето поляка се скрива отвъд водите на лагуната. Това щеше да ѝ липсва. Никой друг не обичаше това имение повече от нея. С изключение на...

Онзи жалък тип!

О, всички те бяха жалки. Шеймъс, Мартин, Ленор, Джош, Кейтлин. Понякога дори Дейвид, когато я гледаше с онзи странен поглед...

Ако членовете на семейството не стигаха, съседите бяха на разположение. Винаги. Мартин Калахан и любимата му малка Шели. И Ели.

Този, за когото трябваше да мисли сега беше Марк. И Кит, разбира се.

Но не сега, когато трепереше от ярост!

Ускори крачка и най-после стигна до плажа. Пред нея се разкри изглед прекрасен като от пощенска картичка. Палмите лениво поклащаха листа под порива на бриза.

Златисти пясъци се простираха чак до хоризонта. Белите пенести вълни задържаха гаснещата светлина и блестяха като диаманти. По брега важно пристъпваше елегантен жерав дангалак. Чайка се стрелна надолу към водата и жеравът излетя.

— Марина!

Тя позна гласа му. Обърна се и потрепери от ярост и... желание, което не би трябвало да изпитва.

— Недей! — предупреди тя, щом се изравни с него. — Не се приближавай. Не трябва. Заминавам, разбираш ли?

Но той се приближи. По лицата и на двамата беше изписано страдание. Протегна ръце и я привлече в обятията си като заглуши тирадата ѝ със страдна целувка. В първия миг бе готова да побегне. Но той я държеше здраво в ръцете си. Стегна се и понечи да се съпротивлява, но това продължи само няколко кратки секунди. Тогава я връхлетя носталгията. И без това си тръгваше. Нека вземе последна глътка от онова, което ѝ бе забранено. А после щеше да прекара живота си в изкупване на греховете и лекуване на раните, които сама си бе нанесла.

С такива мисли и илюзии, породени, разбира се, от алкохола в кръвта, тя отговори на целувката му също толкова страстно. Разменяха си горещи, влажни и жадни целувки, докато се освобождаваха от дрехите си. Той вдигна полата ѝ, а тя издърпа ризата от панталоните му и мушна ръка под колана, наслаждавайки се на недвусмисленото доказателство за това, колко я желае. Разсъблечени се отпуснаха на влажния пясък. Любеха се отчаяно, като двойка обезумели животни, а може би това бе съвсем естествено, като се има пред вид какъв любовник си бе избрала. В кратките мигове след дивия секс, Марина се почувства напълно задоволена, сякаш нещо бе приключено в целостта си. Да, наистина имаше нужда още веднъж да го изпита. Бурно и драматично сбогуване. Ако не друго, изпитаха забранената, но безценна изпепеляваща страст. Толкова е прекрасно да имаш силата, с която владееш един мъж...

И която би унищожила друг.

В сърцето ѝ се прокраднаха угризения.

Но нали заминава? През следващите години щеше да изкупва всичките си постъпки.

Утре щеше да се превърне в онова, което трябваше да е отдавна. В добра съпруга. Бог ѝ е свидетел, че съпругът ѝ го заслужаваше. И нещо повече, щеше да е добрата майка, която винаги е искала да бъде.

Утре...

Утре заминаваше. Но преди това щеше да се погрижи да изпълни заплахите си. Възнамеряваше да каже всичко, което знае.

Възнамеряваше и да се промени.

Ако рече Господ, така щяха да направят и останалите.

Всички те.

За всичко.

Какво щеше да се случи утре? Решението ѝ бе категорично, тя можеше и щеше да се промени. Но засега, имаше нужда да се наслади на тези последни безценни мигове. Първо щеше да завърши онова, което бе започнала, и после щеше да замине, за да не се връща никога назад.

Оставаха ѝ само няколко минути.

А после...

Утре.

Сега лежаха един до друг. И двамата знаеха, че ще се наложи да станат и да се изправят лице в лице с факта, че дрехите им са измачкани и когато се върнат в къщата, всички ще разберат. Но на нея не ѝ се говореше все още. Просто ѝ се искаше да се наслади докрай на усещането, че лежи до него, сякаш мястото ѝ бе там. Слънцето остави алени пътеки в небето. Океанът потъмняваше, скоро белите вълни щяха да се обърнат към луната, въздухът бе наситен с влага, а бризът сладостно чувствен.

— Марина.

— Шшт. Нека помълчим. Прегърни ме, моля те. Само за малко.

Той я прегърна и затвори очи, след като и тя затвори нейните. Палмите нежно зашептяха, щом бризът ги погали.

Папагалите се бяха върнали.

Рано всяка вечер малките дяволи излизаха от обиталището си, което бе туристическа атракция, и кръстосваха града. Кацаха по дърветата и огласяха с писъците си околността. Старата Мери О'Хара правеше чай в бунгалото в имението „Дилейни“, неин дом от 1935 година. Отдавна се беше оттеглила от поста си на главна икономка. Мери погледна през задните прозорци.

— Птици! — отбеляза тя с отвращение. — Проклети, гадни птици! — Размаха юмрук към тях и поклати, глава сякаш недоумяваше как е възможно подобни същества, които пискат така силно, да забавляват публиката, която при това си плаща! Е, добре де.

Папагалите невинаги идваха тук. Може би щяха да си намерят друго обиталище.

Мери си наля чай, отпусна се на люлеещия се стол и включи телевизора на повторението на „Холивудски площади“. Обожаваше телевизионните игри. А на нейната възраст... Е, имаше толкова малко начини за забавление. Мери увеличи звука. Така де, беше едва ли не на възрастта на Господ. Може би слухът ѝ бе малко поотслабнал, но и проклетите птици бяха причина да увеличи звука, и това си беше самата истина!

Тя се спря за миг и предположи, че по някое време довечера Марина щеше да дойде. Може да не чуваше твърде добре, но Мери все още бе наясно с всичко, което се случваше наоколо. Вярваше, че е вразумила момичето. Въпреки лудориите си, Марина си оставаше една от малкото радости на Мери, ако не се броят телевизионните игри. Марина винаги я караше да се смее. Мери я обичаше и знаеше, че Марина трябва да замине. Беше за нейно добро. Но щеше да дойде да се сбогува. И тогава...

Мери увеличи звука още повече. Птиците бяха станали наистина прекалено шумни. Тя едва чуваше основните реплики от екрана.

Марина бе толкова преситена и така вгълбена в драмата на собствения си живот, че не забелязваше нищо друго около себе си. Да лежи в прегръдките му на плажа бе наистина прекрасен завършек на този ден.

Почувства се уютно и задряма. Дотук с огромната болка и мисълта за предстоящото изкупление.

Бавно се пробуди, с усещането, че има махмурлук. Първо си помисли, че той се опитва да я събуди, за да се любят отново. *Но не.* Вече се беше сбогувала. Сега друг човек беше от значение, някой, който не трябваше да плаща за греховете ѝ. Отвори очи. Съзнанието ѝ бе замъглено. Едва мърдаше. *Май не беше той?* Тя премигна и за части от секундата си помисли, че може би е по-добре, че са ги заварили полуголи заедно на пясъка, тъй като цялата история щеше да излезе на бял свят. От край до край. Не само за тяхната история, но и истината за всичко в „Бугънвила“. Съучастниците ѝ в измамата и греховете щяха да бъдат заставени да отговарят за деянията си. Цялото лицемерие и забранената истина. Невинните имаха право да избират дали да простят.

Тя осъзна, че не любовникът ѝ се опитваше да я събуди. Някой я влачеше. И нямаше махмурлук, а нещо друго я смущаваше. Тя едва мърдаше, не можеше да мисли, да действа, да разсъждава...

Тогава разбра. Беше от пиенето през нощта. Беше по-силно от обикновено. Отдаваше го на настроението си, на безразсъдството и на яростта си. Но имаше и нещо друго. Трябваше да се досети. Сега ѝ стана ясно, тъй като усещаше не само махмурлук. Някой я влачеше. Тя се опита да помръдне и да разбере какво ѝ се случва. Кой я пренасяше...

Къде?

И *защо!*

Тогава видя.

Не можеше да си поеме дъх и изглежда нямаше контрол върху крайниците си. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

С усилие се опита да разтвори устни и да вдиша въздух, от който така отчаяно се нуждаеше. Молеше се да издаде някакъв звук. И накрая...

Започна да крещи.

Крайниците ѝ тежаха като олово, но мозъкът ѝ работеше. В този миг осъзна какво се случва. И *защо.*

Тя не спираше да крещи. Остро и пронизително. Знаеше, че не трябва да спира отчаяните си викове за помощ.

Устните ѝ не можеха да произнесат нито дума, но тя издаваше звук, който ехтеше в шубрака. В гъстия шубрак.

Все някой трябваше да чуе. Трябваше.

Усещаше как тялото ѝ се плъзга по пясъка и върху растенията. Чувстваше грубата сила върху себе си, но не можеше нито да помръдне, нито да се съпротивлява.

Утре, отчаяно осъзна тя, може би никога нямаше да дойде!

Положи неистово усилие... и изкрещя силно. Не спираше да крещи.

Докато виковете ѝ не бяха удавени.

Завинаги.

Мери се облегна напред, за да чуе отговора на симпатичната млада звезда от екрана. Птиците отново бяха започнали да пицят,

точно в най-важния момент от състезанието. Мери не чу репликите, но видя, че звездите се смеят и състезателят спечели наградата. Проклети папагали.

Не спираха да пицят. Сякаш жена виеше в смъртен ужас.

ПЪРВА ГЛАВА

Първото нещо, което видя щом се събуди и отвори очи Кит, бе силуетът на някакъв мъж, застанал в рамката на вратата. Доста висок, в сумрака на стаята на пръв поглед изглеждаше мургав и злокобен. Тя имаше неприятното усещане, че непознатият стои там от дълго време и мълчаливо оглежда стаята. Наблюдавал я е докато спи, което я накара да се почувства странно уязвима и разголена.

Раменете му изглеждаха широки в дебелилото зимно палто. Той стоеше изправен, изпълнен със самоувереност. Тя разбра, че непознатият не гледа нея. Наблюдаваше баща ѝ.

Очакваше го да умре.

Кит премигна и несръчно се опита да се надигне, за да го попита кой е и какво, по дяволите, правеше. Но щом тя премигна, той изчезна. На прага нямаше мъж.

Тя се намръщи, стана, отиде до вратата и погледна в коридора. И там нямаше никой.

Беше заспала на стола в болницата до баща си и най-вероятно бе сънувала онзи човек.

— Катрин Дилейни — рече тя на себе си на глас в опит да се отърси от неловкото усещане, — губиш нещо, макар, че не съм сигурна какво е то, или че някога съм го имала.

Отново огледа тъмната болнична стая на баща си. Беше задрямала в късния следобед. Може би вече беше късно през нощта. Сенките се бяха вселили навсякъде.

Кит се загледа в бистрата течност, която се стичаше по тръбичката и се вливаше във вената на Марк Дилейни.

От дълго време не беше помръдвал, също и Кит, докато не отвори очи и не видя образа на онзи мъж на прага. Разбира се, баща ѝ бе по-отдавна в това положение. Повече от седмица лежеше в кома и не беше ясно дали ще се събуди отново. Първите няколко дни тя се опитваше да не плаче, защото искаше да го окуражи, сякаш можеше да я чуе. Вече беше се примирила с положението, но не искаше да го

изостави. Щеше да седи тук, докато настъпи краят. И нямаше значение дали той знае, че тя е там или не.

Нали *тя* знаеше.

Устните ѝ се изкривиха в печална усмивка. Унесена в дрямка, навярно бе сънувала странни неща. Приятелката ѝ Дженифър би казала, че има отчаяни илюзии. Подсъзнанието ѝ бе сътворило високия, мургав загадъчен непознат, тъй като от месеци тя не правеше нищо друго, освен да работи и да се грижи за баща си. Дженифър проявяваше разбиране, но поклати глава пред факта, че Кит не смееше да отдели дори няколко часа, за да излезе и да си намери някой красавец, някой приятен събеседник за вечеря или не дай Боже, да прекара една нощ с мъж.

— Джен, сега не е моментът — тихо отвърна тя и погледна към баща си. От болестта чертите му бяха помръкнали, но все още беше красив. Страните му бяха хлътнали, а очите затворени. Тя щеше да ги помни винаги. Яркосини, изпълнени с живот, смях и мъдрост.

— Кит?

Вдигна очи към Шери, медицинската сестра, която се грижеше за баща ѝ, кльоцава, но удивително състрадателна и компетентна. Тя тихо влезе в стаята. Дали не беше видяла Шери преди малко на прага? Може би потопена в странните сънища на безвремието, Кит беше си въобразила, че сестрата е високият непознат със зимно палто?

— Не исках да те стряскам — извини се Шери.

— Не, няма нищо.

— Има ли някакво развитие?

Кит поклати глава. Знаеше, че лекарите бяха наредили на сестрите при това състояние да създават единствено покой на пациента. Ако той имаше нужда от още морфин, тя трябваше да го достави. Но той не проявяваше признаци на изтощение. Дни наред не даваше никакви признаци на живот, като се изключи кривата на екрана.

— Скъпа, отдавна мина време за вечеря. Излез за няколко минути. Разкърши се, поразходи се, вземи нещо да хапнеш, пийни малко кафе.

— Не искам да го оставям сам.

— Смяната ми свърши, приключих с попълването на картони, а нощните сестри отдавна са тук — информира я Шери. — Аз ще остана

с него. Ще прочета нещо за новите лекарства.

— Шери, работила си цял ден. Не мога да искам от теб...

— Хайде! — твърдо рече сестрата и се настани на стола до Марк Дилейни.

Кит понечи отново да протестира, но Шери вече бе угасила едната лампа и отвори книгата си.

— Пречиш ми да се съсредоточа — обясни тя.

— Благодаря ти — смирено промълви Кит. Наистина имаше нужда да излезе от стаята.

Докато вървеше по коридора, си даде сметка, че е станало много късно. Отдавна бе минало редовното време за посещения, макар че през цялото денонощие идваха и си отиваха роднини на пациентите. Болницата предлагаше на всички отделни стаи и посетителите не безпокояха останалите. В момента наоколо нямаше никой. Докато тя вървеше към асансьора, коридорите бяха абсолютно безлюдни.

— „Сенките на Все Светии 2“ — тихо промърмори тя и натисна бутона за приземия етаж. От години не бе гледала този филм, но веднага си спомни Джейми Лий Къртис, която тичаше по празните болнични коридори. Маниакалният убиец я следваше по петите. Във филма дежурната сестра не успя да помогне, тъй като през това време правеше секс във ваната за загряване на болните с друг служител на болницата и убиецът включи нагревателите, така че и двамата се свариха. Кит, честно казано, се съмняваше, че ако ѝ потрябва помощ, болничният персонал щеше да бъде сварен в басейна за терапия. Шери би се възмутила искрено от подобно предположение.

Дори и да е страшен филмът, Джен сигурно щеше да каже, че той носи подсъзнателно предупреждение към служителите да избягват да правят секс по време на работа.

Странно, но тя всъщност беше малко нервна. Разбира се, ако закрепши, щяха да се появят хора и да я изведат от болницата и най-вероятно щяха да я приемат в друг вид лечебно заведение. Тук нямаше от какво да се бои, и тя го знаеше. Странно, как мозъкът си правеше шегички. Особено, когато си толкова уморен. Въпреки това, празните коридори изглеждаха някак зловещи.

Кафенето определено беше затворено, помисли си тя, докато вървеше по коридора на приземния етаж. Може би „Все Светии 2“ не

беше чак толкова тъп. Беше минала през няколко етажа и различни коридори и не беше срещнала жива душа.

— Кит, стегни се! — каза тя и след като осъзна, че бе говорила на себе си на глас няколко пъти през последния час, изстена. — Кафе, имам нужда от кафе!

Отново говореше. Често го правеше като седеше до баща си в болничната стая. Докато графиката на монитора мърдаше, тя щеше да му говори.

Кафенето бе затворено и заключено, но от опит знаеше, че автоматът за кафе в закусвалнята предлагаше прилично кафе, дори човек можеше да избира между колумбийско, капучино, еспreso и френско препечено. Но щом застана пред автомата, както обикновено, осъзна, че няма дребни. О, машината приемаше и банкноти от един долар.

Но не и *нейните*, разбра тя с досада, когато автоматът изплю третата по ред еднодоларова банкнота.

— По дяволите! Ликът на президента гледа, където трябва — обясни тя на устройството.

Порови из чантата си и опита и всички петдоларови банкноти, с които разполагаше, но автоматът за кафе продължаваше да ги връща. Ядосана, тя изруга и ритна машината.

— Мога ли да помогна?

Дълбокият и леко развеселен мъжки глас зад нея я стресна така, че тя подскочи и се обърна. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Очакваше да види маниак от „Вси Светии 2“.

Разбира се, убиецът не изглеждаше като непознатия пред нея.

Този мъж можеше да бъде модел от модно списание. Джен би казала, че е „умопомрачителен“. Беше облечен в делови костюм от скъп магазин, може би на „Армани“ или „Версаче“. Беше висок, широкоплещест и костюмът му стоеше добре. В този късен час беше разхлабил вратовръзката си. Очевидната му умора придаваше очарование на елегантния му вид. По нейна преценка беше на около тридесет или тридесет и пет, с тъмнорича коса стигаща до яката на ризата. Очите му бяха наситено кафяви, без никакъв оттенък на кестен, толкова тъмни, че изглеждаха черни като въглен. Имаше бронзов тен сякаш прекарваше доста време на слънце. Странно, помисли си Кит, тъй като целия север от Сиатъл до Мейн бе потънал в сняг.

Тя се улови, че не сваля очи от непознатия. За първи път се замисли за собствения си външен вид. Естествено, изглеждаше ужасно в изтърганите дънки и тениска от Националния исторически музей с изображение на динозавър, който ревеше. Косите ѝ може би бяха чисти, но несресани. Нямахше никакъв грим, но това не пречеше. Предполагаше се, че прилича на майка си в много голяма степен, а Марина, както я бяха осведомили, притежавала най-изтънчен тен, коси, които баща ѝ описваше като „гарвановочерни“ и очи, „сини като небето, когато сумракът се превръща в тъмнина“.

О, човешкия разум! Искаше ѝ се да обясни на непознатия, че обикновено има средностатистически приличен вид. После се зачуди има ли някакво значение, та той беше дошъл на посещение на някой роднина и проявяваше достатъчно съчувствие като ѝ предлагаше помощта си да си вземе кафе. Присъствието ѝ тук имаше много сериозна причина. Как може в такъв момента да се тревожи за нещо толкова префърцунено като външния вид?

— Мога ли да помогна? — учтиво попита той.

Тя смутено се изчерви. Нямахше навик да губи ума и дума в присъствието на мъже, били те толкова внушителни като този тук.

— Съжалявам. Стреснахте ме. Тук е толкова тихо. Като в морга. — *Несполучлив избор на думи.* — Ако имате по-голям късмет от мен с автомата, ще съм ви благодарна за чаша кафе.

Той се усмихна и се доближи до нея.

— *Наистина* тази вечер е тихо — рече той. — Съжалявам, не исках да ви уплаша.

— Не се уплаших.

Непознатият я погледна и леко вдигна вежди. Очевидно не ѝ вярваше.

— Добре. — Бръкна в самото си и извади кожен портфейл. Банкнотите бяха чисти и гладки и не приличаха на смачканите, които тя бе извадила от портмонето си. Автоматът тутакси глътна неговия долар. Кит ненавиждаше машината и се замисли дали неодошевен предмет може с женска чувствителност да откликва на мъжкия пол.

— Какво желаете? — попита я той.

— Аз ли?

— Еспресо?

— О, не просто кафе, искам да избира от асортимента на машината. Френско горчице, благодаря — каза тя и се изчерви, щом той натисна бутона. Кафявата течност потече в пластмасова чашка. Той ѝ подаде кафето, после сложи друга банкнота в машината и отново натисна същия бутон. Тя все така стоеше там и го наблюдаваше. — Аз... Благодаря ви. О! Колко неучтиво от моя страна. Съжалявам. Ето една от моите банкноти, които бяха изплюти — започна тя и подаде един долар.

Той поклати глава.

— Всичко е наред. Аз самият имах нужда от кафе.

— Много ви благодаря, но не мога да ви позволя това.

— Става въпрос само за един долар. Освен това, си получих рестото. — Той посочи монетите, които машината бе върнала, и избра няколко монети от двадесет и пет цента. — Виждате ли?

— Но...

— Вие да не сте заклета феминистка? — попита той. Тъмната му вежда отново се повдигна и усмивката му се развесели.

— Не! — възкликна тя. — Е, разбира се, вярвам в равните права, равното заплащане и...

Тя замлъкна, тъй като той леко ѝ се усмихваше. Не подло. Нямаше нужда тя да дава обяснения.

— Не съм заклета феминистка — с равен тон отвърна Кит. — Благодаря за кафето. — Тя можеше да се държи и като дама, а като се съди по кройката на костюма му, той можеше да си позволи да похарчи няколко монети от двадесет и пет цента, пък било то и за непозната. С какво ли си изкарваше прехраната? Реши, че е адвокат. В съда сигурно е обигран.

— Казвам се Дейвид Мур — представи се той и подаде ръка.

Тя се усмихна и пое ръката му.

— Кит... Катрин, господин Мур. И благодаря много за кафето.

Той леко кимна.

— Знаете ли, гледате ме доста странно.

— Така ли? Съжалявам. Сигурно съм уморена.

— Мислехте за нещо — вметна той.

Тя се засмя.

— Да, така е. Мислех, че имате вид на адвокат.

— На обвинението или на защитата?

— Или на обвинението или на защитата. Представих си как правите на пух и прах човека на свидетелската скамейка. Или разпалено и възмутено убеждавате съдебните заседатели, че не могат да обвинят човек в такова ужасно престъпление само на основание на косвени улики.

— Хм, интересно. Приличам ли ви на човекоядец?

— Свиреп сте. Настоятелен и вероятно свеж като краставица. Адвокат ли сте?

— Имам правоспособност за щата Флорида, но от известно време не практикувам.

— Значи все пак сте адвокат!

— Да, работех при областния прокурор няколко години. Освен това, имах частна практика в една фирма.

— Но вече не?

— Не, вече не. — Не й даде повече обяснения. Като гледаше костюма му, тя се чудеше не беше ли спечелил от лотарията тогава. Флорида. Това обясняваше тена му. Но не обясняваше какво прави в суровия щат Чикаго. — А вие? — попита той.

— Моля?

— С какво се занимавате?

— Рисувам комикси за няколко издания.

— Страхотно. Чел ли съм ваши материали?

— Може би. Едва сега започват да ме търсят. Издавам малка поредица „Денят на Ани“. Несгодите на ежедневието, любовните срещи в двадесет и първи век и други подобни.

— А, хубаво.

— Виждал ли сте я?

— Да, мисля, че да.

— Просто проявявате любезност.

— Рядко съм само учтив.

Тя вдигна вежди, отпи от кафето си и поклати глава.

— Не мога да повярвам. Помогнахте ми с еднодоларова банкнота. Съжалявам, че ви задържам. Предполагам, дошъл сте на посещение на някого?

— На един стар приятел, мъж, когото не съм виждал от години. Всъщност, може и да съм дошъл напразно, така че беше ми приятно да си поприказвам с вас.

— Вашият приятел да не е починал?

— Преди малко се осведомих за него на бюро за информация. Казаха ми, че ако почакам, някаква медицинска сестра щяла да се освободи и да поговори с мен. Дори може да не видя приятеля си. Той е в кома.

Мигновено подозрение мина през ума на Кит.

— Как се казва той? — попита тя глухо.

— Дилейни. Марк Дилейни.

— Това е баща ми — тихо рече Кит.

Той рязко вдигна вежди сякаш я проучваше. Внимателно. После се усмихна.

— Трябваше да се досетя. Кит. Катрин. Катрин Дилейни. Но вие не се представихте така.

Тя продължаваше да го гледа втренчено и объркано.

— Откъде можехте да знаете? А аз познавам ли ви? Нали сте стар приятел на *баща ми*!

Той кимна и печално се усмихна.

— Лице от миналото. — Той се поколеба. — Трябваше да ви позная, тъй като сте поразително копие на майка си. Не съм сигурен, че ме помните, но наистина ме познавахте. Бяхте много малка тогава и живеехте в голямо имение на име „Бугънвиля“. Майка ви почина, когато бяхте само на шест години.

— Тя се удави.

Той кимна.

— Баща ви беше сломен, когато тя почина. Напусна Маями и никога повече не се върна.

— Имам съвсем бегли спомени от Флорида — рече Кит, заинтригувана. — Татко не желаше да си спомня. Не говорехме за това. Спомням си широк плаж, езера, висока трева, много цветя, стара къща с аркада и фронтони, отчасти построена от коралови скали. Имах прекрасна стая с покрит с плочки балкон. Спомням си съвсем мъгляво неколцина от хората там, но простете, много неучтиво от моя страна, вас не ви помня.

— Бяхте дете. А аз съм осиновен и през повечето време не бях там — обясни той, но щом тя сбърчи вежди в недоумение, той продължи. — Преди години, в края на 30-те дядо ми, вашият дядо и неговият братовчед Шеймъс Дилейни основали компания „Сий Лайф

Ентърпрайзис“. Стартирали със собствеността, закупена от първия заселил се там Дилейни малко след края на миналия век. Основният бизнес са лодките — моторници и всякакви плавателни съдове за развлечение. Както и да е, дядо ми бил конструктор, но се скарал с дядо ви и Шеймъс няколко години преди да се родя, и се отделил от корпорацията. След като той починал, баща ми заработил за „Сий Лайф“ и то доста настървено, но загинал един ден, докато се гмуркал. Стариат Шеймъс решил да ме включи в бизнеса ето защо ме прати в интернат. Така че, не сме се виждали често. Когато майка ви почина, аз бях ученик. Веднага след инцидента баща ви напусна „Бугънвиля“.

— Колко странно. Не си спомням дори да съм чувала за „Сий Лайф“.

Дейвид повдигна рамене.

— Вашият дядо починал и баща ви продал дела си на Шеймъс. Той наистина обожавал майка ви и според мен, единственият начин да ви отгледа бил да започне наново. Затова отрязал всички мостове към миналото. — Мъжът замълча и сви рамене. — Ето защо вече не практикувам право... Доста сериозно се обвързах със семейния бизнес. Освен това, съм и любител фотограф. Но повярвайте ми, в бизнеса дипломата ми по право винаги се е оказвала полезна.

Кит кимна.

— Представям си — съгласи се тя, после поклати глава и го изгледа изпод вежди. — Благодарна съм ви за кафето, разбира се... но не съм сигурна, че разбирам причината, поради която сте тук. Днес, след толкова много време.

— Чух, че Марк е сериозно болен. И не знаех дали няма нужда от помощ. Знаех, разбира се, че вие сте при него, но не бях сигурен дали няма нещо, с което да съм полезен. Марк винаги е бил дяволски почтен с мен.

Шеймъс беше тиранин. Даде ми всичко, от което имах нужда, най-доброто образование, което може да се купи с пари. Докато баща ви... — той сви рамене, — ме водеше на риболов. Научи ме да се гмуркам. Водеше ме на кино, на водни ски. Навсякъде, където имаше забавления.

— Случайно да минахте край стаята на баща ми по-рано тази вечер? — попита Кит, припомняйки си съня си.

— Не, защо? Имаше ли някой?

— Така мисля. Бях заспала... Вероятно съм си въобразила. Предполагам, че е била сестрата.

Дейвид вдигна рамене и посегна към ръката ѝ.

— Знаете ли, аз осигурих кафето, но може би Бог ви изпрати при мен. Наистина бих искал да видя баща ви. Може ли да отидем при него? Ако нямате нищо против да дойда с вас?

— Не, разбира се, че не. С изключение на това... Че не съм сигурна доколко ще е добре за вас. Информацията, която са ви дали, е вярна. Той е в кома дни наред и няма вероятност да излезе от това състояние.

Мъжът наведе глава. Тя не виждаше изражението му, нито реакцията му на думите ѝ.

— Бих се радвал, на каквато и да е възможност да го видя.

— Тогава, разбира се, елате с мен.

Шери стана, когато те влязоха в стаята. Изглежда Дейвид с широко отворени очи. Беше впечатлена, че Кит и той са участници в някаква странна история. По изражението ѝ Кит разбра, че Шери би направила всичко възможно, за да събере миналото с настоящето.

— Скъпа, баща ти не е помръднал. След няколко минути трябва да се влее нова банка. Двама твои приятели позвъниха, Джен и Стив. Пожелалах ти всичко добро и поръчаха да им се обадиш, ако имаш нужда от нещо, каквото и да било то.

— Благодаря, Шери. — Кит бързо прегърна сестрата. Шери ѝ пожела лека нощ и я остави в компанията на баща ѝ и Дейвид Мур в болничната стая. Дейвид се приближи до леглото. Кит наблюдаваше лицето му, но светлината в стаята бе така приглушена, че тя не успя да разчете изражението му. Той пое ръката на баща ѝ, онази, на която нямаше закрепена игла за системата.

В продължение на няколко минути стоя неподвижен и мълчалив, после внимателно остави ръката на Марк Дилейни и се върна при Кит.

— Ще ви оставя насаме с него — тихо ѝ каза той. — Този момент е ваш, а аз се натрапвам. Но, моля ви, когато настъпи моментът, обадете ми се. „Бугънвиля“ е и ваше наследство. — Той извади визитна картичка и ѝ я подаде. — Ако имате нужда от помощ, каквото и да е, моля ви, обадете се.

— Ще се оправя — отвърна тя. — Но, ви благодаря. Някой ден, разбира се, ще ви позвъня.

Той се сбогува и пое ръцете ѝ. Неговите бяха силни, властни и сякаш излъчваха сигурност.

— Благодаря — каза му тя.

Той излезе от стаята. Кит седна до баща си на леглото и взе в ръка неговата. Изминаха часове.

Отново бе задрямала, когато усети, че някой докосва пръстите ѝ. Тя се опомни. Очите на баща ѝ бяха затворени, но устните му се движеха.

— Всичко е наред, татко — нежно каза тя. — Аз съм тук.

Тя се наведе напред, за да разбере шепота му. Не желаше той да изпитва каквато и да е болка. Но не можеше да го разбере.

— Тук съм, татко. Тук съм.

За нейна изненада баща ѝ отвори очи. Остри, яносини очи, които за части от секундата я погледнаха.

— Кит — рече той немощно.

— Тук съм, татко.

— Обичам те.

— И аз те обичам. Много.

Той отново стисна ръката ѝ. Затвори очи и отново ги отвори. Погледите им се срещнаха.

За нейна изненада той прошепна една дума.

— „Бугънвиля“.

Отново затвори очи.

Това бе последната му дума.

Дейвид Мур влезе в офиса на втория етаж. Шеймъс Дилейни седеше на бюрото си, но въртящият му се стол бе обърнат към прозорците с изглед към града. Панорамата беше внушителна, от юг-югоизток искряха бляскавите, цветни светлини на град Маями, до непосредствения изток, и Кокосовата долина на юг. Панорамата включваше магистрала, водата, която блестеше с отразена светлина, красиви жилищни квартали, плюс окаяните покрайнини, характерни за всеки голям град, но които сега сенките на нощта прикриваха. Тъмнината винаги е снизходителна към грозотата. Въпреки това, Дейвид обичаше града. И Шеймъс Дилейни го обичаше. Беше някакво негласно, взаимно обвързване.

— Помоли ме да дойда — каза Дейвид.

— Кит Дилейни ще се обади или ще се появи — Шеймъс стоеше с гръб към Дейвид.

— Марк едва изстина в гроба — каза Дейвид.

— Нали чета вестници... Видях погребението му. Вече цяла седмица е мъртъв. Ти какво прави през това време, размотава се из Чикаго ли?

— Отидох на погребението.

— Тя изненада ли се?

— Не ме видя. Стоях настрана.

— Трябваше още тогава да я помолиш да се прибере у дома с теб.

— Това не е нейният дом.

— Напротив, *нейният* дом е — настоя Шеймъс.

— Шеймъс, тя не е тук от близо двадесет години.

— Искам да я видя. Трябва да я видя. — Той се поколеба и се натъжи. Гласът му сега бе по-тих. — Важно е за мен... В това е въпросът. Чакам от почти двадесет години. Разкажи ми за момичето.

— Тя вече е жена. Пораснала е. И ще ѝ трябва време. Марк беше неин баща. Естествено е да е съкрушена.

Мъжът на въртящия се стол махна с ръка неопределено.

— Не ме интересува емоционалното ѝ състояние в момента.

Дейвид сбърчи вежди.

— Така е, нали? Е, добре. Но искаш да знаеш нещо повече за нея? Тя е онова, което си очаквал. Ти си я познавал като дете. Познавал си и Марк. Той сигурно е направил всичко, за да я отгледа. Дъщеря му е умна, чаровна и невероятно привлекателна. Почти толкова, колкото и поредиците от комикси, които рисува. Независима, способна. В момента естествено е разстроена. Ще ѝ трябва известно време, за да стъпи отново на крака. Била е предана на баща си. — Той се опря на облегалката на стола на Шеймъс Дилейни. — Предана и лоялна. Обожаваше Марк. Всичко в нея е прелестно.

Шеймъс изсумтя. После се обърна. Ръцете му бяха склучени като за молитва. С пръсти замислено потупваше устните си.

— Върни се при нея. Доведи я тук.

— Не забравяй, Шеймъс, че това е свободна страна...

— Иди я доведи. Направи, каквото трябва. Просто я върни тук.

— Ще дойде. Когато е готова.

— Не желая да чакам повече. Не съм сигурен, че мога да чакам още.

Дейвид заобиколи стола и отиде пред бюрото, впери поглед във възрастния мъж.

— И какво, по дяволите, да й кажа?

— Каквото искаш. Просто я доведи тук. Тя ми трябва тук. По дяволите, дължиш ми го. Не ме интересува как ще го направиш, просто я доведи.

Дейвид се изправи и поклати глава. Щеше да отговори ядосано, но Шеймъс произнесе две учтиви и рядко споменавани думи.

— Моля те.

Дейвид разпери ръце.

— Ще я доведа. След няколко месеца. Просто ще се наложи да потърпиш малко. Сериозно говоря, Шеймъс. Точно сега няма да й се натрапвам.

— По дяволите, Дейвид...

— Ще я доведа, но след няколко месеца. Ще направя всичко възможно — обеща той.

— Има много неща да се случват. И с теб също.

— С мен? — предизвикателно попита Дейвид и малко раздражено.

— Това е много важно за мен. Чакал съм дълго. Сега е мой ред.

— Казах, че ще направя всичко по силите ми — повтори Дейвид. Шеймъс кимна.

— Времето е най-важно. Трябва да я върнеш час по-скоро.

— Още веднъж... ще направя каквото мога. — Дейвид излезе от офиса ядосан.

Но, по дяволите, Шеймъс бе прав. Той му го дължеше. Щеше да намери Катрин Дилейни.

И щеше да я върне.

ВТОРА ГЛАВА

— О, Боже!

Джен Харисън произнесе тези думи, докато риташе Кит Дилейни под масата. Кит премигна, но не вдигна поглед. Скицираше някакво сърце за Свети Валентин, докато си поставяше автографа в първата си книга, предназначена за млада жена с дете в ръцете. Джен, обаче, търсеше вниманието ѝ.

— О, Боже! Ще погледнеш ли какво се задава? Направо да умреш! — прошепна тя драматично.

Въпреки цялата отдаденост към заниманието си, Кит не можеше да не се засмее.

Джен се чувстваше съвсем уютно на панаира на книжарите в Нова Англия. Това бе огромно търговско изложение за всякакви автори и книги. От години Джен бе известна художничка на комикси. Повече от едно десетилетие нейната поредица „Момиче от Австралия“ излизаше в пресата. Книгата, която днес подписваше, беше четвъртата ѝ авторска книга. Тя бе автор и художник на главния герой. Кит, от друга страна, бе познала успеха в тази област едва от една година и това бе първата ѝ книга на вече известен творец. Въпреки, че бе твърдо решила да не показва колко е напрегната, тя спокойно можеше да се охарактеризира като кълбо от нерви. Тук бяха представени стотици издатели, стотици писатели и илюстратори, без да споменаваме филмовите звезди или спортистите, които може би са написали някоя и друга книга през последната година! Точно преди откриването на изложението я обзе паника, ами ако никой не пожелае нейната книга с автограф? Унижението би било убийствено, особено след като книгите се раздаваха на търговското изложение, където бяха представени такива почитани художници на комикси като Джим Дейвис.

— Да не си помисли, че никой няма да купи книгата ти? — подразни я Джен. Този път бутна Кит по лакътя толкова силно, че тя вдигна глава.

Беше привършила скицата си. С усмивка подаде книгата на чакащата млада жена, която ѝ благодари. Следващият бе мъжът, за когото можеш „да умреш“.

Тя вдигна вежди изумена. Пред нея стоеше Дейвид Мур.

— Здравей! — възкликна тя.

— Здравей? — прошепна Джен. — Кой е той?

Кит не ѝ обърна внимание. Явно Дейвид не беше чул.

— Как е? Добре ли се справяш? — попита той.

— Прекрасно, благодаря — отвърна тя. После поклати глава и тъжно се усмихна. — Сигурна съм, че не си на това изложение само, за да разбереш как я карам. А *ти* какво правиш тук?

— Издадох книга за фотографията „Птиците на Южна Флорида“. Всъщност, тя е от няколко години. Издателите сметнаха, че могат да подготвят допечатка и изложението е подходящо място за устна реклама.

Той снижи глас и се наклони към нея. Тонът му бе дрезгав, а от него се носеше едва доловим тръпчив афършейв.

— Ще ми дадеш ли автограф? Така почитателите след мен на опашката няма да станат опасно недружелюбни, докато разговаряме.

— За да ти демонстрирам аспирациите си? — предположи Джен шепнешком, но така, че да се чуе.

Дейвид не реагира. Печалната му усмивка се разшири.

— И се опитвам, Бога ми, да демонстрирам аспирациите си към теб.

— Книга? Разбира се. — Тя едва не започна да заеква. Смутено, отвори един екземпляр и започна да пише на заглавната страница.

— Свободна ли си днес за вечеря? — попита той.

— О, не знам — започна тя.

Джен я ритна. И то силно. Кит погледна приятелката си, която се бе вторачила в нея, сякаш първата бе загубила ума си.

Налагаше се да се усмихне. Отново обърна поглед към Дейвид.

— Моята колежка току-що ме убеди, че днес нямам задължения към издателите си.

— Благодаря — обърна се Дейвид към Джен и се усмихна.

— Удоволствието е мое — отвърна тя, впила поглед в него. — Това е най-малкото, което мога да направя за мъж, откровено признал, че има аспирации към една жена.

— Госпожице Харисън, ще се подпишете ли в книгата ми? — попита един почитател и привлече вниманието на Джен към заниманието ѝ.

— О, съжалявам! — отвърна Джен и наведе глава.

— Къде си отседнала? — попита той.

Кит поклати глава.

— Полетът ми имаше закъснение и не успях да се настаня в хотел. Мисля, че трябва да съм в „Копли“.

— Ще те заведе дотам тогава. Да се срещнем при подвижния бар за кафе след изложението. Аз съм с кола. Имаш ли багаж?

— Само една чанта, но ако има кола, ще е чудесно. Благодаря. Ще се видим до количките за кафе.

Той не сваляше тъмния си поглед от нея. Излъчваше чувственост и очевидно се забавляваше.

— Има ли нещо друго? — неспокойно попита тя.

— Книгата ми? — каза той.

— О! — Тя му я подаде, доволна от посланието, което звучеше приятелски, но не ласкателно.

„На Дейвид, с благодарност към един нов приятел на подходящото място в подходящото време!

Кит Дилейни“

Той мълчаливо го прочете, усмихна се и затвори томчето.

— Благодаря. — С бързи стъпки се отдалечи и освободи място за следващия почитател.

— Значи го познаваш! — тихо я обвини Джен. Бе навела глава, докато подписваше поредната книга.

— Не съвсем.

— Как така, не съвсем? — попита Джен.

— Срещала съм го само веднъж. Преди. Е, предполага се, че съм го познавала преди доста години.

Джен подаде книгата на едно малко момиченце, което искаше да стане художничка, когато порасне. Въпреки, че разговаряше с Кит, Джен успя да посъветва детето да не изоставя мечтите си.

— Кит, ситуацията изисква обяснение.

— Тук сме само още петнадесетина минути... Споменах ти за това преди. Да поговорим за няколко минути като свършим тук — каза й Кит.

Джен нямаше намерение да остави нещата така. След като изтече времето им за даване на автографи на техните места се настани следващата група художници, Джен тутакси хвана Кит за ръката.

— Долу има истински ресторант. Да седнем там и ще ми разкажеш цялата история. Толкова се радвам, че в живота ти се появява нещо интересно.

— Казах ти вече, не го познавам.

— Но според мен, ще го опознаеш — мъдро рече Джен.

За щастие беше късен следобед и се наложи да изчакат само няколко минути за маса. Джен бе нетърпелива, настояваше първо да поръчат.

— Ядохме само преди три часа, а аз изглежда ще ходя на вечеря — запротестира Кит.

— Хапни салата от маруля, тогава. Поръчай си, иначе няма да ни дадат масата.

Кит си поръча салата. След като обясни, че не ѝ предстои вълнуваща среща вечерта, Джен си поръча пържола. Тя не възнамеряваше да изчака ястията, въпреки че поръча месото да е полусурово.

— Разкажи ми за него.

— Казах ти вече. Срецнах го в болницата, всъщност в деня, когато баща ми почина. Спомням си, че ти казах, че е дошъл един приятел от далечното минало.

— Но не го описа — отвърна Джен укорително.

Кит вдигна рамене.

— Беше толкова странно. Татко никога, ама никога, не ми говореше за миналото. През всичките години, откакто се преместихме в Чикаго, живеехме така, сякаш винаги сме живели само там. Той не беше забравил мама. Пазеше снимката ѝ, разказваше ми колко мила и изпълнена с живот била, и че доста приличам на нея. Разбира се, повтаряше, че тя се грижи за мен от там горе. Но после, последния ден се срещнах случайно с Дейвид Мур в болницата. Той ми разказа нещо за миналото и тогава си спомних откъслечни неща за „Бугънвиля“, но за него не можах да се сетя. Тогава...

— Тогава — намеси се Джен, — баща ти произнесе последната си дума „Бугънвиля“! Бога ми, виждам сенките на „Гражданинът Кейн“ да витаят наоколо!

— Не ставай смешна. Баща ми бе учен, не предприемач, и не беше човек със задни мисли. Знаеш много добре, както и аз, че през целия си живот не е наранил никого.

— Добре, добре, забрави за „Гражданинът Кейн“. Все пак, не ти ли се струва, че е невероятно интригуващо? А, и още, навремето каза, че онзи мъж, Дейвид, казал, че трябва да се върнеш в „Бугънвиля“.

— Точно така. И възнамерявам да направя именно това.

Джен впери поглед в нея.

Кит вдигна рамене.

— Трябваше ми малко време.

— Добре, разбираемо е. Но той е тук, загадъчен благодетел, който предлага еднодоларови банкноти за кафе машината, образец на мъжката красота от твоето минало. И ти се колебаеш дали да приемеш покана за вечеря.

— Наистина не си спомням този мъж.

— Какво значение има? — въздъхна ядосано Джен. — Всяка разумна сама жена, която е живо същество и диша, не би изпуснала шанса да вечеря с него. А ти се колебаеш!

Кит сбърчи вежди.

— Чудя се...

— Какво?

— Майка ми е умряла в „Бугънвиля“ — каза Кит.

— Да, удавила се е, когато си била малка. Много трагично. И много, много отдавна.

Кит се облегна напред.

— Баща ми напуснал мястото и напълно го изтрил от миналото си. И когато умираше, последната му дума бе „Бугънвиля“. Недоумявам.

— За какво?

— Защо си тръгва така и никога не проговаря за това място, освен в предсмъртния си час?

Джен я гледеше втренчено.

— Шегуваш се, нали?

— Не!

— Кит, майка ти е умряла там. Баща ти е бил отчаян, тъй като е бил лудо влюбен в нея. После никога не се е оженил повторно. Очевидно тя е била голямата страст на живота му. Тръгнал си е и никога не се е върнал отново, защото просто не би могъл да го понесе. Разбира се, че е мислил за нея. Толкова е тъжно и трагично, и много красиво.

— Може би.

— Защо може би?

— Ами, както и да е. Реших да отида там. Няма значение, че днес се появи Дейвид. Всъщност, бях малко стъписана — призна Кит.

— Защото прекалено дълго чакаш.

— Хей, работя, за да се издържам, не забравяй. Имах доста неща да оправям, пък и изложението беше планирано.

— Нали не си забравила, че съществуват и самолети? — парира я Джен.

— Ще се погрижа за това — увери я Кит. — Сега, когато татко го няма, съм нетърпелива да узная миналото. Истината е, че години наред не съм се сещала за „Бугънвиля“. Но откакто срещнах Дейвид случайно в болницата, започвам да си спомням все повече неща.

— Това е имение, точно в залива на Маями. Слънце, пясък, топло време! По дяволите, гарантирам ти, че аз лично бих си припомнила — каза Джен през смях.

Кит се разсмя.

— Джен, ти си на тридесет години и съвсем независима. Можеш да се преместиш в Маями, ако пожелаеш.

— Не и сама! Ще имам нужда от приятел там. Освен това, доволна съм от живота си, наистина. Изкарвам добри пари, и се гордея с това. Бих искала ти да си щастлива, тъй като напоследък преживя доста неща.

Пристигна поръчката им и те благодариха на сервитьорката. Когато тя се отдалечи, Джен каза:

— Мисля, че всички хора по света имат все някоя леля, чичо, баба и дядо, родители, сестра или брат, които са се преместили във Флорида. Но не и аз. А сега... Очаквам от теб да отидеш в този тропически рай, да разбереш дали ще се местиш и после... Олеле. Ще можем да обикаляме клубовете по южния бряг. Да танцуваме салса.

Бих могла да имам и социален живот — каза тя през смях, — а също така и страхотна кариера.

— Джен, нямам намерение да се местя там. Просто ще отида да посетя мястото. Ако изобщо съм поканена наистина на гости.

— Ако си поканена на гости! — Джен повтори невярващо и с пръст се закани на Кит. — Вече си поканена.

— Каза ми да се обадя, ако имам нужда от нещо.

— Скъпа, довечера можеш да опаковаш багажа си. Видях как те наблюдава.

— Може би е обигран да наблюдава хората така — мъдро рече Кит.

— Страхотно. Един жесток мъж те гледа, а ти си скептична.

— Обзалагаш ли се?

— Невъзможна си.

— Не, просто предпазлива. Но и любопитна, признавам си.

— Е, Дейвид ли притежава имението сега? — попита Джен.

— Не — увери я Кит.

— А кой е същинският собственик?

— Един мъж, предполагам стар, далечен братовчед на име Шеймъс Дилейни. Историята е малко объркана, и най-вероятно, когато ми я разказа Дейвид, аз не слушах много внимателно. Мисля, че дядо ми е имал дял заедно с дядото на Дейвид, но и двамата продали собствеността си на братовчедата на дядо Шеймъс Дилейни. Там живеят други хора. Не ги познавам, нито знам каква е връзката между тях и имението, тъй като аз повече си спомням малката лагуна, къщата и разни такива неща.

— Добре е да ме поканиш там — каза Джен с твърд глас.

— Имението не е мое!

— Но ти си едно загубено отдавна дете от Рая! — протестира Джен. — Залавяй се за работа. Довечера разбери нещо повече от високия, мургав мъжкар, иди в имението и ме покани.

— Ще се постарая — сухо я увери Кит.

Джен погледна часовника си.

— Хей, време е за изложението.

— Готови сме.

— Не, да плащаме и да се връщаме. Настава такава бъркотия, когато всички започнат да затварят. Цяла вечност ще се прибирам до

хотела си. Ще има много народ в автобусите и такситата. — Тя остро погледна Кит.

— Какво?

— Той каза, че има кола. Ще дойда на вашата среща... и може да ме остави в моя хотел, става ли? Освен това, по този начин ще мога да го проверя дали става за теб, въпреки че не е прието да гледаш зъбите на харизан кон.

— Дейвид — харизан кон?

— За мен би бил такъв, скъпа! — каза Джен и стана сериозна. — Имаш ли нещо против да го помолиш да ме закара? Толкова е трудно да се измъкнеш оттук с автобус или такси. И ще го огледам хубавичко, за да съм сигурна, че не се захващаш с убиец-маниак или нещо подобно.

— Ще се радвам той да те закара — увери я Кит с усмивка. Джен ѝ бе правила един милион услуги. Откакто се срещнаха на първото изложение на Кит, Джен бе откровена и споделяше с нея преживяванията си. Наистина беше най-добрата ѝ приятелка. Обичаше да се шегува, че Кит няма социален живот, но истината е, че вярваше в способностите ѝ и в нея. Кит знаеше, че Джен желае приятелката ѝ да превъзмогне загубата на баща си и да започне да живее пълноценно отново.

Тридесет минути им бяха необходими да получат сметката си, да платят и да си проправят път сред тълпата от уморени и изтощени хора в изложбения център към барчето за кафе, където щяха да се срещнат с Дейвид.

Той не беше там. Кит с изненада откри, че сърцето ѝ се свива. До момента не бе осъзнала, че толкова се вълнува от предстоящата среща. Не, рече си тя твърдо. Не мъжът я вълнуваше толкова, а нейното собствено минало. Искеше да узнае нещо повече за майка си.

— Той няма да дойде! — каза Джен с изненада, докато се оглеждаше. Отново погледна часовника си. — Ние сме закъснели — измърмори тя с отвращение.

— Джен, не се тревожи, ако не се появи. Имам визитната му картичка.

Приятелката ѝ се усмихна.

— Докато стоя тук, няма да стана по-млада. Трябва да ме заведеш във Флорида. А когато това се случи, ще срещна невероятно

красив латиноамериканец, ще се омъжа за него и ще заживее щастливо.

Кит се засмя.

— Радвам се, че всичко си планирала.

— Ето! — каза Джен и понижи глас. — Идва.

Тъй като Дейвид бе висок, те го видяха да си проправя път през тълпата, като се спираше тук-там, за да поздрави някого.

Той се приближи и се извини:

— Съжалявам, кой би предположил? Тази година фотографията на диви животни и растения отново е популярна.

Той забеляза Джен.

— Здравей, отново.

— Дейвид, спомена, че си с кола. Надявах се, че ще можем да оставим Джен в хотела ѝ, преди да отидем на вечеря. Настъпва пълна лудница в края на такива изложения.

— Абсолютно — каза той. — Да тръгваме, а? Да се проверим през ада.

Той тръгна пред тях. Джен хвана Кит под ръка.

— Добре е да си имаме бодигард.

— Все още е непознат! — прошепна Кит.

— Всички непознати са потенциални приятели, които очакват този шанс — надутото отбеляза Джен и се усмихна.

След като излязоха от изложението Дейвид ги изведе от тълпите, чакащи автобуси и таксита към странична уличка, където бяха паркирани няколко лимузини. Джен я погледна отново одобрително, щом забеляза, че се насочват към една бяла „красавица“.

Джен най-безцеремонно първа се вмъкна.

— Шампанско! — очарована каза тя, щом забеляза кофичката с лед и чашите, наредени в дясно. Тогава се засрами. — О, съжалявам...

Дейвид се засмя.

— Разбира се, почерпете си. Може ли аз.

Когато лимузината потегли, той се наведе напред, леко измъкна тапата и наля три чаши.

— Така ли правят в Маями? — попита Джен и се облегна назад.

— Всъщност, в Маями през повечето време шофирам доста окаян микробус. Имението „Бугънвиля“ е голямо и всички ние разнасяме било то нови растения или дори брезенти за магазините за

морски принадлежности, или пък нещо друго, което е голямо и има нужда от транспортиране — обясни той, вперил поглед в Джен. Той бавно се усмихна. — Има ли нещо?

— Нещо ли? — попита Джен. — Не, всичко е страхотно!

— Непрекъснато ме наблюдаваш — отбеляза Дейвид с усмивка.

— Съжалявам — премигна тя. — Просто си мисля, че е страхотно, че Кит има голямо семейство, за което дори не подозира и не си спомня. А и мястото изглежда невероятно.

— „Бугънвиля“? — попита той. На Кит ѝ се стори, че в тона му долови истинска наслада, докато произнасяше думата, сякаш имението беше човек. — Страхотно е. Почакайте и ще го видите.

Джен седеше на дългата седалка по протежение на колата, а Кит се оказа, че седи от лявата страна на домакина. Той се наведе през нея и Дженифър и извади голям албум от пакет на седалката до Джен.

Кит се озадачи от нахлулите спомени при вида на предната корица. Ето го имението в цвят и величие. „Бугънвиля“. Огромната къща от коралови скали, бетонни блокове и гипсова мазилка, покрита с пълзящи тропически храсти „Бугънвиля“. На снимката на корицата бе фасадата на къщата откъм улицата. Виждаше се и част от моравата отпред, което още повече подчертаваше размерите на имението. Кит веднага си спомни задната част на къщата, бараките и външните постройки, които бяха на пръв поглед в безпорядък, но въпреки това бяха естетично разположени и стигаха до лагуната и водата. Спомни си криволичещите пътеки, екзотичните растения и цветя, невероятното богатство от птици. Тя едва ли не чуваше кучешки лай и знаеше, че ако затвори очи, ще види плажа и майка си, която я държи за ръка и я води припряно по пътеката, извиваща покрай лагуната. Изненада се от внезапното си желание да иде там.

И друго странно усещане я смути. Подозрение, тревога... нещо необичайно, което изпълни сърцето ѝ със страх.

Странна смесица от чувства, помисли си тя, и всичко това причинено само от една снимка.

— Колко величествено! — възкликна Джен и я върна към действителността.

— Добре ли си? — попита Дейвид.

Кит осъзна, че Джен бе взела книгата у себе си, но Дейвид я наблюдаваше. Тя кимна.

— Разбира се. Просто... снимката. Внезапно си спомних много неща. За имението. Странно е, че нямам спомен за хората там.

Джен вдигна поглед от книгата.

— Може би има някой подъл и отвратителен човек, когото искаш да забравиш. Има ли човекоядци във фамилното имение? — опита се да подразни Дейвид тя.

— Просто хора с добри и лоши страни. — Той внезапно смени темата. — Къде отиваме, Дженифър? В кой хотел?

Тя погледна през прозореца, не бе разбрала, че лимузината вече бе пристигнала пред хотела.

— Вече пристигнахме.

— Аз също съм настанен тук — каза Дейвид, — както и голяма част от участниците в изложението, предполагам.

— И аз би трябвало да съм тук — каза Кит и погледна Дейвид. — Имате ли нещо против ако отида да се регистрирам?

— Разбира се, че не. През това време ще изтичам до стаята си — каза той.

— Дейвид, аз съм влюбена — рече Джен и сграбчи книгата. — Може ли да я задържа за известно време?

— На изложението раздавам екземпляри. Разбира се, че можеш да я задържиш и то завинаги.

— Страхотно, благодаря. И благодаря, че ме докарахте. — Джен излезе първа, хвърли поглед към Кит, с който я предупреждаваше да бъде очарователна, а не скептична, след което се вмъкна във фойето.

Дейвид помоли шофьора да почака, а после се обърна към Кит:

— Да се срещнем на рецепцията?

— Страхотно — отвърна тя и си помисли, че ще успее да си вземе един бърз душ.

Само дето сметката ѝ излезе крива. Наложил се да изчака дълга опашка, после каза името си и името на издателя си. Цяла вечност търсиха резервацията ѝ, едва ли не щяха да ѝ кажат, че хотелът е препълнен.

Всъщност тя бе пропуснала времето за регистриране в хотела, а и нещо не беше наред с потвърждението. Кит не знаеше да се възмути или да побеснее. Но служителят зад бюрото очевидно бе по-отчаян от самата нея, та тя овладя яростта си, благодари му, когато той я уведоми, че ще му са необходими няколко минути, докато ѝ намери

стая... някъде... и че хотелът ще се радва да я настани за по-късна дата.

Докато стоеше до бюрото побесняла, с болки в нозете, и желание за бърз душ, се появи Дейвид.

— Проблем ли има? — попита той.

— Нямаат стаи.

— Но нали имаш резервация?

— Разбира се. В началото бях готова да удуша някой от издателството, но служителите намериха резервацията. Просто хотелът е пълен, а и всички предвидливо са се регистрирали достатъчно рано.

Обезпокоеният служител пристигна тичешком. Косата му бе много къса и явно той я бе мачкал с пръсти.

— Благодаря ви много за търпението. Продължавам да търся стая.

Кит понечи да каже нещо, но той се стрелна към офиса в ляво в дъното на рецепцията.

— Изглежда ще ме настанят някъде другаде. Може би е по-добре да отменим вечерята. Не искам да те бавя.

Той се поколеба за миг, изучавайки я, и тя си помисли, че ще си тръгне.

— Нямам ангажименти тази вечер. А и очаквах с нетърпение да прекарам известно време в твоята компания.

— Наистина ли? Имаш толкова странно изражение.

— Мислех дали мога да разреша проблема ти, ако не мислиш, че ще е твърде нахално от моя страна. Имам огромен апартамент. С две спални.

Не беше сигурна какво изразява лицето ѝ, тъй като той се усмихна развеселен, и добави:

— Две спални, които се заключват. Всекидневна и кухня. И голям балкон.

— Не мога да приема — категорична беше тя.

— Преди години живеехме в една къща.

Тя не се стърпя и се засмя.

Служителят дойде, тичешком. Бузите му бяха зачервени. Той се поколеба за миг и я погледна печално.

— Опитвам се!

Кит стоеше и се мъчеше да не дава израз на чувствата си, докато гледаше Дейвид. Тя знаеше, че ѝ се иска да я покани в „Бугънвиля“. Копнееше да отиде там, но отново усети странното чувство на страх. Не го разбираше, нито разбираше защо последната дума, която баща ѝ промълви беше именно „Бугънвиля“. Нещо важно, жизненоважно ѝ убягваше и то се намираше в „Бугънвиля“.

Но...

Дейвид наистина бе поразителен, самоуверен и очевидно привикнал със светските маниери. На неговия свят. Свят над нейния. Запита се дали той не я възприема за отчайващо наивна. А тя не бе наивна.

— Ако желаеш, ще се опитам да настоя пред управата — каза той.

Кит погледна обезпокоения служител.

— Бедният. Изглежда наистина не му е лесно.

— Е, нали имаш потвърдена резервация. Мога да го накарам да се почувства още по-нещастен.

— Не желая да го правиш. Има вид на човек, който всеки момент ще заплаче.

— Апартаментът ми е на разположение — напомни ѝ той. Тя знаеше, че вътрешно той се смее, уверен, че води играта умело.

Тя се взря в служителя. Човекът се потеше неистово.

Кит погледна отново Дейвид и вдигна рамене.

— Не желая да те притеснявам.

— Няма да ме притесняваш. Условията в апартамента ми са наистина прекалени за един гост.

— Защо?

— Проведох няколко срещи там — накратко обясни той.

— Аха. — Продължаваше да го наблюдава. Той определено я преследваше. Защо? Дали не я използваше по някакъв начин?

Със сигурност тя имаше намерение да го използва. Но може би и двамата не бяха толкова коварни. Тя искаше единствено да види „Бугънвиля“ и това не се очертаваше да е проблематично.

— Добре, съжалявам, идеята е лоша. Дай ми минутка. Ще ги накарам да извикат управителя.

Кит се засмя.

— Не, моля те. Надявам се твоят апартамент да има две големи спални и два големи душа. Ако си сигурен, приемам предложението ти.

Дейвид просто кимна.

— Ралф!

Обезпокоеният служител дойде тичешком.

— Всичко е наред, госпожица Дилейни прие да отседне в апартаментата при мен.

Горкият Ралф, помисли си тя. Огромно облекчение се изписа на лицето му. Всъщност, имаше вид на човек, който ще прескочи бюрото, за да прегърне Дейвид.

— О, господин Мур! Госпожице Дилейни, благодаря ви много. Ще се погрижим да получите безплатен ваучер за хотела в бъдеще.

Той все още се потеше.

— Страхотно. Благодаря — рече Кит.

— Това ли е чантата ти? — попита Дейвид.

— Да, благодаря.

— Хайде. Ще ти покажа стаята.

— Добре — отвърна тя.

Имаше странното усещане, че току-що е направила първата крачка към миналото, което отдавна бе загърбила.

Не...

Крачката вече бе направена. Още когато той дойде в болницата.

Или може би в деня, когато баща ѝ почина. И произнесе думата. „Бугънвиля“.

Но тя отново усети странното колебание. И някакво предчувствие.

Нещо много лошо се беше случило в „Бугънвиля“. Какво точно? Никога нямаше да узнае, освен ако...

Освен ако не му позволеше... да ѝ покаже стаята.

ТРЕТА ГЛАВА

Докато се оглеждаше, Кит си помисли, че апартаментът сигурно е най-доброто предложение на хотела. Беше на две нива с извиващи се стълби от помещението, което едновременно служеше за трапезария и всекидневна, към спалните на горния етаж.

Стаята за гости беше по-голяма от всяка друга, в която тя бе отседнала дотогава. Имаше балкон с невероятен изглед към града.

— Ще те оставя да се справиш — каза й Дейвид. — Ще те чакам в хола.

Кит го изчака да затвори вратата, после тутакси посегна към телефона и набра оператора, за да разбере номера на стаята на Джен. Щом приятелката й се обади, тя каза:

— Няма да повярваш какво стана... — И й разказа за апартамента.

— Атмосферата се нажежава! — очарована, възкликна Джен.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кит.

— Този мъж наистина си пада по теб.

— Може би просто е любезен.

— Може и да е любезен, но мъжете са си мъже. Както и да е, *утре* искам да знам всички подробности, всичко — рече Джен.

— Няма да има никакви подробности — увери я Кит.

— Ти да не си идиот? Той е прелестен и очевидно богат. Ако не предизвикаш подробностите, ще си най-голямата глупачка. На твое място, бих провокирала подробностите. Както и да е, искам да видя и апартамента също.

— Мисля, че мога да ти уредя поне това — отвърна Кит.

— Отивай и пороботи върху подробностите — нареди Джен.

Кит затвори. Под душа се размисли върху думите на приятелката си. Джен бе права. Всичко, свързано с този мъж, изглеждаше превъзходно.

Но имаше само *едно нещо*...

И то бе свързано с „Бугънвиля“.

Шеймъс Дилейни стана от масата, оглеждайки хората наоколо.

— Превъзходна вечеря. Приятно ми е да ви видя заедно. Мартин, Шели, Ели, чудесно е, че сте тук. Благодаря на всички.

Той се отдалечи от масата в огромната трапезария на къщата. На седемдесет и осем все още бе прав като върлина, висок и внушителен. Имаше гъста побеляла коса и пронизателни сини очи. Беше движещата сила на „Сий Лайф“ от юношеските си години, когато превърна пустинята в оазис, в истинско имение. Силата, която излъчваше през годините, все още му служеше като непробиваем щит.

Майкъл Дилейни проследи с поглед баща си, докато последният напускаше стаята. Развесели се, когато забеляза, че всички останали правеха същото, но в очите им имаше различно изражение.

— Превъзходна вечеря — рече Джош, синът на Майкъл, с усмихнат поглед. На тридесет и шест, Джош изпитваше дълбоко уважение към семейния бизнес и положение. Беше изпитал редица от обичайните несгоди, съпътстващи тийнейджърските години, та чак до навлизането в средната възраст. Напусна колежа, без да го завърши, обиколи Европа и си намери работа при един производител на корабни платна, само за да е далеч от семейството си, а после отново се зае със „Сий Лайф“. Благодарение на факта, че „Бугънвиля“ бе конструирана едва ли не като убежище за мафията, Джош бе независим и въпреки, че живееше в имението, той бе отделен в една от къщите край лагуната.

— Но, аз имам среща. Имате ли нещо против, ако ви напусна?

— Имаме гости — му напомни Ленор майката на Джош.

— Ние не сме гости — отбеляза Мартин Калахан. — А просто съседни.

— И хич не ни интересува, че Джош има любовна среща! — подразни го дъщеря му Шели. — По дяволите, Шеймъс наистина изглежда страхотно! Отново е толкова енергичен. За известно време бе доста депресиран.

— Чичо Шеймъс ще живее вечно. Корав старец — усмихна се Джош.

— Джош — упрекна го Ленор.

— Така е — рече Майкъл.

— Много се потисна от новината, че Марк умира — тихо рече Ели, брат на Шели.

— Но сега отново е оживен, надявайки се да види Кит Дилейни много скоро — обясни Джош.

— И аз се вълнувам — каза Шели. — С Кит бяхме заедно в първи клас, е поне за известно време. После майка ѝ умря и...

— Ето това тревожеше стария Шеймъс, според мен — прекъсна я Джош. Той се облегна на масата. — Сянка на вина! Сирената на „Бугънвиля“ се дави и единствено добрият господар знае какво всъщност се случва!

— Марина обичаше да пие — напомни на всички Мартин Калахан.

— Тя обичаше да прави много неща — допълни Джош с лек, но някак печален тон.

— Джош — тихо рече Майкъл. Той почувства смут. Странно бе, че все още с лекота се сецаше за дните, когато Марина беше жива. Поразителна жена, изпълнена с такава енергия, че умееше да поставя цялата къща на нокти. Известно му беше, че подобно на него, самият Шеймъс бе пленен от съпругата на братовчед си. Майкъл имаше доблестта да си признае това. Тогава Джош и Дейвид бяха тийнейджъри и я бяха превърнали в идол. Дори Ели и Мартин знаеха какво е да се поддадеш на чара ѝ. Никога нямаше да си позволи да каже, че Марина всъщност бе зла. Тя обичаше силата си и се наслаждаваше на мисълта, че те се настройваха един срещу друг заради нея. Е, тя беше мъртва, лека ѝ пръст. Но сега...

— Това момиче не бива да идва тук — с равен тон рече Кейтлин. Тя не беше член на семейството. Не съвсем и при това не по нормалния и общо приет начин. Работеше за Шеймъс повече от двадесет години. Подобно на Шеймъс и тя напомняше на Майкъл Дилейни за Дориан Грей. Разбира се, някъде бе мушнала своя стара снимка. Сега беше на четиридесет и няколко, но имаше фигура и лице като на двадесетгодишна. Като личен асистент на Шеймъс тя получаваше изключително добро заплащане през всичките тези години. Разполагаше с доста свободно време и дълги почивки.

Майкъл тайно се развесели, като се сети, че съпругата му все още я мрази. Неговата съпруга бе доста привлекателна жена. Поддържаше тъмночервен цвят на косите си открай време. Имаше

късмет с огромните си лешникови очи, които се открояваха на лицето ѝ. Един ден в седмицата правеше балнеолечебни процедури, които един Господ знаеше какво представляват. По дяволите, жените в „Бугънвиля“ или се забавляваха с живота...

... Или умираха.

— Кейтлин! Защо го казваш? Горя от нетърпение да видя Кит — каза Шели.

— Ако прилича на майка си, и аз бих искала да я видя отново — рече Ели.

— Ели — остро го предупреди баща му.

— Татко, вече не съм тийнейджър. Добре де, всички сме си падали по майката на Кит. Но това беше толкова отдавна. Но Кит бе прелестно дете.

— Не бива да идва тук — повтори Кейтлин.

Ели раздражено се втренчи в нея.

— Още веднъж те питам, защо го казваш?

— Защо го казвам ли? — русите вежди на Кейтлин се повдигнаха. — Ще стане неприятно. Тя ще пожелае да разбере всичко за майка си. И ще се наложи ние да лъжем, да говорим нелепости, тъй като всички знаем, че майка ѝ бе проклета малка мръсница.

— Кейтлин! — възкликна ужасена Ленор.

— Хайде стига. Тя е отдавна мъртва — каза Майкъл.

— Нека да сме честни. Да не ровим в миналото — рече Кейтлин, изправи се и отиде до бюфета и извади една цигара от някаква стара табакера.

— Не пали тук. Шеймъс ще се вбеси — предупреди Джош.

— Както и да е, казвам ви, че Шеймъс иска Кит Дилейни да дойде и ще я доведе. Тя ще остане, независимо от всичко — рече Мартин. — Повярвайте, познавам този мъж. Дали поради вина или нещо друго, той не е на себе си, откакто Дейвид го уведоми, че Марк умира.

— Слава Богу, че поне остави човека да умре на спокойствие! — тихо каза Шели. Останалите я погледнаха. — Имало е защо Марк да не обича това място. Той не би желал да узнае, че дъщеря му ще се върне.

— Не знаем със сигурност дали ще се върне — отбеляза Ели.

Кейтлин изсумтя презрително.

— Ако поне малко прилича на майка си, обзалагам се, че ще дойде. За секунди ще подуши парите.

— Ако поне малко прилича на майка си, старият Шеймъс ще си падне по нея, и всички ние може да се окажем на сухо, а, Кейтлин? — небрежно рече Джош и се изправи. — Лека нощ на всички.

Той целуна майка си по челото, махна на Майкъл и на останалите и излезе.

— Защо му позволяваш да говори така? — възмутено обърна Ленор очи към Майкъл.

Той само се усмихна на съпругата си.

— Може би защото казва истината. Мартин, Ели, желаете ли бренди?

— С удоволствие — обади се Кейтлин. — Ели, бъди добър и ми го донеси на верандата отпред. Умирам да изпуша една цигара.

Умирам да изпуша една цигара.

Това бяха последните думи на Марина Дилейни в тази стая, преди да избяга от къщата. Умирам...

И бе направила точно така.

Майкъл усети как го побиват студени тръпки и знаеше причината за това.

Той не желаше Кит Дилейни да се връща тук. От самата мисъл за това краката му омекваха. Страхуваше се.

Много се страхуваше. И знаеше, че не е единственият.

— Не е толкова смущаващо — рече Дейвид, докато се облягаше на дивана. Тонът му бе някак приятелски и забавен. С Кит се спряха на варианта да вечерят в стаята, която бе доста впечатляваща, тъй като към апартамента имаше и сервитьор, а и храната бе превъзходна.

— В началото партньорите бяха трима — Шеймъс, моят дядо и твоят дядо. Шеймъс имаше син, Майкъл, ето съпругата му Ленор, и синът им Джош. Моят дядо имаше син, моят баща, а той пък — мен. Твоят дядо имаше син, твоят баща, който се ожени за твоята майка и се роди ти.

— И всички, освен мен живеят в „Бугънвиля“?

— Не е толкова странно, колкото звучи — увери я той. — Къщата не е само една. Има една главна постройка, къщата на Шеймъс, и

много сгради край лагуната. Не си ли спомняш?

— Всъщност, спомням си — измънка тя. — Спомням си лагуната много добре и пътеките край нея, които водеха към плажа. Имаше и едно симпатично мостче, което свързваше земята, където лагуната се вливаше в морето. Всичко по-старому ли е все още? Мислех си, че след всичките тези години може би вследствие на някоя буря мястото сигурно се е променило.

Дейвид поклати глава.

— Всичко си е по-старому. Та кога ще дойдеш? Можем да хванем самолета заедно след изложението.

Тя се усмихна.

— Не е ли доста прибързано?

— Няма нищо лошо в това.

Кит се замисли. Пиеха невероятно каберне.

Няма нищо лошо в това.

Така и щеше да се получи.

Поне Джен щеше да се гордее, че Кит има такива преживявания. Атмосферата в дневната бе спокойна. Тя седеше на своя край на дивана, но не беше имунизирана срещу изкушенията на малките удоволствия. Той се беше преоблякъл в меки, избелели дънки и тъкана риза с дълги ръкави. Доста неофициално. И тя се бе преоблякла, но официално. Тъй като не знаеше, че той бе решил да поръча вечеря в апартамента, тя бе избрала черна рокля без ръкави. Но тридесет минути преди това бе събула високите токчета и сега седеше свила нозе, обути в чорапогачи. Говореха за изкуство, фотография, лодки, времето, строителните проекти в Бостън, чудесата на Чикаго, а после отново за „Бугънвиля“. Денят бе дълъг и изпълнен с трепети, поне за нея. Искаше ѝ се да се облегне, всъщност... да се облегне на рамото му или да положи глава в скута му.

Кит изправи гръб.

— Настоящето не съществува — каза Дейвид.

Тя леко се усмихна.

— Всъщност, съществува. Трябва да се върна у дома в Чикаго.

— Защо?

— Имам котка.

— Къде е тя сега?

— У един съсед, който този уикенд ще заминава с корабите.

— Хм. Може да изпратим някой да вземе котката.

— Трябва и да работя. Правя поредица от анимации — напомни ми Кит.

— Живот от ден за ден. Представи си колко нови идеи ще имаш, когато дойдеш в „Бугънвиля“.

— О?

— Е, в Шеймъс е истината. Олицетворение е на стария Юг. Той е движещата сила. Самата любезност и грация, докато хваща конкурентите за гушата. Също и Майкъл, който работи в бизнеса на компанията, но не си харесва работата. Неговата мечта е да се качи на една лодка, да отплава и да напише най-великия роман за Америка. Би трябвало да го направи, бива го в това. Идва ред на Ленор, има амбицията да стане най-великата дама на юга, което само по себе си е забавно, тъй като там общността е съвсем латиноамериканска и много прогресивна. Тя е там, където са почтените клубове, благотворителните мероприятия и играе ролята на гранд дама. Джош е на моите години, и доста навътре в бизнеса. Мен ме бива повече във финансите и естествено, всички процедури, които произтичат от тях, а него го бива в дизайна. Кейтлин е в течение на всичко, което се случва в клуб „Маями“. Тя е асистент на Шеймъс. Между другото, имаме страхотни съседи. Мисля, че с Шели Калахан сте ходили в едно и също училище.

— Шели. Звучи ми познато — каза му Кит.

Той се засмя.

— Може и да сме малко странни, тъй като Ели и Шели все още живеят у дома. Това е стара къща в имението, собственост на Ели сега, а Шели живее в апартамента в гаража. Тя е на твоя възраст и ѝ предстои да се дипломира по литература в университета. Ели стана полицай. Баща им Мартин е полицай в пенсия и сега се занимава с риболов. Те са по-скоро като част от семейството, отколкото съседи. Ние празнуваме с тях празници, вечери и какво ли още не, откакто се помня. Освен това си имаме една от най-прекрасните и очарователни жени, която ще пожелаеш да видиш, и която живее в имението. Мери е на сто и една години.

— Мери! — Кит сведе глава. — Тя е още жива! Господи, дори когато бях дете, ми се струваше антика.

— Помниш ли я?

Кит кимна.

— Тя беше добра душа... О, започвам да си спомням все повече неща. Ленор бе онази страхотна, по-скоро величествена красавица, която не ме обичаше особено. И... — Тя замлъкна и се намръщи. — Не си спомням мама да е била там през следобедите. След училище или детската градина, или каквото беше там. Аз се измъквах от главната къща и отивах в пристройката. Мери винаги ухаеше на гардении, правеше ми чай и ме черпеше с малки сладки бисквити. Бих искала да я видя отново.

— Тя е на сто и една години — предупреди той. — Не можеш да чакаш прекалено дълго.

Кит се усмихна.

— Няма. Любопитно ми е всичко в имението. Като се изключи това... хм. — Тя замълча. Как би могла да му обясни, че нещо в спомените ѝ за имението я безпокоеше?

— С изключение на какво?

Кит сви рамене.

— Не знам.

— Баща ги говорил ли ти е нещо лошо за имението?

— Общо взето избягваше тази тема. — Истината бе, че Марк изобщо не говореше за това място. Докато накрая не пророни последната си дума. „Бугънвиля“.

— Липсва ти много, нали?

— Разбира се. Обожавах го. Беше невероятен човек. Мъдър, забавен, винаги ми помагаше и ме окуражаваше. Дори когато страдаше, умееше да си прави шеги с болницата, лекарите и всички малки иронии в живота и смъртта. Благодарен ми беше, че съм страхотна дъщеря. Даде ми всичката сила и спокойствие, от които се нуждаех, за да продължа напред.

Разбира се, че ми липсва.

— Много съжалявам.

— Благодаря — каза тя небрежно. Не желаше да звучи тъжна. После стана отривисто. Канеше се да си ляга. Джен, разбира се, щеше да е разочарована, че няма подробности. Но Кит не се доверяваше така лесно, както нея. Не че приятелката ѝ можеше да се нарече лекомислена, не и според съвременните стандарти. Но Джен много вярваше в химията. Или я имаше, или я нямаше. Или се доверяваш,

или не се доверяваш. Дори и да познаваш някого от дълго време, това не може да промени химията.

— Имаш ли нещо против, ако си легна? — попита тя. — Имах наистина дълъг ден.

— Разбира се, че не.

Той се изправи, не за да я спре, а в знак на вежливост.

— Лека нощ — каза ѝ той. — Между другото, в колко часа трябва да си в изложбения център утре сутрин?

— Девет, девет и половина, някъде там.

— Ще се погрижа да ни донесат закуската до осем.

Тя не сдържа усмивката си.

— Имаш ли нещо против, ако поканя Джен? Казах ѝ къде съм. Тя иска да види апартамента.

— Доведи я, разбира се.

Той остана прав, докато тя отиде до стълбите. После докато се качваше, го чу да поръчва закуска за трима. Преди да си легне тя се опита да позвъни на Джен, но приятелката ѝ бе излязла. Остави ѝ съобщение, да дойде на закуска в апартамента в осем.

Същата нощ тя сънува „Бугънвиля“. Нищо определено, само че бе там. Едва ли не усещаше бриза, влажния пясък под нозете си и виждаше цветния облак на тропическите храсти, които пълзяха по стените на главната къща и пристройките. Усещането в началото бе невероятно, сладостно като чистия морски въздух. После сякаш падна сянка и помрачи всичко наоколо.

Когато на другата сутрин слезе, Джен вече бе там. Тя ентусиазирано разговаряше с Дейвид за дома му, за фотографията и за собствената си работа. Поздрави Кит, обърнала гръб на Дейвид. Кит поклати глава.

По-късно през деня в изложбения център Джен се усмихна.

— Нищо ли? Вие двамата нищо ли не направихте?

— Разговаряхме.

Джен разочаровано въздъхна.

— Толкова е очевидно, че между вас има химия. И така трябва, казвам ти.

— Джен, би ли легнала с мъж, когото си виждала само веднъж преди това?

— Ако така трябва, да.

— Е, той не даде никакви знаци.

— Ти дай знак! — предложи Джен.

— Какво, просто да кажа: „Извини ме, но между нас има химия, хайде да си легнем заедно!“

— Ако всичко останало не подейства — сериозно отвърна Джен.
— Утре ли трябва да летиш?

— Да.

— Тогава го хвани довечера.

— Джен, не желая да хващам никого.

— Доста отдавна живееш сама — отбеляза Джен замислено. — Да не би да превърнеш комичния си герой в монахиня? Излизай, живей, забавлявай се!

Същата вечер Дейвид я заведе на вечеря в чудесен, малък ресторант в „Малката Италия“. Всеки път, когато ръката му докосваше нейната — помагаше ѝ да влезе или излезе от колата, държеше ѝ сакото, тя чувстваше как през тялото ѝ преминаваха искри. Този мъж бе безспорно секси и чувствен, с тъмни очи, които сякаш често пъти прикриваха някаква забавна мисъл за себе си, за нея, от света наоколо.

Той ѝ разказа повече за образованието си, как Шеймъс настоявал не само да се заеме с бизнес, но и да учи упорито в училище и да си намери сериозна професия. Дейвид обичал правото, но по-късно открил, че бизнесът му е също толкова интересен и когато компанията започнала да заема все повече от времето му, той оставил практиката си на адвокат и се заел да прилага всичките си знания в семейната компания.

Кит осъзна, че с напредването на вечерта те все повече се сближаваха, докато разговаряха, докато се смееха и отпиваха от виното. Тя усещаше неговия афършейв, ухание, което беше неизменно само негово и изключително предизвикателно.

Когато се прибраха в хотела, останаха за известно време в гостната, където пийнаха по едно последно бренди. Разговорът отново се насочи към „Бугънвиля“ и живота му там.

Кит усещаше леко замайване от виното, но определено не бе прекалила. Тя му се усмихна печално и попита:

— Признавам, че не разбирам едно нещо.

— Кое?

— Това, че не си женен. Тоест не си, нали?

Той се засмя.

— Не, не съм женен.

— Дори нямаш връзка?

— Разбира се, че съм имал през годините. Но не в момента. А ти?

Тя се усмихна.

— Ами, в гимназията имаше един Рей Лион. Известно време бяхме център на вниманието. В северозападната част на Чикаго се появи Мейсън Риг, студент по право. Но доста старомоден. Разбрах, че е така, когато започна да се дразни, че има много момичета в класовете. Според него, мястото на жената е в къщи. Тя трябва да е в услуга на мъжа. Да води децата на училище и по лекари, да организира делови срещи. Не че аз не бих искала да водя децата си на лекар или нещо подобно. — Тя замълча, недоумявайки защо изобщо му обяснява тези неща. — Съжалявам. О, колко неудобно се получи. Не исках да звучи като списък с бройки.

С усмивка той прекоси стаята до дивана, на който седеше тя. Светлините на Бостън хвърляха меки отблясъци в апартамента. Приглушени. Той седна до нея, взе чашата ѝ, постави я на масата, после хвана двете ѝ ръце.

— Харесва ми твоя списък с бройки. Прелестно откровен е. Точно, каквато си ти. — При последните думи гласът му стана нисък, тих и дрезгав. Толкова близо уханието на афтършейва му я опияняваше. Устните му я докоснаха и тя тутакси усети слабост. Също така осъзна, че Дейвид бе много опитен и обигран любовник. Устните му се движеха върху нейните, пръстите му се ровеха в косите ѝ и накланяха главата ѝ назад така, че езикът му правеше най-изкусителните чудеса. Инстинктът или може би химията, както би казала Джен, я завладя и тя се наклони към него с единственото желание да се слее с него, с неговата плът, сърце и душа. Но той се отдръпна леко, без да откъсва тъмните си очи от нея.

— Трябва да забавя темпото — тихо рече той.

Кит потърси погледа му.

— Защо?

Дейвид сви рамене.

— Не мога да обясня точно защо. Трябва да питаш Шеймъс. Но мисля, че знам какво чувства той. Майка ти умря, а баща ти си тръгна. Имението е колкото мое и на другите, толкова и твое. Вероятно винаги е носил в себе си известна вина, че Марина умря в имението. Той съжаляваше, когато баща ти си тръгна. Шеймъс наистина харесваше и се възхищаваше на Марк. Разбира се, на него му беше ясно. Беше луд по теб, когато беше мъничка. Ти беше една Марина, но малка, невинна и напълно обичлива и искрена. Не се учудвам, че иска да те види толкова много. Да поправи всички злини от миналото, може би, за да изкупи безразсъдството и нехайството на собствената си младост. — Той вдигна ръце, сякаш обяснението му бе непълно. — Само Шеймъс знае кое го прави неспокоен. Но той е напълно искрен в желанието си да те види.

— Няма нищо лошо, предполагам — измърмори Кит несигурно.

— Е... — бавно рече той.

— Е и? — като ехо отвърна тя.

— Е, а ние докъде стигнахме? — попита той тихо.

Тя се усмихна.

— Не знам.

— Бих тръгнал след теб, независимо от всичко. — Настоя той.

— Кажй го пак.

— Бих тръгнал след теб, независимо от всичко.

— Защо?

— Защото си чаровна и красива.

— Прекрасен отговор — пошегува се тя.

— Сериозно говоря. И признанието ми е истинско. Кажй ми тогава, докъде стигнахме ние с теб? — настоя той.

— До дивана — отвърна тя, вперила поглед в него.

— При положение, че има идеални спални — замисли се той.

— Идеални — съгласи се тя.

Кит не бе съвсем сигурна в това, което прави, но го отблъсна леко и се изправи.

— Отивам да си легна в едната — заяви тя.

Изкачи се по стълбите като си мислеше, че Джен би била горда с нея. После внезапно я облада паника, щом й хрумна, че се превръща в глупачка. Какво поведение!

Ами ако той не я последва? Сигурно ще остане заклеямена и унижена до края на живота си.

Тя влезе в гостната стая, а сърцето ѝ лудо биеше. Не включи осветлението, само се спря за миг до стената. Мислеше си дали той ще влезе след нея.

Той влезе.

Тя се почувства сладостно прикована към стената. После усети ръцете му върху лицето си и долови дрезгавия му шепот:

— Сигурна ли си?

В този миг тя бе сигурна.

Химията действаше безотказно... Дали?

Да. За секунда се усети странно. Изглежда от доста време е била откъснала от реалния свят. От любовните срещи, от разговорите, от смеха, дори от *доверието* в другия. Но не, всичко беше наред. Той не се бе откъснал от реалността. Отново усети докосването на пръстите му по лицето си, топлината на дъха му, напористата му целувка. Всичко, което би трябвало да бъде странно...

Натискът на тялото му разпръсна всички други усещания. Телата им сякаш си паснаха като ръка в ръкавица. Първия път, така и не се отделиха от стената. Той свали ризата си и тя пое наситеното ухание на кожата му, почувства вибриращите мускули и топлината, които възбудиха желание в кръвта ѝ, в ума ѝ, в бедрата. Само едно докосване до плътта и дрехите сякаш се стопяваха бързо, бързо. Тя не чувстваше свенливост, а единствено усилващото се желание да се доближи до него все повече, да стане част от него. Усети как влажната му целувка разтопява устните ѝ, страните, гърлото, шията и гърдите ѝ. Пръстите му чувствено я предизвикваха, прегръщаха. Докосването му бе измамно и властно. Тя изгаряше от страст. Миналото и настоящето не съществуваха, нямаше спомен за друг живот, нито дори за настоящия. Вплиташе пръсти в гъстите му коси, вдъхваше упоителните ухания, афтършейва с аромат на мускус, на мъж, на кожа и мускули при допира, лицето му и тъмното очарование на очите му, дори в мъглявите лунни сенки. Имаше усещане само за допира на пръстите му и горещия му език. Там, където я докоснеше, плътта ѝ изгаряше, а когато въздухът отново я прегърнеше, у нея отново се надигаше желание. Той се притисна в тялото ѝ.

С върха на езика си докосна плътта ѝ.

Погали я...

Изпълни я...

Усещането бе невъобразимо. Сладостно и страстно. Далечно и пламенно.

За такова желание човек...

Би умрял.

Пръстите ѝ се ровеха в косата му, галеха раменете и се впиваха в кожата му. Думите бягаха от устните ѝ, само тихи откъслечни стенания се отронваха. Когато от възбуда тя се разтапяше, той я вдигна до стената. Ръцете ѝ силно прегръщаха раменете му. Той бавно и властно се движеше, докато в един миг светът се взриви около нея и главата ѝ клюмна на рамото му. Накрая те се откъснаха от стената и тя усети мекотата на леглото.

Въпреки сумрака, Кит усещаше погледа му и му се усмихна. Изкушаваше се да му благодари, тъй като толкова отдавна дори не бе посмяла да помисли за подобна вечер, а той просто бе невероятен.

— Не съжаляваш ли? — тихо рече той.

Тя се обърна към него с широко отворени очи.

— А трябва ли? А ти?

— Не и ако тази вечер би спасила живота ми — обясни той.

Тя се сгуши до него, усещайки влажните му гърди под брадичката си, силните бедра, вплетени в нейните. Миг по-късно тя самата пожела интимна близост като прокара пръсти по гърдите му, почувства тръпнещите мускули на стомаха му, спусна се надолу и обгърна мъжествеността му. Той бързо се обърна към нея, възбуден от допира ѝ и сладостното усещане отново ги облада. Желанието, страстта, невероятното чудо и пълнотата бяха така прекрасни, сякаш тя потъваше в друг свят.

Малко по-късно той се надигна. Беше гол, но изглеждаше толкова уверен и внушителен, все едно бе облечен в моден костюм. Донесе шампанско от кухнята, бисквитки и няколко вида сирена на хапки. Те разговаряха, чувстваха се приятно и уютно. Това бе най-прекрасната нощ в живота на Кит.

Когато заспаха, тя сънува сън. Не беше изпълнен с чудеса, пълнота или смях. Сънува „Бугънвиля“.

Вървеше по пясъка. Усещаше бриза, хладната влажна земя под нозете си. Във въздуха ухаеше на жасмин, който цъфти нощно време.

Внезапно прозвуча пронизителен писък, който я вледени.

Папагалите, това са само папагалите, казваше Мери.

Кит виждаше лицето на майка си, дори я чуваше да говори. Намираше се в спалнята си в главната къща, къщата на Дилейни, огромна и просторна. Някои от прозорците гледаха към лагуната, бяха отворени, тъй като непоносимата горещина на лятото бе отминала и лекият спад на температурата предвещаваеше приближаването на меката зима.

— *Утре, миличка. Утре. Ти, татко и аз заминаваме. Бедничката ми! Обещавам ти, ще съм с теб, винаги ще бъда с теб.*

Кит се събуди стресната. Сънят бе толкова реален.

Дейвид се размърда до нея и седна в леглото.

— Какво има?

— Нищо. Съжалявам. Не исках да те будя.

— Какво стана?

Тя се насили да се засмее, за да не споделя странния сън, или спомен, който я бе навестил в съня ѝ.

— Не знам. Нещо... просто ме събуди. Кошмар, предполагам. Но събудих и теб. Съжалявам.

Той я привлече към себе си.

— Аз не съжалявам.

Отново се любиха. Така сладостно, сякаш винаги са били заедно. Сякаш го познаваше от години. Всъщност го познаваше.

Но в действителност той бе нещо повече от непознат...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Разказвай подробностите! — възкликна Джен. — Горя от нетърпение!

Кит напълни купичката на Уитни с котешка храна, докато крепеше телефонната слушалка върху рамото си.

— Няма да ти разказвам подробности — твърдо отсече Кит. — Просто беше далеч по... по-хубаво. Няма да говоря за това.

— Страхотно — каза Джен. — Опитвам се да живея вълнуващо чрез теб, но до никъде не стигам.

Кит се усмихна и погали с ръка черния гръб на Уитни, докато той доволно побутваше с нос храната си.

— Животът ти и без това е вълнуващ. Правиш точно това, което искаш.

— Не, аз искам да срещна идеалния партньор. Той ще има професия, която обича, и която му дава увереност. Ще се гордее от факта, че съм художник на комикси. Ще си имаме момченце и момиченце и ще бъдем прекрасни родители. Понякога ще му нося закуска в леглото, а когато бързам сутрин, той ще прави кафето, и после ще се погрижи за вечерята, която сме си поръчали по телефона.

— Той е някъде там навън.

— Може би. Но междувременно, чакам поканата си за „Бугънвиля“. И това е причината да съм така объркана. Защо вече не си там?

— Защото първо се върнах в къщи. Трябва да взема котката, нали знаеш?

— Котката!

— Освен това, исках да напредна малко с поредицата, така че като замина, да прекарам истинска ваканция.

— Ваканция? — простена Джен. — Звучи така, сякаш се каниш да отиваш да живееш там.

Кит замълча за миг, отдавайки се на усещането, че е страстно влюбена. Но в следващия момент дори това чувство на еуфория, което

заплашваше да я завладее, бе покосено.

Все още нещо в имението я безпокоеше. Сякаш „Бугънвиля“ беше вампир.

— Не знам — измънка Кит.

— Той е при теб, нали?

— Да, тук е. — Кит погледна към спалнята. Дейвид почти не бе лягал през нощта. Изпращаше факсове до офисите на „Сий Лайф“ във Флорида. Показа ѝ някои от скиците на платноходи, върху които работеха. После отново се зае с изчисленията.

След като изложението свърши той не се прибра у дома, нито отиде в офиса си.

Остана в Чикаго почти три седмици, въпреки предложението ѝ да се прибере у дома, а тя да хване самолета веднага, щом приключи с ангажиментите и е готова.

Но той остана като я увери, че в епохата на електронната поща и високотехнологичните комуникации, може да прави едва ли не всичко, докато я изчаква. Кит остана поласкана, тъй като изглежда Дейвид не желаше да се отдели от нея нито за миг. Освен това, ѝ беше драго да вижда, че той напълно разбира и подкрепя кариерата ѝ.

— Предложи ли ти да се омъжиш за него? — попита Джен.

— Джен! Били сме заедно малко повече от три седмици.

— Но три идеални седмици — напомни ѝ Джен.

Кит мълчеше.

— Химия. Или я има, или я няма. Прекалено предпазлива си, млада госпожице. Не рискуваш, а ако не рискуваш в живота, няма как да вървиш напред.

— Джен! При личните отношения не става въпрос да вървиш напред.

— Едно и също е — каза Джен раздражено. — Понякога, когато желаш нещо, се налага да се гмурнеш с главата напред.

— Ще го запомня.

— Омъжи се за него!

— Не ми е предложил.

— Ще ти предложи.

— Ще видим.

— Скоро ще дойде зимата, Кит. Ти живееш в дяволски студения град Чикаго, а аз в дяволски влажния Сиатъл. През зимата имам нужда

да отида на някое страхотно място.

— Имаш го. Ще те изпратя в „Бугънвила“ като мой пратеник. Кажй им, че ме представляваш или измисли нещо. Там на слънце...

— Защо не желает да отидеш там? — с равен тон попита Джен.

— Напротив! — запротестира Кит.

Но Джен бе права. Кит отлагаше. Защото...

Имаше нещо тъмно в цялата тази слънчева светлина.

— Трябва да тръгвам — каза Джен. — Дръж ме в течение. И не оставяй нещата да се изплъзнат от контрол.

— Ще следвам съвета ти — увери я Кит.

Тя затвори, влезе в кабинета си и отиде до бюрото. Погледна поредицата, която току-що бе приключила. Беше напреднала, доста напреднала. Вече създаваше късите поредици доста по-бързо, а и ставаха все по-добри.

Понеже съм щастлива, помисли си тя. И понеже отново имаше нещо като връзка.

Кит седеше на стола, вперила поглед в последните си рисунки, когато усети, че Дейвид стои на прага, облечен в кадифен халат. Тъмната му коса бе разчорлена и във вида му се прокрадваше умората, характерна за края на работния ден. Въпреки това изглеждаше, както винаги впечатляващо, дори нещо повече.

Даде си сметка, че колкото по-дълго е с него, толкова по-интересен й ставаше той. Съжителството с него не пораждаше презрение, както се твърдеше, а я провокираше да осъзнае какво точно притежава. Тя бе изкушена да се спусне към него и да мушне ръка под халата, да погали гърдите, да усети плътта, да докосна с лице кожата му.

— Здравей — тихо рече той.

— Здравей.

Дейвид пристъпи напред и се спря пред бюрото. Погледът му се спря на рисунките.

— Много добре — замислено отбеляза Дейвид.

Тя вдигна поглед към него.

— Ти би реагирал по този начин на всичко.

— Не е така. Попитай Джош. Когато мисля, че някой дизайн не струва, му го казвам. Почакай малко, нека помисля. Не можеш да попиташ Джош. Не го познаваш. Или не си го спомняш.

— Ще се запозная с него отново, или ще го видя — рече тя.

— Кога?

— Почти съм готова — отвърна тя. Тогава се поколеба. — Дейвид, има ли някаква причина да не желая да ходя там? Случило ли се е нещо ужасно?

Той извърна поглед от нея и отново се вгледа в поредицата.

— Да, случи се нещо ужасно. Майка ти умря.

— Удавила се е. Беше истинска трагедия. Но не при съмнителни обстоятелства, нали? — най-после рече тя, тъй като не успя да се сети за по-подходяща дума.

— Всяка смърт е ужасна. Смъртта на Марина разтърси всички ни — каза ѝ той.

— Малко хора в имението са я харесвали, нали?

Той отново я погледна със странно, изкривено изражение.

— Понякога тя можеше да бъде изключително жестока, но беше млада, когато за първи път се срещна със семейство Дилейни. Мисля, че просто не се е чувствала сигурна в себе си на моменти. Беше буйна, импулсивна и великолепа. Да, невинаги я обичаха. Но това не пречеше да ѝ се възхищават. Мери душа даваше за нея. Аз лично изпитвах страхопочитание.

Джош също. Шеймъс я обожаваше. Тя беше нормален човек, Кит. Имаше и лоши черти, но имаше и своите достойнства. Добре е да го знаеш. Тя беше всичко за баща ти.

Кит кимна.

— Страхуваш се да отидеш там — рече той.

— Не, не се страхувам — отвърна тя. — Наистина съм любопитна.

— Тогава заминаваме — небрежно обяви той и се насочи към вратата. — Съжалявам, надявам се, че не съм прекъснал работата ти. Ще си взема душ и ще седна пред компютъра.

Той излезе и я остави сама в кабинета.

Същата нощ тя отново сънува „Бугънвила“. Беше с Мери, която изглежда плачеше, но прегръщаше Кит и се опитваше да я успокои.

— Това са само птиците, любов моя. Толкова са шумни. Винаги ги чуваш.

После се видя да тича по пясъка сякаш се опитваше да избяга от някого. Беше ужасена и не знаеше защо.

Отново се събуди стресната, но стисна устни като се стараяше да не шава. Усети как Дейвид стегна прегръдката си около нея. Инстинкт ли бе това?

Ако го беше събудила, той с нищо не го показа и тя отново заспа.

На следващата сутрин, докато се разхождаха край езерото, той внезапно я обърна с лице към себе си.

— Омъжи се за мен — нежно рече той, вперил напрегнат поглед в нея.

— Да се омъжа...? — измънка тя.

— Да. Да станем съпруг и съпруга.

— Аз...

— Обичам те. С цялото си сърце, от момента, в който те видях, реших, че си най-прекрасното същество на земята. Може би тази идея не е кой знае колко чудесна, като се има пред, че мисията ми беше да те върна у дома, но мисълта да спя с теб не напуска съзнанието ми от мига, в който застанах пред теб. Аз самият не осъзнавах каква дълбока потребност имам от теб всяка минута, как уханието ти ме опиянява и преследва, където й да съм. Така че... Лудо и страстно съм влюбен и искам да се оженя за теб.

Тя го гледаше втренчено, невярващо. Изражението на тъмните му очи бе сериозно. И толкова истинско.

— О! — прошепна тя.

— Е!

— Ами...

Дейвид се усмихна. Майсторски се владееше, запазваше самообладание, както при успех, така и при провал.

Ако изобщо имаше провали.

— Е, означава ли това, че ще се омъжиш за мен?

Тя кимна, все още зашеметена.

— Какво мислиш? Тук във Флорида? След година, или шест месеца... какво?

— Веднага, довечера. Можем да хванем самолет до Вегас и оттам да летим до дома.

— Дома?

— „Бугънвиля“.

— Но аз имам котка.

— Той ще ни е кум.

Тя се разсмя.

— Това е лудост. Ненормално е. Искам да кажа, че и двамата ми родители са починали, но ти не желаеш ли да се срещнеш със семейството си?

— И моите родители ги няма вече.

— Но си част от... от един бизнес, едно голямо семейство или нещо такова.

— Всъщност те са и твое семейство — напомни ѝ той.

— Довечера ли?

— Искам да прекарам остатъка от живота си с теб — каза той. — Сигурен съм, както никога през живота си не съм бил сигурен. Вярвам, че и ти се чувстваш по същия начин. Така че, омъжи се за мен довечера.

— Ще ни трябва билет за котката — каза тя.

Той я обгърна с ръце. Най-естественото нещо на света беше да вземат самолета до Лас Вегас. И да се оженят същата вечер.

Ленор извика от ярост.

Майкъл, който отпиваше кафе и четеше вестник, едва не подскочи от стола си.

— Какво? — попита той.

Тя стоеше до телефона. Стисна слушалката толкова силно, че вените ѝ изпъкнаха. С другата си ръка закри микрофона и поклати глава към Майкъл, цялата пребледняла.

— Колко прекрасно — каза в телефонната слушалка. — Ние сме, ами, малко зашеметени, но очаровани.

Да бе, очарована, помисли си Майкъл, а дори не знаеше за какво става дума.

— Естествено ще съобщя веднага на Шеймъс.

— Скъпа, какво има? — попита Майкъл, щом тя затвори.

Ленор не помръдна няколко минути и изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи удар. Опита се да проговори. Устните ѝ се мърдаха, но думи не излизаха. Най-накрая успя да изрече:

— Той се е оженил за нея.

— Какво?

— Дейвид се е оженил за Кит Дилейни.

— О! Струва ми се малко прибързано — рече Майкъл.

— Прибързано ли? Това ли само ще кажеш? Според мен гадно... ужасно..., че той се опитва да доведе малката... малката...

— Някой да е виждал ключовете ми?

Джош избра неподходящ момент да влезе. Винаги забравяше ключовете си.

— Мамо, за кого става въпрос? Да видим... Гадно и ужасно, тази малка... малка кучка, сигурно това е подходящата дума. За кого говори тя? — попита той баща си весело.

— За Кит Дилейни.

— Беше сладко малко момиченце. Палава, но нали децата са си такива? Защо да е кучка?

— Очевидно Дейвид се е оженил за нея — Майкъл информира сина си.

— Оженил се! Дейвид е стигнал до там да се ожени за нея?

— Точно това казва и майка ти.

— По дяволите. Дейвид. Женен. Хм. Това ще охладни някои очаквания в имението, прав ли съм? — попита той и се засмя. — Виждали ли сте ги?

— Какво? — попита Ленор.

— Ключовете ми.

— Дейвид Мур се оженил за Кит Дилейни, а ти се интересуваши от ключовете си? — възкликна Ленор, невярващо.

— Без тях не мога да шофирам — обясни Джош. — А Шеймъс знае ли вече?

— Не — отвърна Майкъл.

— Най-добре да оставите Дейвид да се оправя с него. Изпратиха го да доведе един човек, а той проявява самоинициатива. Кога пристигат?

— Не знам! — с леден тон отвърна майка му.

Влезе Кейтлин и се отправи към барчето с питиета.

— Добър вечер на всички — поздрави тя, после замълча, оглеждайки се наоколо. — Да не би да е умряло нечие куче? — попита тя.

— По-лошо — мрачно отвърна Джош. Той погледна Кейтлин със суха усмивка. — Дейвид се е оженил за Кит Дилейни.

Добре, че Кейтлин не държеше бутилка с алкохол, сигурно щеше да я изтърве. Устните ѝ за миг увиснаха, преди да успее да ги затвори.

— Шегуваш се — каза тя.

— Не, не се шегуваме. — Гласът на Ленор бе все така печален.

— Но... как? Кога? — заразитва Кейтлин.

— В Лас Вегас, снощи — отвърна Ленор.

— Не... Не ми се вярва — Кейтлин отказваше да приеме новината.

— Защо? — попита Джош. — Ако тя прилича на Марина, а като дете определено приличаше на майка си, сигурно е зашеметяваща. И както казват, по-добре тя, отколкото някой чужд човек в семейството?

— Тя не е от семейството — възпротиви се Ленор.

Майкъл погледна съпругата си.

— Тя е една от семейство Дилейни, скъпа. Точно толкова, колкото и аз.

Ленор се втренчи в него, понечи да каже нещо, но стисна устни.

— Не го вярвам! — повтори Кейтлин. — Точно в стила на Дейвид. Обадил се е, за да разбуни духовете. Вярно е, че Шеймъс иска да види Кит. Изпълнен е с угризения, че Марина умря тук. Но Дейвид сигурно знае, че... Ами, никой друг не я желае тук!

— Някой друг, освен Шеймъс има ли значение? — небрежно попита Джош.

В същия миг телефонът иззвъня. Майкъл мина край съпругата си, която стоеше сковано, и вдигна слушалката.

— Ало?

— Майкъл, Шели е. Току-що се обади Дейвид и ми каза за Кит, а после ми даде да говоря с нея. Толкова се вълнувам. Мислех да организираме парти, щом се приберат у дома. Но, не желая да наранявам никого. Помислих си, че ти може би искаш да организираш партито. Не е ли чудесно? Просто е невероятно. След всичко, което се случи, и въпреки това Кит ще се върне да живее тук. Не е ли просто страхотно?

— Майкъл, кой е? — попита Ленор.

Той отдалечи телефонната слушалка от устата си.

— Шели. Убедена е, че сме във възторг от факта, че Дейвид се е оженил за Кит — обясни той с изражение на смъртник. — Иска да организира парти.

— Парти ли? — Ленор вече бълваше огън.

Съпругът ѝ поднови разговора си с Шели.

— Според нея, идеята е чудесна.

— Моля те, или ме остави да го организирам аз, или се включи в подготовката — каза Шели. — Представяш ли си! Тя беше най-добрата ми приятелка в първи клас. Но почти не си я спомням. По телефона звучеше превъзходно. И да ви кажа, тя наистина ще стане известна. Нейната поредица от комикси се разпространява в няколко издания. Все повече вестници я публикуват.

— Да, изглежда е много талантлива. — Самият той обичаше да рисува. За него, дизайнът бе от значение. За Кит — комиксите. Марк Дилейни, ученият, беше проектирал страхотни платноходи и пейзажи. Шеймъс до ден-днешен скицираше по нещо с молив.

Независимо дали го знаеше или не, Кит определено бе член на това семейство.

— Ще организираме чудесно парти в тяхна чест — отвърна той.

— Как реагира Шеймъс на новината? — попита Шели.

— Мисля, че все още не знае — обясни Майкъл и вдигна вежди към съпругата си. — Знам, че Кейтлин и Ленор с удоволствие ще му поднесат новината.

Ленор сви устни и се обърна към западното крило на главната къща, където се намираше кабинетът на Шеймъс. Кейтлин го изпепели с яростен поглед и грабна бутилка скоч.

— Татко, някой да е виждал ключовете ми? — поде отново Джош.

На другия край на линията Шели продължаваше:

— Нямам търпение да кажа на Ели и татко. Татко винаги толкова е харесвал Марина. Сигурна съм, че и Ели като ученик си е падал по нея. Чакай само да им кажа, че Кит пристига тук като съпруга на Дейвид!

Майкъл остана неподвижен за миг. Усети болка от спомените от миналото.

— Сигурен съм, че и двамата ще се зарадват — сухо отвърна той. — Приятно ми беше да поговорим, Шели. Ще се заемем, веднага щом

разберем дали и кога се прибират у дома. Знам, че Ленор с удоволствие ще се включи в подготовката.

— Благодаря ти, Майкъл. Дочуване.

Той затвори, погледна през стаята към Кейтлин и вдигна рамене в отговор на яростния ѝ поглед.

— Какво ще правиш? — тихо попита той. — Кит ще дойде. Като съпруга на Дейвид. Това е. Налей ми един скоч, моля те. Нека да е двоен.

— Аха! — извика Джош.

— Какво? — едновременно отвърнаха Майкъл и Кейтлин и го погледнаха така, сякаш предстоеше откровение, което щеше да разтърси света.

— Ключовете ми! — радостно възкликна Джош. — Ето ги, точно до скоча. — Той взе връзката и се вторачи в тях. — Добре тогава, налейте и на мен едно. Нека да е много малко, само да опитам. Нали ще шофирам? Все пак трябва да отпразнуваме новата любовна двойка.

Кейтлин не беше достатъчно бърза. С усмивка той взе бутилката от ръцете ѝ и наля три чаши с прекрасния алкохол с цвят на кехлибар. Вдигна своята чаша развеселен.

— За младоженците! — извика той. Останалите го наблюдаваха. — Какво, няма ли да пиете с мен?

Той изпи течността в чашата си, постави я на масата и се усмихна. Грабна ключовете и се насочи към вратата.

— Приятни сънища на всички — жизнерадостно им пожела той и излезе.

Кейтлин взе чашата си и тръгна към стълбите. Майкъл се загледа за миг в кехлибарения цвят на питието си. После вдигна чаша.

— За младоженците — тихо рече той. — Пожелавам им дълъг живот и просперитет. Или... пък, пожелавам им живот и здраве.

Дейвид се облегна на стената в хотела и се загледа в бляскавите светлини на Лас Вегас.

В стаята цареше нежносин сумрак. Страхотна стая за меден месец — малко натруфена заради ваната с форма на сърце и пухената завивка на леглото. Харесваше му отражението на светлините, които

идваха отвън. Сториха му се още по-привлекателни, щом Кит излезе от душа.

Неговата съпруга. Той се бе оженил за нея.

Почувства се така, сякаш някой стискаше сърцето му.

Тя се усмихна. Беше в бяла хавлия. Разпусна косите си и прокара пръсти през тях. Във всяко отношение бе зашеметяваща, цялостна и с идеална фигура, невероятна структура на лицето, която не се сравняваше дори с класическата красота. Именно усмивката ѝ разкъсваше сърцето и душата му.

Тя се приближи до него и го обгърна с ръце през кръста. Той размота хавлията и дрехата се смъкна на пода. Привлече тялото ѝ до себе си, топло и влажно от душа, и това отприщи всичките му желания.

Но...

Докато се отдаваха на страстта на желанията си, някъде в периферията на подсъзнанието му нещо го предупреждаваше.

Дръж я настрана...

Стой тук, отведи я някъде другаде, където и да е.

Не се връщай в „Бугънвиля“.

Много по-късно той се изненада от обзелата го необяснима паника, докато я прегръщаше, от чувството на всяка цена да я предпази, от страха.

„Бугънвиля“.

Винаги е обичал имението. Това бе домът му.

Но...

На следващата сутрин се събуди с мисълта, че миналото има горчив привкус.

И двамата щяха да се чувстват толкова по-добре, ако тя знаеше за всичко, което се бе случило през тези отдавна отминали години.

ПЕТА ГЛАВА

— Там долу е Евърглейд. — Дейвид посочи през прозореца, докато самолетът се снижаваше към международното летище в Маями. — Местността е прелестна. Обичам да ходя там. Има много лодки, теглени от аероплани, много алигатори, селища на племената семинол и микосуке, безкрайни музикални фестивали, а също и комари, стрица и змии. Но човек може да срещне и красиви птици, както и невероятни възможности за правене на снимки. — Той вдигна рамене. — На някои хора това не им харесва.

— Долината на акулите — усмихна се Кит. — Ходих на екскурзия там, когато бях първи клас.

— Значи — въпросително я погледна той, — спомените се връщат.

— Когато онази вечер говорих с Шели, си я спомних толкова ясно.

— Предполагам, все повече ще си припомняш, щом видиш хората, и самото имение, разбира се.

— Сигурна съм, че наистина е страхотно. Бих искала да имам по-ясен спомен за майка си.

Той отново погледна през прозореца, без да отговори. После се обърна към нея.

— Ако там се чувстваш нещастна, тъй като семейството те обременява, можем да се преместим.

— Някои от бизнес канторите са в имението, нали? — попита тя.

Той вдигна рамене.

— Можем да се погрижим за удобствата. Главният офис се намира близо до пристанището в залива. Ако пожелаеш, ще се преместим веднага. Само ми кажи. В края на краищата, ти вече направи първата крачка от едни щат в друг. Аз също мога да се преместя в нова къща.

— Но ти харесваш имението.

Той замълча за миг като я наблюдаваше.

— Щом го видиш и ти ще се влюбиш в него. Но сега... — той направи странна гримаса. — Обичам те. И ако си нещастна ще се махнем. Там пясъкът е като навсякъде другаде, а сградите, макар и красиви не са нищо повече от бетон и тухли.

Тя се усмихна. Недоумяваше дали е възможно човек да е толкова влюбен и възторжен и колко ли трае такова нещо. Разбира се, че не, но знаеше, че дори чувствата да избледнеят с времето, любовта можеше да се превърне в нещо по-дълбоко и дори по-добро. Сега, докато седеше до него, се питаше как подобни пламенни чувства избледняват. Дейвид имаше чар, който произтичаше от факта, че не съзнава начина, по който ходи, усмихва се или говори. Увереността му сякаш бе вродена. Беше от хората, които провокираха у другите уважение, без да повишават тон. Все още бе зашеметена от уханието му, от гласа му, от най-лекото му докосване.

— Кацаме. Виж, ето там е „Билтмор“, исторически хотел, наистина красиво реставриран. Центърът на Маями се пада малко встрани. Не можеш да видиш имението, но в тази посока към морето се намира „Бугънвиля“.

Слязоха от самолета, влязоха във фоайето пред изхода, минаха отдясно на контролния пункт, където пристигащите пътници поставяха багажа си, за да бъде сканиран. Уитни жално мяукаше в клетката си.

Тъкмо се канеха да излязат навън, когато Кит чу някой да ги вика по име.

— Кит! Дейвид!

— Шели е — рече Дейвид.

Кит нямаше време да огледа хубавата жена, която изскочи от множеството и се хвърли да я прегърне. Шели. Кит остана доволна от разговора по телефона с момичето, което явно бе най-добрата ѝ приятелка в първи клас, но срещата с нея бе още по-хубаво изживяване. Шели я притисна до гърдите си, после пристъпи към Дейвид и го прегърна. Отстъпи на една крачка разстояние от Кит и двете впериха погледи една в друга. Бяха почти еднакви на ръст. Но косите на Шели бяха огненочервени. Очите ѝ бяха с цвят на лешник и искряха като огън. Имаше хубав тен на кожата. Кит тутакси си спомни образа на малкото момиченце с рижи опашлета, шини на зъбите и съзвездие от лунички по носа.

— Коте? — възкликна тя.

— Уитни.

— Винаги си обичала животните! На майка ти и баща ти им струваше цяло състояние да отглеждат бездомните животни, които водеше в къщи. Хей, и двете стигнахме един и седемдесет, а те твърдяха, че ще си останем мъничета цял живот! — отбеляза Шели през смях. — Я се погледни! — Тя хвърли поглед към Дейвид, после обратно към Кит. — Сигурно знаеш, разбира се, че си съвършено копие на майка си. Косите ти са катраненочерни. Боядисваш ли ги? Нетактичен въпрос, извини ме. Очите ти са също като нейните, почти виолетови. Да не носиш контактни лещи? Но на майка ти не бяха такива. О, ужасна съм, нали? Не е съвсем така, защото преди си говорехме за всичко.

— Ами, донякъде си спомням — каза Кит през смях.

— Нищо не си спомняш. Премести се далеч и стана богата и известна.

— Страхувам се, че не съм нито богата, нито толкова известна — уточни Кит натъжена.

— Ще се изненадаш колко не си права — каза ѝ Шели.

— Знаете ли — намеси се Дейвид. — Можем да продължим разговора и извън летището.

— Да, точно така. Да тръгваме. Багажът е долу — обясни тя на Кит и я хвана под ръка като тръгнаха.

Вече в колата, Шели погледна Кит в огледалото за обратно виждане.

— Страхувам се, че ще завариш у дома истински зоопарк — рече тя.

— О? — отвърна Дейвид някак остро.

Шели вдигна рамене.

— Предложих да посрещнем Кит с празненство. Ленор може би е разстроена, че идеята е моя. Искях да организирам нещо малко, но... — Тя погледна отново Кит в огледалото. — Ще се срещнеш с кметовете на три малки общини, с председателя на местната детска благотворителна организация и Бог знае с кого още. Те готвят грандиозно тържество.

— Страхотно — измърмори Дейвид.

— Всичко е наред — бързо отвърна Кит. — Бих могла и в огъня да скоча.

— В огъня. Точно така — рече Дейвид. Той погледна през прозореца и сякаш не обръщаше внимание на разговора в колата. Той нямаше значение. Шели винаги си е била бърбица. Докато се движеха, тя показваше улиците и другите особености наоколо. Щом излязоха на „Ред Роуд“, тя посочи Кораловите Фронтони от ляво, западната част на Маями от дясно и малко по-нататък южната част на Маями. Кокосовата Долина не представляваше град сам по себе си, а само област. Сега я прекосяваха и зеленината по пътя ставаше все по-гъста и по-красива. Най-накрая те стигнаха до висока порта от ковано желязо в страни от пътя. Шели натисна някакъв код, като казваше на Кит числата. Кит се зачуди не знае ли Шели, че приятелката ѝ не може да ги запомни.

Пътуваха дълго край кичести живописни храсти и дървета, докато накрая стигнаха до къщата.

„Бугънвиля“.

Помнеше основното здание.

Къщата бе съчетание на класическата архитектура на Юга с елементи на средновековна испанска архитектура. Огромната входна площадка с дебели колони бе изградена от коралови скали. По дължина и ширина бе облицована с плочи. Множество поставки за саксии украсяваха входа и первазите на прозорците. Балконите на втория етаж, който се извисяваше над покритата входна площадка, бяха целите в дървени решетки. Фасадата на къщата създаваше странното впечатление за идеално съчетание на изкуство с архитектура. Първият етаж бе масивен, а вторият с по-лека конструкция, но двата заедно, в комбинация имаха вид на пощенска картичка!

От двете страни на алеята пред входа бяха паркирани множество коли. Чуваше се тиха музика.

— Да не са наели оркестър? — попита Дейвид и погледна Шели.

Тя вдигна само рамене.

— Тук има поне сто души.

— Изглежда няма да ни оставят да разопаковаме багажа и да си вземем душ? — измърмори Дейвид.

— Нали познаваш Ленор? Предполагам, че иска да изглежда като светска гранд дама, когато посрещне теб и съпругата ти. — Шели вдигна рамене и погледна Кит. — Работя като учителка, а брат ми е

полицай, но тук сме си съседни. Всъщност, лично на мен ми допада настоящостта, с която Ленор поддържа връзка със семейство Джоунс. Така и аз самата успях да се запозная с кметовете.

— Не става въпрос за това, Шели — тихо рече Дейвид.

— Добре де, знам.

— Разбираш ли защо говоря за преместване? — Дейвид попита Кит.

— Не се премествайте! Моля ви, не се премествайте! Няма да живеете до мен и няма да можем да се виждаме — обясняваше Шели.

Кит не отговори. Вече излизаха от колата. Дейвид погледна младата си съпруга.

— Можем да вземем моята кола и да избягаме.

Тя се усмихна.

— Всъщност, аз самата никога не съм се запознавала с кмет.

— Тогава да влизаме направо — рече Дейвид.

— Ами котката? — попита Кит.

— Ще оставя вратата отключена и ще изпратя някого да я закара до къщата на Дейвид — успокои ги Шели.

Те оставиха багажа в колата и като заобиколиха входната площадка се насочиха към задната част на имението. Кит помнеше това място. Лагуната, подобно на тесен проток се врязваше дълбоко в имението. От двете ѝ страни криволичеше алея, покрита с плочи, а отвъд нея хаотично, но красиво бяха разположени къщите. В западния край се виждаше малко пристанище с няколко лодки. В източната част над водата беше издигнат дървен кей, където човек можеше да се разхожда и да наблюдава залеза. В момента навсякъде бяха изпънати тенти. До задния край на къщата, в дъното на входната площадка, където на няколко сантиметра от земята се издигаше коралова плоча, квартет изпълняваше известни стари парчета, а барбекютата работеха с пълна пара.

— Дейвид, ти се върна!

Жената, която крачеше с големи крачки към Дейвид, тутакси събуди неясен спомен у Кит, макар и не толкова приятен. Знаеше, че това е Ленор Дилейни, съпруга на Майкъл и майка на Джош. Беше слаба, добре гримирана и с хубава прическа, елегантна във всяко отношение. Чертите ѝ изглеждаха още по-остри на фона на тънката

фигура. Косите ѝ бяха платиненоруси и тя изглеждаше доста по-млада, отколкото в спомените на Кит.

Поздрави Дейвид сърдечно, прегърна го и го целуна по двете бузи. Той учтиво ѝ отвърна, но според Кит се държеше сдържано. Очевидно не му беше приятно, че се вдига толкова шум около завръщането им.

— Дейвид, трябва да поговориш с кмета Солкист. Според него си идеален за обществена работа. Аха! Ето я и нея. Кит Дилейни. Малка палавница, пораснала вече, и отново у дома. И омъжена! — Тя потупа Дейвид по рамото и го погледна укорително. — Каква изненада! Знам, че Шеймъс ти поръча да намериш и да доведеш нашето момиче у дома, но нима ти каза и да се ожениш за нея?

— Идеята да се оженим беше моя, Ленор — сухо отбеляза Дейвид. — Къде е Шеймъс?

— Нека поздравя и съпругата ти. Кит, скъпа, добре дошла у дома.

Ленор целуна Кит по двете бузи с доброжелателна усмивка и студен поглед. Кит измърмори едно „благодаря“ и бързо се отдръпна. Изненада се, че усети някаква смесица от топлота и бдителност при срещата си с Ленор. Надяваше се да не е издала смущението си, но докато отстъпваше, към тях се приближи един мъж с широка усмивка. Тя веднага позна, че е от фамилията Дилейни. Пясъчната му коса бе тук-там посивяла, а очите му имаха наситен лешников цвят. Погледът му бе весел, а усмивката му щедра.

— Кит! Аз съм Майкъл, помниш ли ме?

Тя го прегърна топло.

Мъжът не криеше радостта си от срещата им и тя му бе благодарна.

— Признавам — рече тя, — че спомените ми са доста бледи. Но ти благодаря, празненството е чудесно.

— Идеята е на съпругата ми, разбира се.

— Доста преживявания за първата ни вечер тук, не мислиш ли? — сподели Дейвид с Майкъл.

Майкъл вдигна рамене.

— И аз това се помислих, когато видях да пристигат тентите. Но познаваш Ленор? Обича да действа със замах.

— Ела, скъпа, трябва да се запознаеш с някои хора! — обади се Ленор и се устреми към Кит като лешояд.

Младата жена се озоваваше в различни компании, където я представиха на семейство Тайлър, чудесни политици, семейство Херерас, собственици на местна компания, произвеждаща фини кубински пури в Маями, на Надя Джеймисън, по рождение богаташка, известен филантроп в околността. Кметовете, техните съпруги, синове, дъщери, адвокати, лекари, историци, архитекти, производители на платноходи, състезатели, водолази, продуценти на документални филми и още много други.

Там някъде в тълпата тя срещна Джош, който много приличаше на баща си, приветлив и типичен представител на Дилейни, красив млад мъж с неизменна усмивка. Изглежда на Джош му беше интересно и се радваше да я види. Щом заговори с него, тя си помисли, че има някакъв блед спомен за него. Появи се и Кейтлин с единствената цел да ѝ се представи, макар че ѝ припомни, че се познават.

— Всъщност, понякога те гледах, когато беше малка — обясни Кейтлин. — Бях тийнейджърка, когато започнах работа тук. После завърших бизнес колеж. Шеймъс ми помогна изключително много.

Кит я увери, че я помни, което си беше истина, макар и смътно. Чудеше се как ли е изглеждала тази жена навремето, след като сега имаше невероятен вид, блондинка с огромни съблазнителни очи, елегантна и чувствена, прилична на котка, която си играе с повечето хора, хлъзгава и винаги готова да действа в подходящия момент. Въпреки, че Кейтлин ѝ говореше мило и много се усмихваше, сякаш наистина приемаше Кит, нещо в нея бе нащрек. Сякаш дълбоко в себе си тя ненавиждаше Кит и брака ѝ.

Шели я спаси от усилието да изслуша цялата история за пристигането на фламенкото във Флорида, като я представи на брат си Ели. Висок мъж с тъмнорива коса, съзвездие от лунички и приятна усмивка, а червената коса, лешниковите очи и луничките очевидно бяха наследство от баща им. Тези двамата изглеждаха доста по-земни и истински от повечето хора на празненството. Особено Мартин, той беше забавен. Разказа ѝ колко съжالياва за баща ѝ, и колко много тя прилича на майка си, и колко красива е била Марина.

Докато разговаряше с него, тя почувства как спомените ѝ се пробудиха и се появи носталгия. Той изглеждаше невероятно приятен,

бащински настроен.

Кит стоеше сред тези хора, когато чу името си, произнесено от едни дълбок и дрезгав глас, изпълнен с трепетно чувство.

Тя се обърна. Веднага разбра, че се изправя лице в лице с Шеймъс Дилейни след толкова много години.

— Кит... Катрин Дилейни. Най-сетне се върна у дома.

Тя знаеше, че той е към осемдесетте. Но се движеше със самочувствието на много по-млад и властен мъж. Беше висок и гъвкав, и раменете му бяха по младежки впечатляващо широки. Очите му бяха светлозелени, а косата бе гъста и побеляла.

Приличаше толкова много на баща ѝ, преди болестта да го покоси, че за миг дъхът ѝ спря.

Но само за миг. Той закричи към нея през тълпата, спря се секунда, усмихна се широко и каза:

— Добре дошла. — Прегърна я така, сякаш посрещаше любимо и обичано дете. Докато я прегръщаше със светнал поглед, той рече: — Не мога да изразя, колко се радвам, че те виждам, колко хубаво е, че си тук.

— Благодаря — отвърна тя и се усмихна натъжено. — Малко ме стреснахте. Толкова много приличате на баща ми.

Той поклати глава.

— Аз съм по-големият, баща ти прилича на мен — осведоми я той и отново се вгледа в нея. — А ти, скъпа моя, си съвършено копие на майка си.

— Така казват всички.

— Знаеш ли, това е комплимент — рече той. — Може би Марина бе най-прекрасното създание на земята.

Докато Кит отново му благодареше, той забеляза, че Ленор е наблизо и се опитва да чуе разговора. Тя измънка нещо, което бързо сподави, и се отдалечи.

Вероятно Шеймъс забеляза това, защото се извини на Шели и семейството ѝ и прегърна през рамо Кит.

— Да се махнем за малко, а? Не си ли уморена? Мисля, че Шели планираше вечеря в тесен кръг, само нейното и нашето семейство. Но Ленор обича да се изхвърля. Никой от нас нямаше представа, че е организирала... това.

— Всичко е наред — рече Кит. — Може нещата да потръгнат.

Той я погледна остро. Тя вдигна вежди.

— Съжалявам, но прозвуча съвсем като майка си. Толкова импулсивна и готова да се впусне напред. Спомняш ли си?

— Да, разбира се, че си я спомням. Но не много добре — призна Кит.

— Страхувам се, че ще си припомняш все повече и повече — отвърна той с въздишка.

— Вече разбрах, че тук не са я харесвали особено — каза откровено Кит.

— Да идем в библиотеката ми. Там ще поговорим.

Влязоха в голямата къща през една от огромните френски врати, които водеха към вътрешния двор. Минаха през просторен салон за семейни забавления с огромен екран на телевизор, вграден в барче с електронна апаратура. Задната стая водеше към коридор. Кит видя официална трапезария, кухня и кът за закуска в ляво, а отдясно имаше всекидневна току до стълбището. Изкачиха се по стълбите до втория етаж.

— Апартаментът ми е нататък — каза той и я поведе надясно.

Вратата откри кабинет, в който ясно личеше мъжкото присъствие. Прекрасно бюро, изработено от специален бор, както ѝ обясни той. Прозорците гледаха към задния двор, където празненството продължаваше да тече. Пред камината стояха кожени столове, доста от старите къщи имаха камини, дори във Флорида, обясни той. Традиция от тридесетте години. Дори само за няколко дни да се налагаше през зимата, камината стопляше помещението.

Настаниха се на креслата, обърнати към незапаленото огнище.

— Завиждат! — неочаквано изтърси Шеймъс.

— Моля?

— Ако някой от тези прилепи е мразил майка ти, то е защото ѝ завиждаха.

Тя си наложи усмивка.

— О!

Мъжът поклати глава, потънал в спомени.

— Тя бе прекалено импулсивна. — От устните му се изтръгна дълбока въздишка. — Беше уверена и безразсъдна. В нощта, когато загина беше ядосана на всички и излезе да се разходи до лагуната, където се е гмурнала да поплува и загина.

— Нали не мислите, че се е... самоубила? — попита Кит.

Шеймъс енергично поклати глава.

— Марина Дилейни? Никога! Тази жена плуваше като риба и беше готова да влезе във водата по всяко време на денонощието. — Той вдигна вежди. — Предполагам можеш да плуваш, нали? Когато баща ти си отиде от тук, сърцето му бе разбито, мразеше океана, водата, дори слънцето и луната.

— Баща ми бе най-невероятният човек на земята — заяви Кит. Гордостта и любовта ѝ се смесиха с болката от загубата. — Научи ме на всички важни неща. Плувах в отбора на училището. Никога не съм го виждала да влиза във водата, но никога не ме е спирал.

— Това е добре. Водата е част от живота по тези места. На нашия живот, така или иначе. Строим лодки. Едни от най-добрите в страната. Състезателните лодки на „Сий Лайф“ участват в почти всички важни състезания в страната.

— Разбирам. А Майкъл, вашият син, ги конструира.

— Някои от тях. Аз самият все още конструирам. А Джош... Джош е истински талант. Майкъл не желае нищо друго, освен да изживее мечтата си, да се качи на някоя лодка и да плава из Карибите. Твоят съпруг има истински нюх за бизнес. Признавам, че през последните години е имало моменти, когато сме рискували да загубим всичко. Но твоят човек ни спасяваше. Сигурно нещо не е наред в това имение, може би причината е в океана! — премигна той. — Дейвид навсякъде носи фотоапарата си. Талантлив фотограф е. Ти също си доста талантлива, следя поредиците ти от самото начало.

— Защо вие никога... Защо през всичките тези години не съм получавала вести от никой от вас? Знам, че болката от загубата на майка ми е принудила баща ми да замине, но...

— Марк избяга оттук. Не желаше нищо да му напомня за Марина, или за когото и да било оттук. Разбирам го. След време си помислих, че е омекнал и му писах. Отговори ми, че не би могъл да понесе да се върне тук, и че животът в Чикаго бил хубав.

Кит кимна. Изненада се от надигналото се необяснимо негодувание. Разбираше болката на баща си. Все пак, тя беше дете, което внезапно губи майка си. Но наследството ѝ бе тук, а той я бе държал настрана от него.

— Сега си тук! — отбеляза Шеймъс като я гледаше така, сякаш пред себе си виждаше най-невероятното съкровище. Приятно чувство. — Ела, ще ти покажа нещо.

Шеймъс се изправи пъргаво. Тя го последва.

Излязоха в коридора. Той посочи към вратата на кабинета на Кейтлин. Тя държеше малко бунгало надолу до лагуната, но в кабинета имаше канапе, напълно оборудвана баня и дори малка кухничка за нощите, когато работата ѝ бе натоварена.

— Случва се да сме на крак по цяла нощ, тъй като клиентите ни са от цял свят — обясни Шеймъс.

После отвори една врата в ляво.

Във въздуха ухаеше на жасмин. Съвсем деликатно.

На леглото лежеше сребристобял халат. Уханието на жасмин бе примесен с лек дъх на застояло. В задната част на къщата се отвориха прозорци и завесите се издуха от полъха на бриза, който довя лекия шум от разговорите и музиката долу.

— Това бе стаята на твоите родители. Не промених нищо в нея. И на никого не позволих да го направи. През всичките тези години се надявах, че Марк ще се върне и че всичко ще продължи постарому. Тогава той щеше да разгледа вещите на майка ти и собствените си вещи, да усети сладка носталгия и може би дори да отпусне свитото си сърце. — Шеймъс замълча за миг и изведнъж се състари. — Можеш да идваш тук, когато пожелаеш. Всъщност, къщата е и твоя. Искаше ми се съпругът ти да хареса голямата къща, но той предпочита своята. Багажът ти е вече пренесен в неговото жилище — сградата най-близко до водата откъм кея до лагуната. — Той отново я погледна с изпитателен поглед. — Надявам се, че за да развеселиш стария човек, ще прекарваш много време с мен. Тук е историята на фамилията.

— Разбира се — обеща му Кит. След кратко колебание пристъпи в стаята. Обзе я вълнение. Тук бе живяла с родителите си. Имаше блед спомен как се втурва в стаята тичешком, блъска се в крака на леглото и се хвърля в прегръдките им. За миг си спомни майка си много ясно. Тя се смееше, протягаше ръце към Кит и силно я прегръщаше. Изпълни я сладостна приповдигнатост от сигурността, че каквито и да са били прегрешенията на майка ѝ, Марина Дилейни бе обичала дъщеря си.

Кит внимателно пристъпи към отворените врати към входната площадка и празненството. Ленор бе поканила поне сто човека. Те се

мотаеха навсякъде.

Гледката отгук бе прекрасна. Имаше видимост към лагуната, кея, малкото пристанище. Басейнът бе отвъд лявата страна на къщата. По брега на лагуната бяха кацнали бунгала и къщи. Тя видя Шели в компанията на млади хора. Шели бе отказала чаша и пиеше бирата от бутилката. Ели и Мартин Калахан бяха потънали в разговор с Джош.

А Дейвид...

Потърси го из тълпата и го видя да разговаря с Кейтлин. Красивата блондинка бе сложила ръка върху рамото му някак собственически, от което сърцето на Кит леко трепна. На колко бе Кейтлин сега? На около четиридесет? А Дейвид бе на тридесет и седем.

Импулсивна...

Казват, че и майка ѝ била импулсивна.

А тя приличаше на нея. Странно бе, че толкова бързо се влюби в Дейвид, без да се интересува от миналото му.

Изведнъж по необясним начин ѝ стана ясно, че някога Дейвид и Кейтлин са имали връзка.

Все още наблюдаваше картината долу, когато ги намери Ленор.

— Какво по дяволите, правите вие двамата тук? Шеймъс, искам да представя Кит на Лара Кини, която е спонсор на театъра. Много важна личност е, скъпи.

Шеймъс кимна и намигна на Кит.

— Трябва да се запознаеш с богатите и знаменитостите — рече той и премигна. — Те си купуват вестници и вярвам, че понякога дори четат поредиците с комикси.

— Шеймъс, поведението ти е снобско и ехидно, а ние не сме такива хора. Обичаме да работим за обществото и именно ти си човекът, който ме научи на това, скъпи мой татко. — В гласа на Ленор се долавяше привързаност и лекота. На Кит обаче ѝ се стори неискрен.

Но тя се усмихна на себе си и придружи Ленор надолу по стълбите и при всички запознанства по пътя се усмихваше любезно. Току-що се бе запознала с някой си Жан, председател на оперната гилдия и бе станала свидетел на оплакванията от липсата на истински поддръжници на висшето изкуство, когато Дейвид обгърна през кръста ѝ с ръка.

— Жан! Много се радвам да те видя и че успя да дойдеш. Вече си се запознал с Кит. Ще ни извините ли? Шеймъс иска да представи Кит на един приятел състезател.

Кит измънка нещо подходящо. Жан от операта тъжно ги погледна, когато се отдалечиха.

— С кого ще се запозная? — попита Кит.

— С никого, просто се измъкваме — усмихна се той.

Дейвид вървеше все по-бързо, водеше я през тълпата, после надолу по някаква алея към някакви гъсти храсти.

Започваше да се смрачава. Кит се засмя.

— Къде отиваме?

— Обратно в нашия собствен дом — отвърна той.

Няколко минути по-късно те тичаха като деца покрай боровете и кротоните към входната площадка, облицована с плочки и поддържана от масивни колони. Профучаха през стъклената врата към записващото студио с висок таван, където бе пълно с билиардни маси, и центъра за развлечения, идентичен с този в голямата къща. Модели на кораби украсяваха дървената ламперия по стените. По рафтовете бяха изложени уникати: стари саби, антични оръжия, предмети на африканското и карибското изкуство. Кит замръзна на мястото си и се огледа, осъзнавайки, че тези предмети всъщност представляваха един свят, който тя не бе споделила със съпруга си.

Измякуване и допир на пух до крака ѝ и припомни, че е донесла нещичко и от собствения си дом.

— Уитни! — извика тя и го взе в прегръдката си. Той доволно измяука. — Горкичкият! Полетът бе сериозно изпитание за теб.

Дейвид взе котарака от ръцете ѝ.

— Повярвай ми, Ленор наема най-добрия персонал в щата. Котаракът е нахранен и напоен и сигурен съм, че е доволен, че е тук. Всъщност, жалко, че не живеем в голямата къща. И Ленор, и Кейтлин мразят котките.

— Дейвид, това е подло!

— Спрямо котарака или спрямо вещиците?

Тя се засмя.

— Май не ги харесваш много, а?

Той вдигна рамене.

— Те са моето семейство. Следователно спокойно мога да ги нарека вещици. Или нещо по-лошо.

Дейвид остави котката долу.

— Имам въпрос. — Той се приближи до нея. — Какво искаш да видиш най-напред, къщата ми или мен?

Тя бавно се усмихна.

— Ами...

— Е? — настоя той.

— И аз имам въпрос.

— Казвай.

— Означават ли това, че сега, когато сме сами искаш да ме опознаеш по-добре? — попита тя.

— Можеш да се обзаложиш.

Тя тихо се засмя и обви с ръце шията му.

Във Вегас я бе пренесъл през прага на хотелската им стая. И сега я вдигна драматично и романтично. Стъпалата ѝ се удържаха в стената, докато той изкачваше стълбите.

— Ох!

— Е, това май развали момента, а? — сухо попита той. — Може би не... Ще отидем в стаята ми, в *нашата* стая, и ще започнем с крака ти.

— Нищо ми няма.

— Стъпалото е свързано с глезена.

— Глезен — кумир. Страхотно.

— Свързано е и с прасеца, а прасеца с коляното, коляното пък с бедрото... Когато се качим — бавно повлече той, — ще ти обясня кое с кое е свързано.

И направи точно това. Докосваше, целуваше и прегръщаше стъпалата, глезена, прасеца, коляното и бедрото ѝ. Кит отново откри с изумление колко лесно я възбуждаше. Последва еуфория. После се смяха, разговаряха и отново правиха любов.

Така и не се сбогуваха с множеството гости на празненството. Едва в малките часове на нощта тя се запозна с новия си дом и по този начин научи още нещо за съпруга си, за любовта му към морето и за неговите снимки.

Останаха будни и се насладиха на изгрева, нещо, което можеше да наблюдава всяка сутрин от леглото си.

Животът ѝ изглеждаше прекалено хубав, за да е реалност. През първите няколко седмици в „Бугънвиля“ животът ѝ протичаше по този начин.

Дейвид ѝ показа корабостроителницата на „Сий Лайф“ в Кокосовата Долина и тя се запозна с приятелите му и множеството работници, наети от „Сий Лайф“. Тя обядваше с него, Джош и Майкъл в малкото морско кафене, което очевидно посещаваха всеки ден по обяд. Ленор я разходи из града, показа ѝ театрите, галериите и хилядите магазини, на които фамилията Дилейни бяха почетни клиенти. Кейтлин ѝ даде списък с местата, които използваха за битови услуги и ѝ показа някои от местните бутици, които смяташе, че Кит би искала да знае.

По време на една от тези разходки Кит с изненада установи, че Кейтлин определено пазеше своите спомени от миналото и очевидно не всички бяха добри.

Беше срядя следобед. Обикаляха магазините в „Кокоуок“. Кит пробваше рокля с презрамки на цветя на син фон. Излезе от кабинката, за да потърси мнението на Кейтлин.

Беше изумена от погледа на по-възрастната жена.

— Какво има?

Кейтлин поклати глава.

— Никак не ми харесва. Ама никак.

Кит се намръщи и се обърна към огледалото. Цветът ѝ хареса. И роклята ѝ хареса. Подчертаваше фигурата ѝ и дълбочината на погледа ѝ. Кит наистина вярваше, че на Дейвид ще му хареса.

Обърна се към Кейтлин.

— Нещо не е наред ли? — внимателно попита тя.

— Не е подходяща, никак не е подходяща — категорична беше Кейтлин.

— Но...

— Ако държиш да знаеш, с нея приличаш толкова много на Марина, а това ни смущава, съжалявам, че го казвам.

Кейтлин излезе от магазина ядосана. Кит я гледаше, докато се отдалечава, после бързо се преоблече. Въпреки всичко, тя купи роклята. Каза си, че ще я носи, когато излизат с Дейвид, а не в „Бугънвиля“.

Кейтлин мълча през целия път до дома. Кит се опита да си внуши, че вълната от враждебност, която я заливаше, беше само плод на нейното въображение.

— Кейтлин — обади се Кит, щом се върнаха в имението, — знаеш ли, определено не си длъжна да ме придружаваш.

Жената се втренчи в нея изумена от това колко прозрачна е била. После погледна напред зад волана.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. — Отново погледна Кит. — Откровено казано, наоколо има много ненавист. Дали исках да дойдеш тук? Не. Но ти си тук. Така че... трябва да се спогаждаме.

— Както ти казах — рече Кит на излизане от колата, — не си длъжна да ме развеждаш.

Почувства се неудобно, когато се върна в голямата къща същия следобед, но както обикновено Шеймъс ги очакваше и винаги имаше желание да говори с нея.

Като се изключи тази случка с Кейтлин Кит откри, че дните ѝ преминаваха едва ли не идилично.

Няколко пъти след работа Шели я взимаше и заедно разглеждаха търговските центрове, ходеха на кино. Шели страхотно ѝ помагаше да си припомни множество подробности за имението и детството си.

После Мартин и Ели.

Ели имаше дълъг работен ден като полицай, но винаги беше забавен.

Мартин често пъти прекарваше времето си в дома си, като стягаше риболовните си принадлежности. Винаги се радваше да види Кит, когато тя се отбиваше в къщата. Разказваше ѝ за празненствата, които едно време организираха в „Бугънвиля“, как останалите жени мразели Марина понякога, само защото тя била толкова прекрасна.

— Да вземем Ленор, мисля, че е искала да бъде достойно човешко същество, но е забравила как да го постигне. Идеята за първа дама в „Бугънвиля“ я обсеби. Не си падаше по Марина особено много, защото Марина, разбира се, бе заплаха. Също и Кейтлин. Както си забелязала, тя е доста екзотична. — Той премигна. — Мисля, че винаги се е надявала Дейвид да се ожени за нея някой ден. Но Дейвид така и не я възприе като обект на неговата любов, така че не се тревожи. Това момиче се държи предизвикателно. — Той се засмя. — Тя не харесваше майка ти. Но ти дръж на своето и не им се давай. От години

Шеймъс копнее да се върнеш. А Дейвид, е, той беше нещо като каймака на „Сий Лайф“, разбираш за какво говоря? Вие двамата ще се чувствате добре. Просто си трай и внимавай с акулите!

Мартин винаги се опитваше да я накара да се почувства по-добре и по-приета, поне така изглеждаше. Освен това, се забавляваше със слабостите на фамилия Дилейни.

— Ти как възприемаше майка ми? — попита го тя открито един ден.

Той се поколеба.

— Честно ли? Беше много красива. И съблазнителна. Чаровна и сладка. Но можеше да бъде и жестока, правеше всички край себе си нещастни. Беше човек и то с особен характер. Но те обичаше. И накрая заобича и баща ти.

— Накрая ли?

— Ами, тя обичаше да флиртува — смути се той. — Но както казах, обичаше баща ти.

Мъжът замълча. Скоро след този разговор Кит усети как в душата ѝ засяда тънка заплашителна нишка.

Същия ден Дейвид се прибра у дома рано, нетърпелив да види Кит.

Знаеше, че Шеймъс е на седмото небе, където той самият би трябвало да бъде.

И така си беше.

С изключение на това, че не можеше съвсем да се отърси от едно смуцаващо усещане.

Кит не беше в къщата, когато се прибра. Той включи стерео уредбата и се изтегна на дивана като се чудеше къде ли е тя. Въпреки че Кит нищо не бе споменала, той чувстваше, че понякога не ѝ е комфортно да е там.

Затова ще се разкараме от тук, помисли си той.

Марина Дилейни бе мъртва от доста дълго време. Но сега, когато Кит бе тук, хората си спомняха за нея, сякаш бе умряла едва вчера.

Имаше нещо вярно в това...

В дадени ситуации, според светлината, тя можеше да бъде майка си, *завърнала се* в плът и кръв.

Беше толкова отдавна, но той си спомняше това-онова. Марина знаеше тъмните тайни на фамилията Дилейни. Всъщност, дали бяха тайни изобщо? Беше лесно да се извадят кирливите ризи на фамилията на показ.

Повечето скандали имаха връзка с Шеймъс и ранния му период на Дон Жуан. Но кой по дяволите се интересуваше вече?

Хората се интересуваха, ако бяха пряко засегнати.

Въпреки това...

Защо го имаше това непрестанно смущаващо усещане?

Заради фактите, които Кит можеше да разкрие ли? Заради катаклизма, евентуално причинен от завръщането ѝ ли?

Вратата се отвори и той се изправи с поглед вперен натам. Кит се прибра.

— Дейвид?

— Тук съм.

Тя се втурна към дивана и с усмивка се хвърли върху него. В нея имаше нещо, което Марина не притежаваше: естествена любов към хората и живота. Той докосна косите ѝ, погали ги и усети доволство, че тя бе негова.

— Прибрал си се по-рано — прошепна тя.

— Трябваше да съм у дома. Нали съм младоженец?

— А аз не бях тук! — отвърна тя.

— Със стария Шеймъс ли си бърбри? — сърдито попита той.

Тя се засмя.

— Не, черпех информация от съседа, стария Мартин — обясни тя.

Той я погледна внимателно за миг.

— Щастлива ли си тук?

— Напълно.

— Въпреки вещиците в голямата къща? — попита той.

Тя се засмя.

— Те не са толкова лоши всъщност.

Той стисна прегръдката си около нея.

— Мислех да се преместим и да си намерим наше собствено местенце.

Тя се отдръпна.

— Не... не сега, Дейвид. Шеймъс много ще бъде наранен. Освен това — каза тя с нисък и прочувствен глас, докато се навеждаше към него, — ние сме сами, съвсем сами... тук. Сега.

Той се засмя. Това бе покана, ако изобщо някога му бяха отправяли такава.

— Не забравяй котката — напомни ѝ той педантично.

— А, за целта Господ Бог е създал вратите.

Той я привлече драматично и заизкачва стълбите. Няколко минути по-късно изобщо нямаше значение къде се намират.

Бяха сътворили свой собствен рай.

Часове по-късно, докато лежеше до нея, той отново почувства смут, щом си припомни връзката си с Марина Дилейни.

Кит отсъстваше цели две седмици, през които Дейвид извика работници в къщата си, за да превърне една от спалните в идеално студио за нея. Щом се прибра тя също се включи в планирането и дните преминаха бързо.

Джен често се обаждаше и Кит я държеше в течение.

Всяка вечер лягаше в прегръдките на Дейвид, изумена, че дълбочината на страстта и любовта ѝ към него продължаваше да расте и да става все по-силна.

Но именно в нощта, когато той не се прибра, тъй като в Кийс на шосе ЮС1 имаше катастрофа, идеалната завеса на новия ѝ живот започна да се вдига.

Започна се, когато до задната врата на къщата им тя намери котарака, вкочанен и изстинал като камък.

ШЕСТА ГЛАВА

Обезумяла, Кит прегърна Уитни и закри към голямата къща. Светлините в местността осветяваха лагуната, но от бледото им сияние храсталациите край алеята и покрай плажа хвърляха сенки навсякъде наоколо. Тя не ги забелязваше.

Всички се бяха събрали в дневната, където на огромния телевизионен екран вървеше програма на канал „Хистъри“. Там бяха Кейтлин, Ленор, Майкъл и Джош, изцяло погълнати от шоуто. Но когато Кит влезе с мъртвата котка, Майкъл тутакси намали звука и се изправи на крака.

— Кит! Какво се е случило? Да не е излязъл от имението и да го е ударила кола?

Тя поклати глава с насълзени, вперени в тях очи.

— По тялото му няма никакви следи от удар — започна тя.

— Това, че е мъртъв, май означава нещо — опита се да се пошегува Кейтлин.

Кит ѝ отправи яростен поглед.

— Нищо не го е удряло. Никакви наранявания. Просто е мъртъв и вкочанен. Бих казала, че е отровен.

— Господи, скъпа! Да не би да искаш да кажеш, че някой от нас е отровил котарака ти? — възмутено попита Ленор.

— Не, но държа да знам какво се е случило — рече Кит, замисляйки се дали не беше дошла, за да обвини една от „вещиците“, че е убила котарака ѝ.

— Горкото животно — въздъхна Джош и погали студената козина на Уитни. — Сигурно е влязъл в някой от складовите навеси и е изял нещо. Съжалявам, Кит.

— В складовете, има растителни торове и всякакви други неща като отрова за пльхове — обясни Майкъл. — Страхувам се, че може да е попаднал на нещо такова.

— Имаме малко гробище за домашни любимци, много е хубаво — обясни Джош, усмихвайки се глупаво и състрадателно. — Моето

канарче е там, еднооко е, намерихме го навън. И кучето на Шели, някаква померанска порода, е там. Умря миналата година.

Да го погреб. Разбира се, точно това се прави със съществата, които умират.

Тя не желаше да погребее Уитни. Искаше Дейвид да е тук, да изплаче душата си, тъй като внезапно ѝ се стори нечестно, че и баща ѝ, и котаракът са мъртви.

— На всяка цена ще разбере как е умрял — заяви Кит. В болката ѝ се надигаше и гняв.

— Да не искаш аутопсия на котката? — попита Кейтлин и се засмя.

— Как ще ти помогне това? — основателно попита Майкъл. — Страхувам се, че Джош е прав. Котаракът е близнал отрова. А както споменах, в склада до доковете има отрова. Никога преди животно не е попадало там, но пък преди не сме имали домашни животни.

Той беше прав и тя го знаеше. Можеше да занесе Уитни на аутопсия и щеше да разбере, че е умрял от отравяне. Нямахме как да разбере дали някой умишлено или не е дал отрова на Уитни.

— Ще ти намерим друг котарак — нетърпеливо рече Ленор. — Край онази колиба до морето, където мъжете ходят да обядват всеки ден, винаги се мотаят бездомни котки. Просто ще му намерим заместник.

Тя не желаше да обсъжда загубата на любимото животно с хора, за които се съмняваше, че могат да почувстват загуба на човешко същество.

— Не искам друг котарак — ядосано отвърна тя, обърна се и излезе.

Вече вървеше по алеята, когато чу стъпки зад себе си. За миг почувства как по гърба ѝ полазва страх. След като излезе от голямата къща, осъзна, че наоколо е тъмно и меката сюрреалистична светлина оформяше множество сенки.

Спря и рязко се обърна. В първия момент не видя никого. Обърна се отново.

Отново долови шума от стъпки. Някой я преследваше. Изплашена, тя отново се обърна.

— Кит! Почакай! — Беше Джош. Но някой я преследваше. Джош бе едва в средата на алеята и тичаше. Не той я преследваше бавно и

крадешком.

Тя го изчака да се приближи.

— Кит, добре ли си?

Тя кимна и усети как сълзите се застичаха по бузите ѝ.

— Кит, съжалявам! — Утеши я той, някак неестествено сложил ръка върху рамото ѝ. — Боя се, че не трябва да обръщаш внимание на мама и на Кейтлин. И двете не харесват домашните любимци.

Тя се замисли какво ли е видял в изражението ѝ Джош, за да каже:

— Не, не, те не биха наранили котарака ти!

— Това място изглежда не е дружелюбно към моето семейство — измърмори тя.

Джош се колебаеше и я наблюдаваше.

— Моля те, не бива да се чувстваш така.

— Съжалявам. Не знам какво всъщност чувствам.

— Дейвид ще се върне утре. Нещата отново ще се оправят.

Тя кимна.

— Хей, аз наистина обожавах майка ти, знаеш ли? Ужасно ми липсваше — рече той.

— Благодаря.

— Ще те изпратя до къщата. Можеш да ме почерпиш с едно питие.

— Страхотно. Благодаря.

В къщата Джош взе Уитни и нежно го загърна в голяма хавлия, а после сложи тялото в торба. Благодарни на Кит за рома и кока-колата, изпи ги и предложи да отидат да погребат котарака веднага. Джош срамежливо вдигна рамене.

— Можем да се помолим, до гроба.

— Благодаря.

В гробището за животни бе тъмно. Светлините от сградите не проникваха през гъстата растителност, която обграждаше вътрешността на имението. Джош намери права лопата в шкафчето с работни инструменти на входната площадка. Той поведе като отмяташе настрана храстите по пътя. Кит се трогна като видя, че Шели бе поръчала бронзови паметни плочи за мъртвите домашни любимци, дори за някаква златна рибка, загубена някъде по пътя.

Докато Джош копаеше дупка, Кит оплакваше котарака си, най-добрия ѝ приятел в най-тежките ѝ моменти. Той беше на дванадесет години. Мисълта, че е поживял, я утешаваше.

Не заслужаваше обаче да умре по такъв нелеп начин.

Тя го бе убила като го доведе в „Бугънвиля“. Където бе умряла майка ѝ.

— Беше красиво коте, Кит, наистина — въздъхна Джош, изтупвайки пръстта, след което застана до нея и я прегърна през рамо. — Искрено съжалявам.

Той беше много мил, но тя предпочиташе да е сама. Кит го целуна по бузата.

— Мисля да си лягам. Благодаря ти наистина.

Кит бе сигурна, че Джош искаше да направи и още нещо за нея, ала той само стоеше и я наблюдаваше как се отдалечава.

Малкото гробище за животни се намираше навътре в храсталаците. По обратния път усети тъмнината около себе си. Храстите се затваряха след нея и я отделяха от Джош. Тя забърза крачка. Стори ѝ се, че чу клоните да помръдват и отново я обхвана страх. Не искаше да се спира, за да се вслушва дали я следват нечии стъпки.

Спусна се към задната врата на тяхната къща и осъзна, че не беше заключила плъзгащата се врата, когато излетя от къщи. Чудеше се, от какво по дяволите, би могла да се страхува. Нали имаше стена с алармена система около имението?

Въпреки това, грабна един чадър и тръгна да обикаля къщата като отваряше всяка врата дори тези на дрешниците. Най-накрая се увери, че е сама. Едва тогава седна и се обади на Дейвид.

Гласът му звучеше стабилно. Долавяше се нотка на състрадание и увереност.

Кит не спомена за обвинението си към фамилията. Той ѝ обясни, че би могъл да се опита да си намери билет за самолет чрез един приятел същата нощ, но тя му каза, че е твърде късно и не желае той да бърза. Щяха да се видят на следващия ден.

Дори след смъртта на баща си тя не бе посегнала към лекарства. Но тази вечер бе различна. Кит смеси няколко бири с леки хапчета за сън с надеждата, че ще се отпусне, докато се опитваше да гледа някакъв филм. Лежеше на леглото и размишляваше дали бедният ѝ

котарак сам бе влязъл там, където не трябва, или някой го бе примамил с нещо много по-ужасно.

На следващата сутрин си направи кафе и забърза към голямата къща. Никой не се мяркаше наоколо. Наля си още кафе от каната на масата и се качи по стълбите до стаята на родителите си, която те бяха обитавали, докато живееха в имението. При вида на нощницата на леглото, се усмихна. Шеймъс наистина бе наредил нищо, ама нищичко да не се променя.

В продължение на няколко минути стоя неподвижно и оглеждаше цялата стая. После бавно започна да разглежда чекмеджетата. Долови уханието на жасмин и я налегна носталгия. Майка ѝ наистина имаше вкус към елегантните неща. Започна да отваря чекмеджетата едно по едно. В началото откри само дрехи.

В нощното шкафче обаче намери дневник. Седна на леглото и го отвори на първа страница. Първата дата бе някъде около месец преди смъртта на майка ѝ. На първите няколко страници бяха записани дати и часове, имена на хора, с които очевидно майка ѝ се беше срещала. Кит отново усети онова утешаващо чувство на носталгия при вида на почерка на майка си. Не беше разгледала много, когато от вратата я стресна един глас:

— Какво правиш? Какво търсиш тук?

Кит вдигна поглед и видя Кейтлин. Кокалчета на ръцете ѝ бяха побелели от стискане на ръба на вратата. Кит я огледа за миг и едва тогава проговори:

— Не търся нищо определено. Просто разглеждам стаята на родителите си.

— Съмнявам се, че би искала да узнаеш нещо повече от това, което вече знаеш — опита се да я клъвне Кейтлин.

Кит се втренчи в нея и дълбоко въздъхна:

— Кейтлин, имам чувството, че не сме били големи приятелки, когато съм била дете, без значение дали си ме гледала или не. И определено вярвам, че наистина не си харесвала майка ми. Мисля, че няма да намеря нещо толкова лошо. Може би е била кучка. Е, ако е така, намерила си е мястото тук и сигурно добре се е справяла.

Тя мушна дневника в чантата на рамото си и като се изправи мина покрай озадачената Кейтлин.

Кит продължи да върви по коридора, когато Кейтлин ѝ извика:

— Знаеш ли, наистина не искахме да се връщаш тук.

Кит се обърна.

— Не се съмнявам в това.

— Шеймъс изпрати Дейвид да те върне.

— Наистина ли? — попита тя безизразно. — Какъв шок.

— Може би и Дейвид не те иска тук — не спираше Кейтлин. Вероятно не бе имала намерение да стига до тук, но тъй като подигравателните ѝ забележки не бяха постигнали желанието ефект, тя стана агресивна.

— Ако Дейвид не ме иска тук, аз няма да съм тук. — Кит спокойно увери Кейтлин и напусна стаята с гордо вдигната глава. Беше доволна, че тази сутрин успяваше да внуши много по-голяма увереност, отколкото чувстваше.

Докато бързаше надолу по стълбите, тя едва не се блъсна в една от дневните помощници, жена на средна възраст на име Роза, от чието лице усмивката рядко слизаше. Тя носеше поднос.

— Накъде си тръгнала? — попита я Кит.

— Да видя госпожица Мери.

— Мери! — повтори Кит и онемя на мястото си. — Господи, Мери! Не мога да повярвам. Забравих, че тя все още е тук и все още е жива. А и никой не ме подсети! Никой не спомена името ѝ, откакто съм тук.

Роза тихо въздъхна.

— Не е много добре, госпожо Мур. Толкова е стара. Има и грип, и сега... Мислите ѝ блуждаят и е много немощна. Почти не става от леглото.

— Искам да я видя, колкото може по-скоро. Веднага. Може ли да дойда с теб?

— Разбира се!

Докато вървяха, Роза бърбеше доволно за прекрасния ден. Малката къща на Мери бе на отсрещния край на лагуната, но подобно на къщата на Кит и Дейвид бе близо до водата.

Роза отвори вратата на къщата и извика, за да предупреди, че пристига. Млада жена в бяла сестринска престилка дойде да ги

посрещне. Роза я представи като Алиша. Тя се зарадва да види Кит и я увери, че пациентката ѝ днес е по-добре.

— Мислите ѝ почти непрекъснато блуждаят, но както винаги е сладка и чудесна — каза Алиша. — Ще се радва да ви види.

Кит ѝ благодари и пристъпи към спалнята. Прозорците с изглед към морето бяха широко отворени. Мъничка и слабичка Мери лежеше в болнично легло, което бе нагласено така, че да вижда красивия залив.

Тя чу, че Кит пристигна и се обърна. Очите ѝ се разшириха от удоволствие. Немощно протегна ръка и усмивка озари лицето ѝ. Кит се учуди, че Мери я позна и дори я помни.

Тогава възрастната жена проговори и на Кит ѝ стана ясно.

— Марина! Казаха, че си заминала. Знаех си, че няма да тръгнеш, без да се сбогуваш с мен.

Сърцето ѝ се сви. Тя бързо отиде до леглото на болната. Пръстите на възрастната жена се вплетоха в нейните с неподозирана сила.

— Ела по-близо! — прошепна Мери.

Кит се наведе към нея и се опита да обясни:

— Не съм Марина, Мери. Аз съм Кит, нейната дъщеря.

Мери не я чуваше. Или чуваше онова, което ѝ се искаше да чуе.

— Марина, трябва да заминеш. Трябва да заминеш с Марк. Млада госпожо! Знаем къде те влече сърцето, но дай на добрия човек шанс. Аз не съм щастлива. Тревожа се. През цялото време чувам птиците. Карат ме да се вслушвам в тях. Така ме предупреждават за теб.

— Мери, всичко е наред — нежно рече Кит. — Честна дума, всичко е наред. Аз съм Кит, не съм Марина.

Мери стисна ръката ѝ с изненадваща сила.

— Спри да се виждаш с него. Не се срещай никога повече с него. Никога. Махни се. Заминете с Марк час по-скоро. Знаем, че ме обичаш, но трябва да заминеш. Някой ден може да ме вземете при вас.

Кит си даде сметка, че никога няма да убеди Мери, че не е Марина. Беше смутена, но най-напред трябваше да направи нещо, за да успокои старата жена. Целуна я по челото и нежно погали сребристите ѝ коси.

— Всичко е наред, Мери. Честна дума. Всичко е наред.

Старицата обърна поглед към морето.

— Сега вече знаеш. И да внимаваш. Да внимаваш какво говориш. Няма да избухваш и да говориш, когато не трябва. Трябва да си готова да заминеш с Марк. Обещай ми.

— Обещавам — отвърна Кит. Обзе я дълбок смут.

Сега вече знаеш. Какво е знаела майка й?

Че Кейтлин я мрази ли?

Или някой друг?

Че я мрази толкова много, че... е готов да я убие?

Мери затвори очи и се отпусна назад.

Алиша нежно сложи ръка на рамото на Кит и тихо каза:

— Отново заспа. Събужда се, заспива, събужда се и пак заспива. Нека не забравяме колко е възрастна.

— Знам — отвърна Кит. Изправи се и се усмихна на Алиша. — Отнасяше се прекрасно с мен, когато бях дете. Пак ще дойда. Когато съвсем се изтощи и няма да може да ме вижда, само ми кажи. Но аз ще идвам. Всеки ден.

Кит излезе от къщата на Мери дълбоко разстроена, но когато се върна в своя дом, я чакаше друга изненада.

В средата на преддверието завари огромна кутия. Сбърчи чело, когато си спомни, че отново бе оставила вратата незаклучена.

Това беше естествено. Никой в околността не заключваше вратите си.

Пристъпи напред, но кутията се размърда и тя подскочи уплашено. Кит внимателно продължи и тогава видя, че всъщност това не беше точно кутия, а огромен лист кафява опаковъчна хартия, която покриваше нещо. Дръпна хартията с любопитство.

Под нея имаше голяма касетка.

Вътре се мяташе някаква топка от козина, която тутакси взе да скимти. Кученце, *наистина голямо* кученце.

— Здравей! — тихо каза тя и се наведе да вземе животното. Кученцето беше черно с огромни лапи. Малкото му телце се гърчеше от щастие, докато се опитваше да близне лицето й.

— Какво, по дяволите, си ти? — попита тя през смях.

— Датска порода — долетя отговор някъде отстрани.

Тя се обърна и видя, че Дейвид си беше у дома и й се усмихваше от най-долното стъпало на стълбището.

— Знам, че не може да замени Уитни — тихо рече той, — но си помислих, че ново коте не би било подходящо точно сега. Датска порода е. Разбира се, не е миниатюрно кученце, но все пак...

Кит бавно се усмихна. Беше доволна, че се е върнал и трогната от факта, че е помислил, че никое котенце не би заменило Уитни, и именно кученце е това, от което тя имаше нужда сега.

— Прекалено голямо ли е? Можем да изберем нещо друго.

Скимтящата топка от козина и лапи в ръцете ѝ я близна по брадичката като тихо виеше и молеше за вниманието ѝ. Тя се вгледа в Дейвид, гушна кученцето и го остави в касетката, после се спусна в прегръдките на съпруга си.

— Добър ли е подаръкът?

— Това, че се върна е най-добрият подарък. А кученцето е просто... чудесно!

— Сигурна ли си, че не искаш по-малко?

— Обичам големите неща.

— Хм. Нима? — предизвика я той.

— Мислиш ли, че ще свикне бързо с нас? — попита тя.

— Разбира се. Ще трябва да се научи, че в дадени моменти... ами, в дадени моменти ще остава в касетката.

Той я целуна. Целувка, която означаваше много повече. После я грабна с две ръце през смях и я предупреди да внимава за стъпалата си. Тя забрави за света наоколо, тъй като той се бе върнал. Дрехите им падаха по стълбите и тя знаеше, че нищо не е в състояние да я отдели от мъжа, когото обичаше.

Доста по-късно се облякоха и слязоха да си поиграят с кутрето. Решиха да го нарекат Тор. За Кит нямаше значение, че името е изтъркано и не толкова изискано за породата му.

Късно следобед Дейвид трябваше да замине за офиса в Кокосовата Долина. Едва тогава Кит извади дневника на майка си и се зае да го чете. Научи за поредица от обеда, вечери и срещи. Беше стигнала почти към края, когато от книгата изпадна лист хартия. Тя позна еlegantния почерк на майка си и се зачете.

„Скъпи, държа да знаеш, че не съм искала да те нараня и че част от сърцето ми винаги ще страда, а ти ще

ми липсваш цял живот. Но не може да продължава така. Това, което причиних на един добър човек, който вече прости прекалено много мои грехове, е ужасно. Затова за доброто на всички, включително и за твое добро, трябва незабавно да замина. Довечера е моето последно изпитание. А утре ще замина завинаги и ще създам един по-добър свят за моята дъщеря и съпруга си. Бог ми е свидетел, че му дължа толкова много.“

Писмото не бе подписано, но определено почеркът бе на майка ѝ. Нямаше и адресант, единствено „скъпи“.

Кит прехапа долната си устна, мислейки си как ли баща ѝ е запазил любовта си към майка ѝ през всичките тези години, след като за съжаление, в ръцете си тя държеше доказателство, че го е мамила.

Но с кого?

На Кит леко ѝ прилоша, щом разбра защо много хора не просто не са харесвали Марина Дилейни.

Въпреки това...

Спомни си думите на Мери, която бе решила, че тя е Марина. Мери се тревожеше за нея.

В нощта, когато майка ѝ умряла, е имало изпитание. Марина бе планирала да напусне „Бугънвиля“ завинаги. Ако е имала намерение да заминава, защо е отишла да плува в океана?

Споменът за това как откри Уитни се смеси с новото чувство на страх, свързано с майка ѝ. Сигурно е бил отровен. Разбира се, при наличието на толкова, растителност, сгради, проблеми с плъховете, в имението е имало отрова.

Но Уитни нямаше навика да обикаля наоколо. Тя го хранеше добре, освен това той беше доста придирчив по отношение на храната си.

У нея отново се надигна подозрение и смут, които свързваше с „Бугънвиля“.

Тогава си помисли за съпруга си.

Той бе признал, че Шеймъс го пратил да я доведе. Но тя бе така очарована и влюбена в него, че ѝ се искаше да вярва в думите му. Така

или иначе той щеше да я намери. И да се ожени за нея. Любеше я така, сякаш тя бе огнено изкушение, сякаш бе истински блян.

Не. Дейвид никога нямаше да я нарани, нито да я използва за някакви свои цели.

Въпреки това... Можеше да се предпази от съмненията, но...

Дали пък в „Бугънвиля“ нямаше човек, способен да убие?

СЕДМА ГЛАВА

— Според мен е странно, че котаракът е умрял просто така — отбеляза Дейвид, докато се вглеждаше в Майкъл и Джош и пиеше бира пред ресторанта в залива. — Животното беше съвсем здраво, когато пристигна тук.

— Боже, Дейвид, нали не се опитваш да обвиниш някой от нас, че е убил котарака на Кит? — рече Майкъл.

— Все пак намекваш нещо — каза му Джош. — И на Кит ѝ се стори неестествено. Тя влетя в къщата. А мама и Кейтлин изобщо не проявиха състрадание. Надявам се, че ѝ помогнах да се почувства малко по-добре. Погребахме котарака в гробището за домашни любимци.

— О!

Ели се появи в далечината. Бе с полицейската си униформа, но очевидно не беше на работа, тъй като си взе една бира от бара, преди да се запъти към тях.

— Здравей, Ели. Дълъг ден, а? — поздрави Дейвид.

— По дяволите, тук напоследък всички дни са дълги — обясни той. — Имаше сбиване в един бар на Гранд Авеню. Някакви наркомани нападнали възрастна жена, докато се прибирала към дома си от магазина, и какво ли още не? А, и автомобилна катастрофа на шосе ЮС1, която блокира града в продължение на четири часа. Да, денят беше дълъг. А вие как сте, момчета?

— Дейвид мисли, че някой от нас е отровил котарака на съпругата му — сухо обясни Джош.

— Не съм казал такова нещо — възрази Дейвид някак уморено и раздражено. — Казах, че е дяволски странно, че един здрав котарак пристига в „Бугънвиля“ и умира.

— Котаракът на Кит да не е умрял? — попита Ели и състрадателно поклати рижата си глава. — Бедното момиче. Баща ѝ почина преди по-малко от година, а сега и котката ѝ.

— Всичко е наред. Дейвид ѝ довел кученце — каза Майкъл.

— Кученце? Чудовище — поясни Джош.

— Датска порода — добави Дейвид.

— Куче. Добре — съгласи се Ели. — Кучетата са добри пазачи. Датска порода ли? Съпругата ти ще поддържа добра форма.

— Да попитаме, Ели — каза Дейвид. — Не смяташ ли, че е странно, че котаракът на Кит пристига тук и внезапно умира?

Майкъл раздразнено въздъхна.

— Дейвид! Всички знаем, че в имението има отрова. Отрова за плъхове. Котките се пъхат навсякъде. Котаракът на Кит е влязъл в някой склад. Наистина е тъжно и аз страшно съжалявам, но тук не става въпрос за заговор.

Ели отпи от бирата си, без да сменя поглед от тях. Спогледа се с Дейвид.

— Ти си ченге, Ели. Какво мислиш? Тъжно, нали? Или доста странно? И когато се случи онова с майката на Кит, беше тъжно. Щеше да заминава на следващата сутрин, а вместо това се оказа мъртва.

— Много време мина Дейвид — каза Ели.

— Какво, по дяволите, намекваш? — ядосано попита Майкъл.

Дейвид спря поглед върху Майкъл.

— Бях едва на седемнадесет, когато тя умря, Майкъл. Но мисля, че допускам вероятността, за която всички ние сме си мислели по онова време. Ели, какво по дяволите, си спомняш? Знаеш, че водата изхвърли Марина на брега.

— Тя се удави, Дейвид — тихо рече Джош. — Правиха ѝ аутопсия.

— Да, удави се. В дробовете ѝ намериха вода.

— Освен това, онази вечер тя пи като за последно — припомни му Майкъл.

— Умееше да плува като риба, познаваше морето и водните течения като дланта си — противопостави се Дейвид.

— Точно така — бавно рече Джош, вперил поглед в Дейвид, — ти често плуваше с нея. Като си помисля, мъкнеше се след нея като кученце, така че сигурно знаеш на какво е била способна и какво е умеела, нали? Какво е правила с удоволствие и какво не. По дяволите, разбира се, че имахте връзка. Ти последната ѝ връзка ли беше, Дейвид?

Той бе напрегнат и не можеше да си обясни защо. Изпитваше страх, нещо, което друг път не бе му се случвало. Страх, но не за себе

си.

Не биваше да се жени за Кит. Не биваше да я води в „Бугънвиля“.

Търпението му се изчерпа. Той се изправи, готов да удари Джош, загдето го натопи. Ели застана помежду им.

— Хей, момчета. Тук има полицай. Ще задържа и двама ви за нападение. Я се успокойте. Цялата история с Марина е трагична, също и случилото се с котарака, но всичко ще се оправи.

— Дейвид, съжалявам — тихо рече Джош.

— И аз.

Джош беше на неговата възраст, когато Марина умря. И двамата я намираха за ослепителна. А и тя винаги им бе изключително мила с тях. Всъщност не бе ядосан на Джош. Той просто... се страхуваше. Седна обратно на стола и прати по дяволите всяко удобство. Не желаше да живее в „Бугънвиля“ повече. Щом се прибере у дома, ще го сподели с Кит.

Но когато се върна, Кит го посрещна на задната врата. По лицето ѝ бе изписана умора.

— Имаме гости. Надявам се, нямаш нищо против.

Зад Кит се появи тичешком Дженифър Харисън, прегърна го топло и го целуна по бузата.

— Дойдох за конференцията на художниците на рисувани филми. Помислих си да изненадам и двама ви. Надявам се, че нямаш нищо против. Ще остана съвсем малко. Имам стая в хотел на плажа.

— Не ставай смешна. Ще останеш в „Бугънвиля“ — рече Дейвид и погледна Кит. Тя от своя страна му отвърна с одобрителен и благодарен поглед.

— Довечера ще вечеряме в голямата къща — съобщи Кит. — Нали познаваш Джен, иска да се запознае с всички. А и Ленор се въодушевява от гости. Поканила е Ели, Шели и Мартин.

— Ужасно съм любопитна, знаеш ли? — каза му Джен.

Дейвид се усмихна.

— Е, добре. Не ми се ще да призная, но можем да внесем нов смисъл в концепцията за дисфункцията. Харесваш ли кутрето?

— Страхотно е. Ужасно му текат лигите, но е страхотно! — увери го Джен. — Кит, той е идеално попълнение на героите в твоите рисувани поредици. Хей, направи ли си студио?

— Да, и е прелестно — каза Кит, усмихвайки се на Дейвид.

— Покажи ми го! — настоя Джен.

След кратката обиколка отидоха в голямата къща.

Дейвид трябваше да признае, че вечерта премина добре. Спокойно можеха да минат за голямо и щастливо семейство. Шеймъс беше в превъзходна форма. Забавляваше Джен с разкази за първите заселници по тези места. Кейтлин и Ленор се държаха любезно, дори се смееха и изглежда се забавляваха.

Джош и Ели проявяваха особено внимание към Джен.

Тя получи стая в голямата къща, въпреки че ги предупреди, че през следващите дни ще тръгва много рано сутрин заради конференцията на издателите.

Ленор я увери, че кафето е готово още в шест сутринта. Самият Шеймъс често пъти ставал от сън рано.

Когато се върнаха в къщата си същата вечер, Дейвид изпита облекчение. Пристигането на Джен изглежда разсея мъката на Кит по Уитни, както добре ѝ се беше отразило и неговото завръщане, и новото кученце, надяваше се той.

Беше доволен, че се забави само една нощ. Кит се сгуши в прегръдките му, още щом се прибраха. Напълно му се беше отдала, сякаш имаше нужда да потъне в него, или в еуфорията от секса. Трудно му бе да намери недостатък на такава любовница, толкова чувствена, красива и въодушевена, и въпреки това... той се замисли дали тя не се любеше едва ли не отчаяно.

Сякаш се опитва да избяга. За да научи прекалено много неща за миналото на „Бугънвиля“.

На следваща сутрин будилникът иззвъня в шест. Дейвид бързо го натисна, за да не буди Кит. Предстояха му много ангажменти. Нямаше причина да я буди толкова рано.

Но докато прокарваше ръка през косата си и си казваше, че трябва да става, забеляза, че тя го гледа така, сякаш от известно време бе будна. По бедрата и слабините му премина тръпка. Тя бе невероятна, дори рано сутрин с разчорлените коси, разпилени върху възглавницата, с тъмните си очи, с елегантния си силует, едва покрит от бялата завивка. Той посегна към нея и се усмихна.

В този миг тя проговори:

— Дейвид, знаеш ли с кого е спяла майка ми, преди да умре?

Той изстина.

— Не — излъга Дейвид и нежно я целуна по устните. — Защо си мислиш, че майка ти е имала любовна връзка? — внимателно попита той.

— Намерих писмо, което е написала до любовника си.

— Е, и до кого е адресирано?

— До „скъпи“.

Той я прегърна, без да сваля поглед от нея.

— Баща ти я обичаше и тя го знаеше. Вярно е, че е имала и бурни изпълнения, предполагам, че е имала любовни връзки. Но вярвам, че сериозно е възнамерявала да промени живота си, заради баща ти. И заради теб.

— Не мога да повярвам, че досега не съм те питала, но къде е гробът на майка ми? Аз съм една ужасна дъщеря. Трябва да ѝ занеса цветя.

Дейвид се поколеба.

— Погледни през прозореца — нежно рече той.

— Защо?

— Прахът ѝ бе разпилян в морето. Такова бе нейното желание.

— Удобно — отвърна Кит.

— Какво?

— Така не може да се направи втора аутопсия.

— Тя се удави, Кит. Тогава ѝ правиха аутопсия.

— Доста отдавна. Медицината търпи развитие.

Той отново я целуна, разтревожен.

— Обичам те — нежно изрече той.

Тя се усмихна и обви с ръце главата му.

— И аз те обичам.

Той се изправи и отиде под душа.

Присъствието на Джен правеше живота по-лек. Кит искаше да отиде на плаж, затова на четвъртия ден от пристигането на Джен, след като тя приключи с деловата част за деня те приготвиха багажа си, взеха хавлии, едно малко радио и се отправиха към лагуната.

Кит разказа на Джен за писмото на майка си и за разговора си с Мери.

— Мери все още ли мисли, че ти си Марина? — попита Джен със светнал поглед.

— Ходя да я виждам всеки ден. Тя продължава да ме нарича Марина.

— Горката жена.

Кит сви рамене. Бе успяла да открие някои подробности за семейството си, които по нейна преценка бяха лоши, но имаше и някои добри новини. Всички в къщата настървено се грижеха за Мери. Тя получаваше най-добрата грижа, никога от нищо не се нуждаеше и не страдеше. В началото Кит не го осъзнаваше, но всички в къщата я посещаваха редовно. Знаеха, как да се грижат и за себе си.

Джен отново въздъхна.

— Съжалявам, Кит, предполагам, че майка ти е била красавица... и объркана жена.

Кит се втренчи във водата.

— Мисля, че е била убита.

Джен се огледа.

— Убита ли?

— Да.

— От човек в къщата?

— От кого другиго?

— Господи, не говори толкова силно!

— Е, добре де. — Кит раздражено махна с ръка. — Има ли някой друг наоколо?

Джен също махна с ръка.

— Наоколо има складове, храсти, много храсти. — Тя поклати глава. — Кит, съжалявам. Знам, че те боли. Но очевидно майка ти е спяла не с един. Онази нощ наистина е била пияна. Изглежда се е смятала за олимпийски плувец. Влязла във водата да се разхлади и... се е удавила.

Кит поклати глава.

— Не мисля. На следващата сутрин е щяла да замине. Вероятно е имало някаква разправия и тя е излязла навън, и...

— Какво?

— Не знам — призна Кит. — Иска ми се да знам с кого е спяла.

— Можеш да проявиш повече любопитство, но ако наистина някой от тук я е убил, трябва да си много внимателна.

— Защо? — сухо попита Кит. — Тя е кремирана. Никой не може да изрови тялото ѝ.

— Вярно е, и въпреки това. Ако е застрашавала някого... той може да се уплаши.

Кит се втренчи във водата.

— Ще внимавам. Освен това, възнамерявам да открия истината.

Джен внезапно се обърна и се взря в храстите.

— Какво?

— Чух шумолене.

— Шумолене ли?

— Да, храстите се мърдат.

— Тук има много птици, катерички и опосуми — обясни Кит. — Освен това Тор не лае.

В този миг кутрето се изправи на дългите си крайници и започна да лае.

— Ето!

Кит вдигна вежди.

— Лае и по катеричките, птиците и опосумите.

— Мисля, че там имаше човек — каза Джен.

Кит потрепери.

— Може би е време да се прибираме, да си вземем душ и да се преоблечем.

Тя се зае да прибира багажа.

Докато Джен приключваше с душа, телефонът извънтя. Беше Шели. Имала занимания само половин ден, а и Ели не бил дежурен. Поканиха Кит и Джен на барбекю по обяд в компанията и на баща им.

Джен хареса предложението. Допаднаше ѝ вниманието, с което я обграждаха Ели и Джош.

— Но дали аз самата искам да се омъжа за ченге? — замисли се Джен.

— Толкова ли е сериозно? — предизвика я Кит.

— Ти винаги разсъждаваш. Ето Джош, например. Непрекъснато е в движение. Това ми харесва. С колата ли ще отидем?

— Не, до тях има малка пътека, а после дървена портичка, която прескачаме.

— Тогава да облека панталони, а? — каза Джен.

Колкото огромно бе имението „Бугънвила“, толкова малка бе собствеността на семейство Калахан. Възлизаше на не повече от триста квадратни метра, но къщата бе очарователна, в типичен средиземноморски стил. На просторната входна площадка имаше внушително барбекю, а в единия край на двора се виждаше открит басейн във формата на бърбек.

Те се настаниха около масата и тъкмо, когато Кит отхапа първата си хапка от хамбургера, едва не се задави от думите на Джен.

— Вие всички сте били тук, когато е умряла майката на Кит. Толкова е тъжно. И трагично. И странно.

На масата настъпи тишина. Всички се взряха в Джен, а тя вдигна рамене.

— Естествено Кит има подозрения. А вие какво мислите? Особено ти, Ели. Нали си ченге?

— Не съм от отдел „Убийства“ — отвърна Ели, вперил поглед в Кит. — Наистина ли смяташ, че някой е убил майка ти?

— Не съм казала точно това — смутено отговори Кит.

Ели сви рамене.

— Може да е било престъпление. Но беше доста отдавна. Тогава бях дете. И така да е, какво? Тъп въпрос. Защо? Тя умееше да подчертава достойнствата и характера си. — Ели говореше спокойно и никак не изглеждаше шокиран или разтревожен.

— Не я карай да си мисли такива неща, сине! — Мартин се възпротиви. — Кит, майка ти се удави.

— Но е спяла с някого и е мамила татко, преди да умре — тихо рече Кит.

— О, Кит! Повярвай ми, Марк Дилейни я обичаше, независимо от всичко! — намеси се Ели. — Баща ти никога не би убил майка ти.

— И през ум не ми е минало, че баща ми я е убил! — запротестира Кит. Осъзна, че всички я гледат тъжно. Защо не? Трябва да си помисли. Марк Дилейни би бил наранен, ако съпругата му е имала любовна връзка. Но се предполага, че са имали намерение да заминат. Ами ако толкова му е писнало от изневерите ѝ и сериозно е искал раздяла, заради дъщеря си и заради себе си? — Не! — твърдо отсече тя. — Познавах баща си прекалено добре. Обзалагам се, че той никога не би я наранил. — Тя изведнъж се наведе напред. — Но мисля,

че сега разбирам защо не е пожелал да се върне тук и защо никога не ми го е казал, нито е споменавал, че имам роднини, които може би искат да ме видят. Вероятно е подозирал нещо и поради тази причина е взел решение да ме държи настрана от „Бугънвиля“.

— Кит, това е само предположение, доста невероятно предположение — предупреди я Мартин.

Тя сви рамене.

— Ели, добре, не си от отдел „Убийства“. Не ти ли се струва, че начинът, по който е умряла, е някак подозрителен?

— Кит, по онова време бях тийнейджър. Спомням си само, че всички бяхме съкрушени и стъписани. Но както ти сама каза, баща ти обожаваше майка ти. Не я е убил, въпреки че бе оцетената страна. Кой би могъл да го направи? — попита я Ели състрадателно.

— Не знам. Но искам да разбера — с равен тон отвърна Кит.

— Е, да погледнем фактите. Кейтлин и Ленор са я мразили — отбеляза Джен и потрепери. — Дори мен ме побиват тръпки от тези двете.

Ели сложи ръка на рамото ѝ и се засмя.

— Те са две първокласни кучки, но едва ли смъртно опасни — рече той.

Кит замълча. Не беше толкова сигурна.

Шеймъс подписа договора, после и Дейвид добави подписа си, като по този начин сключиха сделка за конструиране и построяване на две яхти за Марио Мариус, новобогаташ и сензационен певец, наложил се в американската музика.

Приятелката на Кит си заминава в неделя — каза Шеймъс на излизане от офиса. — Мислех си да поканим семейство Калахан и да излезем в събота на разходка в морето с „Морска звезда“.

— Звучи добре. Странно е, че досега не съм извеждал Кит в морето.

— Аз самият отдавна не съм излизал — рече Шеймъс. — Винаги, когато не съм близо до морето, то ми липсва.

Момчето от гаража докара служебната кола, един красив кадилак. Дейвид седна на шофьорското място. След няколко минути

напуснаха административната част на квартал Брикъл и се отправиха към Долината по криволичещия път.

— Скоро ще кажа истината на Кит — обади се Шеймъс.

— Истината ли? — попита Дейвид намръщено.

— Че е моя дъщеря — тихо отвърна Шеймъс.

Дейвид едва не излезе от пътя. Овладя колата тъкмо на време и избягна удара с няколко палми.

— Ти не знаеше ли? — изумено попита Шеймъс. — Мислех, че всички знаят или поне подозират.

Дейвид мълча в продължение на няколко минути.

— Шеймъс, ако ѝ кажеш, ще го направиш заради себе си, не заради нея. Тя обичаше Марк. Наистина го обичаше. Нека запази този спомен.

— Хората трябва да знаят истината — каза Шеймъс.

— Защо?

Дейвид не бързаше да отговори.

— Ами, ако Марина е била убита?

— Като брат ми ли?

— Не. И двамата познаваме Марк. Търпението му беше безгранично. И Марина го знаеше. Според мен, тя наистина е възнамерявала да започне нов живот с него далеч от тук.

— Тогава кой може да я е убил? — попита Шеймъс.

— Нищо не споменавай. Моля те, не проваляй представата на Кит. Нека запази спомена си.

Шеймъс мълчеше. Дейвид се молеше старецът да е проумял думите му.

Денят в събота започна чудесно. Беше ясно и красиво, а морето спокойно. „Морска звезда“ бе сред най-прекрасните яхти, които „Сий Лайф“ някога бе произвеждал, и за щастие, фамилията успя да я задържи.

За първи път от известно време Кит осъзна, че се чувства изключително спокойно, сякаш животът и протичаше съвсем нормално. Кейтлин и Ленор бяха в настроение. Ленор дори призна, че Тор бил сладичък и добре възпитан. С удоволствие Кит забеляза, че Шеймъс се държеше като малко момче, позволяваше на Дейвид да

направлява яхтата, тичаше нагоре-надолу и нагласяше платната, когато бе необходимо, и се наслаждаваше на надпреварата с приятния бриз. Пуснаха котва до един остров в залива и през смях пренесоха кошницата с храната до брега. Джен взе да крещи и едва не изпусна касетката с бира, когато по голия ѝ крак я полази рак. Кит се разсмя, докато Джош и Ели се спуснаха да я спасяват.

— Ето това — заяви Майкъл, докато ръфаше парче пържено пиле, — е начинът да се живее. Да плаваш и да усещаш бриза. Да откриваш острови.

— Без кабелна телевизия, без вани, без фризьори, без кина! У-у-у! — добави Ленор.

Майкъл се засмя, прегърна съпругата си през рамо и я привлече към себе си.

— Едно време имаше нужда само от мен, не от фризьора! — каза той.

Тя се изчерви, леко смутена от проявата на чувства, но после се усмихна.

— Може да плаваме през част от годината, а през останалото време да ходим на кино, театър и фризьор.

— Може би — приятно изненадан, отвърна Майкъл.

— Не разбирам за какво говорите. Да живееш в „Бугънвиля“ е все едно да живееш в рая — отбеляза Джен и поклати глава.

— Винаги можеш да идваш. Винаги си добре дошла — обади се ѝ Джош.

— Винаги — съгласи се Шеймъс. — Приятелките на моето момиче са приятелки и на семейството — добави той и се усмихна на Кит.

Тогава тя забеляза промяна в настроението, сякаш гръм удари.

Кейтлин се изправи изведнъж в цялата си платинено-кралска импозантност и яростно погледна Шеймъс.

— *Твоето момиче*. Кит. Кит. Кит. Все Кит, а преди това Марина. — Тя се обърна и хвърли изпепеляващ поглед към Майкъл. — Това не те ли вбесява?

— Кейтлин, престани! — ядосано я предупреди Дейвид.

— Да престана! О, да, добре. Нали ти си момчето чудо? Единственият сред нас, който не се е пръкнал вследствие на разврата на Шеймъс Дилейни.

— Кейтлин! — Дейвид се изправи.

Кит се изненада колко напрегнато бе тялото му. Изплаши се, че ще я удари и го сграбчи за ръката.

— Дейвид? — тихо каза тя, без да знае какво всъщност става. Тогава Кейтлин хвърли яростен поглед към Кит, изпълнен с откровена омраза.

— Откакто ти пристигна, той иска да ме елиминира. Преди време не беше така. — Внезапно тя се извърна. — Майкъл, внеси яснота в ситуацията! Ти си законен син, нали? Нека някой да каже истината на Кит. Да видим тогава дали приятелката ѝ Джен ще пожелае да се върне в рая! — Кейтлин отново закова поглед върху Кит. — Знаеш ли, Кит? Безценният ти баща всъщност не е твой баща. Шеймъс Дилейни е твоят баща. Марк се ожени за майка ти, която беше бременна, тъй като съпругата на Шеймъс все още бе жива по онова време. По същата причина, разбира се, той не можа да се ожени и за моята майка. Точно така, и аз съм негова дъщеря. Великият, гордият Шеймъс Дилейни! Отговорен за всички свои действия! Така че той издържа всички ни. Но именно Марина се изплю в лицето му. Той не можа да я задържи. След всичките тези години все още е влюбен в нея и е решил, че ще си я върне по един или друг начин. Дейвид беше наясно. Защо по дяволите, си мислиш, че се ожени за теб вместо просто да те покани да излизате? По дяволите, ти ще наследиш „Сий Лайф“. Шеймъс ще остави на теб проклетото си имение. На безценното си момиченце. Останалите синове и дъщери ще останат с пръст в устата!

Тя се обърна рязко и се насочи към брега. Настана тягостна тишина. Кит стоеше поразена. Тогава Дейвид се обърна към нея и заговори с искрен тон:

— Марк Дилейни те обичаше с цялото си сърце. Той те отгледа. Той е твой баща, разбираш ли? Той е твой баща.

Едва когато Дейвид започна да говори, Кит наистина проумя истината. После дойде шокът. И отрицанието.

Тогава...

Нозете ѝ се подкосиха.

— Мисля, че пикникът свърши — тихо рече тя и понечи да се обърне, но се спря. Знаеше, че Кейтлин казва истината, инстинктивно го разбра.

Трябваше да си тръгне, както възнамеряваше. Но не го направи. Остана да отстоява себе си. Огледа насъбралото се множество.

— Затова ли умря майка ми? Защото съм дъщеря на Шеймъс, а тя е знаела прекалено много за всички вас. Можела е да му каже истината за всичко, което го е интересувало.

Тя знаеше, че е лудост. Не биваше да казва това, не и на тези хора. Но внезапното избухване на Кейтлин я потресе до краен предел.

— Някой от вас е убил майка ми — заяви тя с равен тон.

— Кит, недей! — протестира Шеймъс.

Дейвид се беше изправил зад нея и я прегърна с ръка. Тя се отскубна, изправи рамене и тръгна към яхтата.

— Определено твърдя, че пикникът свърши. Тор! Тръгвай, веднага!

Никога преди кутрето не беше се подчинявало на команда, но този път дори то я послуша.

Тя закричи към морето, където стоеше закотвена „Морска звезда“. Кученцето я следваше по петите.

Тя седна пред плавателния съд. Цялата бе скована и изопната. Кутрето се сгуши до нея. Кит чуваше как мъжете си разменяха команди, докато се готвеха за тръгване.

На връщане към „Бугънвиля“ не използваха платната, а включиха двигателя.

Кит възнамеряваше да отблъсне Дейвид, ако той се доближеше до нея. Но той не се доближи.

Или разбра, че истината бе разкрита...

Или и той имаше свое честолубие.

Дори Джен не се опита да говори с нея. Щом се върнаха на кея в „Бугънвиля“, Кит отиде направо в къщата, качи се по стълбището и заключи вратата на спалнята, преди Дейвид да я стигне. Взе си душ, преоблече се и легна на леглото, вперила поглед в тавана.

Толкова много искаше да знае истината.

Въпреки това... Трябваше да замине. Майка ѝ бе мъртва. Баща ѝ също! Точно в този момент не ѝ беше до Дейвид. Марк Дилейни щеше да си остане неин баща. А баща ѝ бе мъртъв.

Дори котаракът ѝ бе мъртъв. Можеше да се окаже, че и бракът ѝ е приключил.

Трябваше да напусне „Бугънвиля“.

Кит чу как топката на вратата се завъртя. После Дейвид се обади:

— Кит!

— Дейвид, бих искала да съм сама за известно време.

— Да си сама е последното нещо, от което имаш нужда сега — ядосано извика Дейвид.

— В момента не желая да разговарям.

— Кит, ще напуснем „Бугънвиля“.

Кит остана изненадана от себе си, когато скочи от леглото към вратата, отключи я със замах и се изправи лице в лице с Дейвид.

Той все още бе облечен в късите панталони, които носеше на яхтата. От горе до долу бе мускулест, гладък и потъмнял от слънцето. Погледът му бе сериозен и напрегнат. Ръцете му всяха отпуснати покрай бедрата.

— Вярваш ли на всичките тези глупости?

— Истина ли са?

— Че майка ти на времето е имала връзка с Шеймъс ли? Може би. Че Кейтлин е негова дъщеря, предполагам, че е вярно. Но дали аз съм имал любовна връзка с Кейтлин и дали съм възнамерявал да се обвържа с нея, това не е истина. Не и преди да те срещна. Имал ли съм любовни връзки, да, хиляди. Дали се ожених за теб, защото предполагам, че си дъщеря на Шеймъс и наследница на всичко? Не е истина. Ожених се за теб, защото се влюбих в теб. Мислех, че и ти изпитваш същите чувства към мен.

— По дяволите, не знам какво изпитвам в момента — ядосано отвърна тя. Беше лъжа. Имаше желание да му се хвърли на врата, да плаче и да си представя, че всичко е измислица. Да се преструва, че всички в „Бугънвиля“ са прекрасни хора, които обичат майка ѝ и тъжат за загубата ѝ. И че всички са нормални и добри.

Но тя не можеше да си позволи да се хвърли в прегръдките му толкова лесно. Имаше нужда от време.

— Сега ме остави на мира, Дейвид. Сериозно говоря. Остави ме на мира.

— Кит, няма да си тръгна!

— Тогава аз ще си тръгна.

Тя се шмугна покрай него, но той ядосано я хвана за ръката и я обърна към себе си. Тя се озова в прегръдката му. Дейвид силно я притисна и обърна лицето ѝ към себе си. Целуна я така, както само той

умееше. Огнено, страстно, настойчиво. Тази целувка я прелъстяваше и нищо друго нямаше значение, освен желанието ѝ да е по-близо до него, да се любят, да го докосва навсякъде...

— Не! — яростно извика тя и го отблъсна. — Трябва да замина, да се махна от теб!

Кит се спусна надолу по стълбите, изхвърча от къщата като едва не се спъна в Тор.

Навън не знаеше накъде върви. Но после реши. Затича се по алеята, която водеше към дома на Мери.

Докато се спускаше по стълбите към долния етаж, Дейвид изруга. Не трябваше да се връща у дома. Не трябваше да води Кит тук. Трябваше да си купят малко владение на плажа. По дяволите, ще напусне „Сий Лайф“.

Спря пред камината във всекидневната и стисна зъби. Чудеше се къде ли е отишла. Започна да се тревожи.

Кейтлин бе изплюла истината, която всички подозираха, без да го знаят от първа ръка.

Кит също.

Тя подозираше, че майка ѝ е убита.

И къде ли бе отишла сега...

Може би продължаваше да научава излишни неща. Той се отдръпна от камината, решен да я намери. Същата нощ. Още преди тя да е разбрала каквото и да е и да го е съобщила на целия свят.

Алиша отвори вратата, изненадана от неочакваното посещение.

— Не вярвах да се появите отново днес. Стъмнило се е. Не съм разбрала колко късно е станало. — Алиша се прозя. — Мери спи, но вие идете при нея.

— Благодаря — отвърна Кит и влезе в стаята на старицата.

Хвана ръката на старата жена, която отвори очи и се усмихна.

— Ти дойде. Дойде да се сбогуваш.

Кит с изумление осъзна, че това е самата истина. Тя обичаше Дейвид. Не желаше да го напуска. Но утре щеше да замине с Джен. Ако желае, Дейвид можеше да дойде в Чикаго. Там щяха да говорят.

Помисли си, че ако наистина я обича, Дейвид щеше да дойде.

— Мери, заминавам — тихо рече тя. — Но ще се върна. Бих искала да ми помогнеш. Марина се е срещала с някого. Ти знаеш, кой е той?

— Марк те обича. Знам, че скъса с Шеймъс, след като той се ожени за теб. Но не мога да разбера защо го измами отново. Кейтлин те мрази, силно те мрази, както знаеш. Тя знае, че бебето е нейна полусестра.

Буца заседна в гърлото на Кит.

— Мери, Кейтлин ли уби майка ми?

— Марина, Ленор също е опасна. Страхува се, че синът ѝ ще остане без наследство.

— Всичко е наред, Мери.

— Чух писъците. Мислех, че са папагалите. Ти викаше за помощ и аз го разбрах. Дейвид дойде. Трябваше да е на училище по това време, но дойде.

Тя се вцепени. Стори ѝ се, че ѝ прилошава.

Изведнъж Мери я стисна силно за ръката.

— Джош... всички бяха там. Ако можеха само... да ти помогнат. Ако знаех. Мислех, че са папагалите... но по-късно... — Изведнъж Мери придоби изражение на мъченик. — Трябва да вървиш! Веднага. Още тази вечер!

Кит усети студ в душата си, както никога дотогава. Опита се да запази хладнокръвие.

— Тръгвам, Мери — тихо рече тя. — Обещавам, че ще се спася.

Тя запази спокойствие, докато целуваше старата жена. После излезе. Размени няколко думи не принудено с Алиша и напусна къщата.

Тогавя осъзна, че няма нито цент у себе си. Можеше да направи само едно, да изтича до къщата на семейство Калахан, да вземе малко пари на заем, да се обади в полицията и да се махне.

Знаеше, че нищо не можеше да докаже. Но това нямаше значение. Тя просто трябваше да се махне от „Бугънвиля“, преди да е тръгнала по стъпките на майка си към гибел.

Светлините на имението бяха бледи, но достатъчни, за да осветят пътя ѝ по павираната алея край лагуната. Вървеше в храстите и се криеше в сенките.

Цяла вечност мина, докато заобиколи залива. Най-последно стигна до горичката.

— Кит!

Дейвид бе на алеята и я викаше.

Тя се сви в шубрака, докато той отmine. После се стрелна по алеята.

След секунди се озова в малкото гробище за домашни любимци. На бледата светлина надгробните плочи изглеждаха зловещи като смъртта. Видя могилката пръст, където наскоро бяха погребали Уитни.

Вцепени се от ужас, когато чу шумолене в близките храсти.

— Кит!

Някой я викаше. Позна гласа. Беше Джош. Стресна се от непреодолимото чувство на страх, което я порази като гръм.

Какво, по дяволите, правеше той в храстите?

Тя мислеше трескаво. Дали беше извикал името ѝ? Или го беше прошепнал? Страхуваше се той да не я намери тук. Съвсем сама.

Бавно се придвижи към отсрещния край на гробището.

— Кит!

Стори ѝ се, че Джош изскочи от храстите и се втурна към нея. Наоколо му блуждаеха сенки. Не можеше да види лицето му и ужасът не я напускаше. Обзета от паника, Кит се огледа и забеляза лопатата, с която той бе изкопал гроба на Уитни. Грабна я и я стовари върху главата му, щом той се приближи. Без да обръща внимание на шума, който вдигаше, тя тичаше като обезумяла по алеята към къщата на семейство Калахан, като успя да прескочи дървената вратичка като професионален бегач.

Няколко минути по-късно беше пред входа и започна да чука силно по вратата. За нейно изумление никой не се появи.

— Аз съм Кит! — извика тя. — Моля ви, помогнете ми!

— Кит?

Тя се обърна. Мартин Калахан се зададе откъм пътеката. В ръцете си държеше ключовете.

— Помогни ми — извика тя като обезумяла. — Трябва да се обадя на полицията.

— Разбира се — намръщи се той. — Да влезем вътре. Ели ще се върне след малко. Той е полицай. Ще помогне.

Мартин отключи и я покани като неспокойно огледа къщата, докато затваряше и заключваше. Бутна я към трапезарията и премести един стол за нея.

— Ще ти донеса бренди. После ще ми разкажеш какво се е случило.

Той се върна след секунда и ѝ предложи питие.

— Не искам да пия — измърмори тя.

— Едно добро питие ще ти помогне. Изпий го, веднага.

По дяволите, помисли си тя. Няма да ѝ навреди. Погълна брендито и усети приятна топлина в гърлото си.

— Майка ми определено е била убита. Мери знае много неща, на които никой не обръща внимание, тъй като я смятат за изкуфяла.

— Аха! — каза Мартин. — Ами, там винаги са се случвали тъжни и объркани неща. На млади години Шеймъс беше голям женкар. После се появи майка ти и започна да съблазнява всички. Знаеш ли, според мен, злото наистина се бе вселило в нея.

Кит се намръщи. Понечи да възрази, но щом отвори уста, се почувства странно.

— Не, тя не беше зла. Просто необузdana и незряла — най-последно успя да каже Кит като провлече думите. — В онази нощ тя се е видяла с един човек.

— Да, тя непрекъснато *се виждаше* с някого.

Кит прехапа устни. Имаше невероятно странно усещане.

— Хм... къде отиде Ели?

— Ще се върне.

Мартин се бе втренчил в нея. Тя премигна в усилието си да държи очите си отворени. Внезапно Мартин се усмихна.

— Нали искаше да разбереш — тихо каза той. — Е, сега разбра.

— Да разбере... какво?

— Как е умряла майка ти.

В първия миг тя не проумя думите му. Но после разбра. Беше я упоил.

— Ти! — прошепна тя. Невярваща и обърквана, тя попита: — Защо?

Той не отговори веднага. Изправи се и се запъти към нея. Хвана лицето ѝ и се взря в очите ѝ.

— Не! — изкрещя, тя с всички сили. — Не!

— Напротив, време е!

Той издърпа стола. Тя едва не падна, но той се наведе и я сграбчи.

Кит отчаяно се опита да се отскубне.

Но той беше силен, много по-силен, отколкото тя можеше да предположи. Хвана я с лявата си ръка. Тя все още усещаше, че ръцете и краката ѝ бяха силни.

Дращеше с нокти и се съпротивляваше отчаяно като махаше с ръце некоординирано.

Мартин Калахан! Невъзможно. Защо?

— Можех да те оставя на мира, но... ти бе толкова категорична. Не се съпротивлявай. Ще ме улесниш.

Тя не можеше да не се съпротивлява. Той иска да я убие. Ала сладостното усещане в крайниците я омаломощаваше и главата ѝ се замая.

— Защо? — успя да каже тя без дъх.

— Защо ли? — остро отвърна той. — Кучката спеше със сина ми. Съблазняваше седемнадесетгодишно момче. Заслужаваше да умре, а не да избяга и да заживее щастливо с Марк.

— Никога... нямаше да разбера — прошепна тя.

— Да, накрая Мери щеше да ти издаде и имената. Страхувам се, че не мога повече да рискувам и с Мери.

— Ели... Шели... ще се върнат.

— О, няма. Съпругът ти се обади разстроен. Сега всички те търсят.

Кит едва не загуби съзнание. Затаи дъх и се престори, че цялото ѝ тяло омалява.

Той я изнесе от къщата.

В себе си тя продължи да се съпротивлява в една отчаяна битка да запази съзнание.

Дейвид не можеше да си обясни паниката, която го обзе.

Е, по дяволите, защо не? Доста много неща бяха разкрити.

След като се увери, че Кит не е в голямата къща с Джен, той изтича до къщичката на Мери. Ленор се обади у семейство Калахан, Джен и Ели излязоха заедно да претърсват имението с фенерчета, а

Дейвид отиде при Мери. Но там Алиша му каза, че Кит вече е тръгнала.

Дейвид се отправи обратно към къщата за фенерче. Тор взе да лае и понечи да го последва. Дейвид се поколеба. Тор поклати глава в очакване, размахваше опашка и скимтеше.

— О, добре. Тръгвай!

Той изскочи навън към гробището за домашни любимци, тъй като си помисли, че тя би потърсила там уединение и утеха. Там до гроба на Уитни. Още преди да включи фенерчето, той чу шумолене в храстите.

— Кит? Кой е там по дяволите? — попита той.

Чу се стенание. Тор се хвърли в храсталака и започна да лае. Дейвид тръгна към шума и се натъкна на Джош, който се опитваше да седне.

— Какво се е случило? — попита троснато Дейвид и клекна до младия мъж.

— Тя ме фрасна.

— Кит?

— Уплашена е, много уплашена. Опитвах се да поговоря с нея, когато стовари лопатата върху ми.

— Добре ли си?

— Да.

— Къде е Джен?

— Сигурно се е загубила някъде.

Дейвид сложи ръка върху рамото му.

— Трябва да потърся Кит, Джош. Можеш ли да се добереш до къщата?

— Да, по дяволите. Тръгвай! — Джош погледна Дейвид и поклати глава. — Всичко се повтаря, тръгвай!

Дейвид го послуша. Изтича през храстите и размишляваше дали не е отишла у семейство Калахан. Но Ленор вече беше телефонирала там.

Той прескочи портичката и с изненада осъзна, че и Тор направи същото. Видя къщата пред себе си. Беше тъмна. Изкачи стъпалата тичешком и почука силно на вратата. Никой не отвори.

Направи му впечатление, че по дървения под на входната площадка имаше странни следи, сякаш нещо или някой бе влачен.

Дейвид тръгна по следите намръщено. После през високата трева към имението на Дилейни. Той отново се затича. Тор бе по следите му.

Кит чу плиська на вода върху лодката. Въпреки върховните си усилия, бе изпаднала в безсъзнание. Но не бе мъртва. Все още не.

Тя преглътна тежко и се опита да установи къде точно се намира. В малка ладия, предположи тя. Намираше се в една малка лодка от онези, които стояха на кея. Беше захвърлена на дъното. Освен пляска на вълните, чуваше и ритмичния шум от веслата на Мартин.

Той разбра, че тя е в съзнание.

— Приличаш на майка си, Кит. Искаше да знаеш прекалено много. Е, сега вече знаеш. Ще узнаеш всяка една секунда. Не трябваше толкова да си пъхаш носа.

Устните ѝ тежаха. Тя не проумяваше нещо.

— Синът ти е ченге — най-накрая успя да изрече. Съмняваше се дали той я чува. Тя едва дишаше.

— Благодарение на мен. Тя щеше да го съсипе.

— Сега всички ще узнаят истината.

— Как? Аз ще върна лодката. Могат да се обвиняват един друг. След това изпълнение днес следобед няма да е трудно да се убедят, че си се самоубила. Нали имаш едно голямо прецакано семейство? Това е достатъчна причина — каза той и пресече собствения си хумор.

Тя усети, че той се приближи към нея и се опита да я хване. Тя успя да забие ноктите си дълбоко в ръката му.

Кит умееше да плува. Като майка си умееше да плува.

С изключение на това, че не можеше да движи крайниците си. Трябваше да остане в лодката по някакъв начин. Паднеше ли извън борда, умираше.

Като майка си щеше да се удави.

Той я хвана стабилно. Ругаеше заради драскотините, които тя му направи, но не отпускате хватата.

Тогава лодката започна да се клати. В началото се оказа, че от тъмнината на морето се появи някаква фигура. После се чу глас.

Дейвид.

— Мартин! Пусни я, веднага, в тази минута!

Мартин я пусна. Тя се стовари на дъното тежко, а Мартин се бе обърнал, за да вземе едно от веслата, с което щеше да удари Дейвид по главата.

Тя чу звука от тъп удар и сърцето ѝ се сви. В този миг се зачуди дали точно преди да умре майка ѝ е мислела за мъжа, който наистина я е обичал, нейния съпруг.

— А сега...!

Някой отново я хвана през кръста. Тя не спираше опитите си да се съпротивлява. Този път онзи я довлече до ръба на лодката, но преди да падне под тежестта на тялото си, от другата страна на лодката някой я издърпа.

Мартин нямаше време да търси гребло. Дейвид бе в лодката и двамата мъже се сборичкаха в силова схватка. Лодката започна да се клати.

С всички сили Кит се опитваше да ритне Майкъл и накрая нанесе силен удар върху глезена му.

Той се обърна. Дейвид се извъртя.

Тя отново усети, че лодката се накланя и чу силен, смразяващ шум преди лодката да се преобърне изцяло. Тя изхвъркна в тъмните дълбини.

Започна да потъва все по-надълбоко. Дробовете я боляха, в полезрението ѝ тъмнината и звездите се редуваха.

Марина, помисли си тя, недоумявайки дали майка ѝ можеше да дойде сега, да ѝ хване ръката, докато тя умира в морето.

Тогава нещо я доближи. Нечия ръка. За миг, тя се поддаде на илюзията, че майка ѝ е дошла.

Някой силно я изтегли. Със сетни сили в крайниците си тя успя да нанесе лек ритник.

След минути се подаде на повърхността, останала без дъх, задушавайки се, кашляйки. Някой силно я държеше за тила и я теглеше във водата. Чу, че Дейвид извика:

— Тук, насам!

Един двигател изръмжа и утихна. До тях приближи лодка. Някой я изтегли в лодката. Кейтлин нетърпеливо я наблюдаваше.

— Изправете я бързо! — беше гласът на Майкъл. — Господи, диша ли?

Да, тя дишаше. Дейвид и Майкъл я повдигнаха. Ленор я обвини в одеяло. В одеялото ѝ бе топло.

— Прости ми! — някой каза и тя осъзна, че и Шеймъс беше там. Очите ѝ бяха затворени.

— Бренди. Налейте малко бренди в устата ѝ! — извика Ленор.
— Не!

Тя се закашля, вдиша дълбоко въздух и силите ѝ се върнаха.

— Кафе, дайте ѝ кафе — обади се Дейвид, целият вир-вода, и като я взе от ръцете на Шеймъс, поднесе настоятелно към устните ѝ чашка кафе от термоса. Тя се взря в тъмните му и напрегнати очи и осъзна, че беше неин ред, че всички имаха своите страхове и съмнения и определено грехове.

— Прости ми! — тихо рече тя на Дейвид. — Уплаших се... от теб. Уплаших се да ти се доверя, че наистина ме обичаш. Уплаших се да повярвам, че не сглупих като се влюбих в теб.

— Само оживей! — каза ѝ той. По устните му се изписа онази тънка печална усмивка, която в началото бе пленила сърцето ѝ. — Само оживей! С мен. И завинаги.

Ръцете му я обгърнаха.

Независимо какво им предстоеше, тя можеше да го посрещне смело.

ЕПИЛОГ

Оказа се, че „Бугънвиля“ беше рай.

Кит и Дейвид първо си направиха дълга почивка в Аспен, Колорадо.

Но после се върнаха у дома.

За изненада на Кит всичко се беше променило.

Тя отново имаше семейство. Семейството, което желаше.

Ленор и Майкъл се канеха скоро да заминат на дългото пътешествие, което от край време беше негова мечта, едно романтично пътешествие из Карибите.

Кейтлин планираше да си тръгне след онзи ужасен ден на плажа, но Кит успя да я накара да промени решението си. Добре, че в нощта, когато бе спасена, Кейтлин избухна в плач и се закле, че никога не е вярвала в убийството на Марина или че нещо ще се случи с Кит. На следващия ден тя, Джош и Кейтлин, все полубратя и сестри, проведоха разговор за ситуацията, в която се намират.

Определено бяха изправени пред раздор. Но Кит си помисли, че в днешно време така живеят доста хора.

Кейтлин имаше нужда да се отдаде на бизнеса. Знаеше го толкова добре, ако не и по-добре от Дейвид, Джош и може би дори Шеймъс.

Мери никога нямаше да повярва, че Кит не е Марина. В това нямаше нищо лошо. Докато беше сигурна, че Марина е там до нея, тя щеше да се чувства добре.

Ели и Шели преживяваха шок. Морето бе изхвърлило тялото на Мартин на брега.

Шели си мислеше, че те никога повече не могат да бъдат приятелки. Но Кит я увери, че е възможно.

Що се отнася до Ели, Кит знаеше, че щеше да му се наложи да се научи да живее с тази мисъл. Освен това, Джен бе полудяла по него и беше готова да го подкрепи, и след време...

Всичко се върна към „Бугънвиля“.

Още в първия ден, след като се завърнаха, Дейвид ѝ напомни, че могат да се преместят. Той с удоволствие би напуснал „Сий Лайф“, за да се преместят в друг щат.

Но Кит не желаше да се мести. Искаше ѝ се да опознае по-добре Кейтлин и Джош. Дори Шеймъс.

Бе му заявила съвсем директно, че никога няма да го приеме за свой баща. Но той можеше да си остане неин чичо, и като такъв тя го харесваше и дори го обичаше.

Можеха да се справят.

Тя можеше да се справи.

Най-вече, защото имаше Дейвид, разбира се. Нямахше значение дали ще се преместят или ще останат. Важното е, че ще са заедно.

А и Тор, разбира се. Дейвид ѝ обясни, че изобщо нямаше да разбере, че Мартин я дърпа към лодката, ако кученцето не беше подушило следата.

И така...

„Бугънвиля“.

Беше неин дом.

В първата сутрин, когато се събуди у дома, тя знаеше, че е така.

Събуди се в прегръдката на съпруга си и видя как слънцето се издига през прозореца, който гледа към лагуната. Тя усети погледа му, познаваше този поглед, усмихна се и се сгуши в прегръдката му. Пръстите му бавно и предизвикателно се плъзнаха по тялото ѝ. Шепотът му затопли лицето ѝ.

— Добре дошла у дома отново — тихо рече той.

— Хм. — Сгуши се в него и с пръстите на краката си погали вътрешната страна на нозете му по-нагоре и по-нагоре. — У дома, а?

Той леко потрепери.

В този миг изведнъж в спалнята влетя Тор и скочи върху леглото.

За няколко месеца бе станал огромен.

— Вън! — заповяда му Дейвид.

Кучето изръмжа. Кит се засмя. Тя стана и се спусна надолу по стълбите, а кучето я последва. Кит намери някаква играчка, хвърли му я и се втурна обратно, като затвори вратата зад себе си.

Усмихна се на Дейвид.

— Добре дошъл у дома! — тихо рече тя и подобно на Тор прекоси стаята на подскоци и се хвърли върху Дейвид.

У дома.

В „Бугънвиля“.

При Дейвид.

Беше точно там, където ѝ се искаше да бъде.

Издание:

Хедър Греъм. Забранена истина
ИК „Коломбина Прес“, София, 2005
Американска. Първо издание
Редактор: Теодора Давидова
ISBN: 954-706-133-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.